

Laatste levensjaren, dood en verheerlijking van Maria (vervolg)

Nog 2212.

Vervolg van wat meegedeeld werd op 12 augustus 1821.

Toen de vertellende hedenavond nauwelijks was ingesluimerd, begon zij op bedaarde, zachte, buitengewoon aandoenlijke wijze Maria-liederen te zingen. Bij haar ontwaken ondervraagd door de schrijver naar wat zij zong, antwoordde zij nog maar half wakker: “Ik ben in de processie meegegaan met die vrouw daar, nu is ze weg!”

‘s Anderendaags gaf zij hierover de volgende nadere verklaring: “Ik volgde gisterenavond 2 van Maria’s vriendinnen op de kruisweg achter haar woning; zij bewandelen afwisselend alle dagen deze weg ‘s morgens en ‘s avonds en ik sluit mij dan ongemerkt achter hen bij hen aan. Gisteren geraakte ik vol vuur en ik begon te zingen en opeens verdween het tafereel.”

2213.

De kruisweg van Maria telt 12 staties. Maria zelf heeft deze in schreden afgemeten, en Joannes heeft voor haar de gedenkstenen laten oprichten. Aanvankelijk waren dit slechts onbehouwen stenen (zonder inschrift) om de plaats aan te duiden, doch stilaan werd alles sierlijker. Nu waren het lage, gladde, witte, meerhoekige, ik geloof bijna, achthoekige stenen, van boven enigermate toelopend tot een klein, effen bovenvlak, waarin een uitholling was. Ieder dezer gedenkstenen stond op een voetstuk van hetzelfde steen. Wegens het welige gras en de mooie bloemen die er omheen groeiden, kon men de dikte of hoogte van dat voetvlak niet zien. Zowel deze voetstukken als de gedenkstenen zelf waren alle (naderhand) van Hebreeuwse inschriften voorzien (geworden).

Al deze staties waren in ronde, uitgediepte plaatsen aangelegd en ingesloten. In deze diepten liep rondom de steen een pad, breed genoeg voor één of zelfs voor 2 personen om het opschrift te kunnen lezen. De met welig gras en schone bloemen begroeide plaats rondom de steen was niet bij alle staties even groot; de ene was groter, de andere kleiner. De stenen lagen niet altijd bloot; op één zijde was een mat of bedekking tegen het slechte weer gehecht, en als niemand er bij bad, werd ze eroverheen gelegd en aan de andere zijde met 2 pinnen vastgemaakt.

De 12 stenen waren alle gelijk; alle waren met Hebreeuwse teksten beschreven, doch de plaatsen waar ze lagen, verschilden onderling. (Vorm, schikking, bloemen, figuren verschilden). Zo lag de statie van de Olijfberg in een klein dal naast een grot waarin meerdere personen konden knielen. Alleen de statie van de Kalvarieberg lag niet in een verdieping, doch op een kleine heuvel. Men ging over het heuveltje om bij de statie van het H. Graf te komen en kwam aan de overzijde (van het heuveltje) in een verdieping bij de gedenksteen. Vervolgens, voorbij de steen, nog lager, aan de voet van de heuvel, kwam men in een rotsspelonk bij het graf (en de lijkbank) zelf, waarin ook de H. Maagd ter aarde besteld werd.

Ik geloof dat dit graf nog moet bestaan onder de aarde en dat het nog eenmaal voor de dag zal komen.

Ik zag dat de apostelen, de H. Vrouwen en andere christenen, wanneer zij de staties naderden om geknield of (op oosterse wijze) op het aangezicht liggend er vóór te bidden, van onder hun kleed een kruis van ongeveer een voet lang te voorschijn haalden. Zij zetten dit in de holte van het kleine bovenzvlak op de gedenksteen en bevestigden het door middel van een beweegbare steunstok waarvan het aan de achterkant voorzien was. Ik zag dat het ook de vorm van een Y had.

Aankomst van andere apostelen en leerlingen. – Bijzonderheden over hen.

2214.

Meegedeeld op 13 augustus 1821. –

Ik was heden getuige van de goddelijke dienst, zoals op de voorgaande dagen. In de loop van de dag zag ik de H. Maagd verscheidene malen opgericht en met een lepeltje vocht verkwikt worden.

‘s Avonds om 7 uur zegde K. in haar slaap (of extase):

Nu is ook (de opvolger van) Jakobus de Meerdere aangekomen²⁸.

²⁸ De opvolger van Jakobus de Meerdere. – Feitelijk staat er in de tekst zonder meer ‘Jakobus de Meerdere’. Maar dit moet als een vergissing of verwarring beschouwd worden. Katarina heeft zelf herhaaldelijk verklaard dat Jakobus vele jaren vóór de dood van de H. Maagd de marteldood te Jeruzalem ondergaan heeft. Zo in zijn levensschets.

Hier lichten wij er enkele regels uit:

“Jakobus vertrok daarop uit Spanje om zich naar Jeruzalem te begeven. Op deze reis bezocht hij Maria te Efeze. Hier voorspelde Maria hem dat zijn dood te Jeruzalem nabij was, versterkte en troostte hem.

Jakobus nam hier afscheid van zijn broer Joannes en zette zijn reis naar Jeruzalem voort ...

Ik zag hem in Jeruzalem kort vóór Pasen gevangen genomen worden ...

Hij zat niet lang gevangen en werd in hetzelfde gerechtshuis, waar Jezus de dood schuldig verklaard werd, veroordeeld ... en werd onthoofd.

Midden in deze tekst, hier veel verkort, plaats Brentano deze nota: “Hier gelijk op meer andere plaatsen, heeft K. allerduidelijkst gezegd dat Jakobus de Meerdere vóór Maria gestorven is en dat hij niet tegenwoordig geweest is bij haar dood te Efeze, want deze dood deed zich eerst veel later voor.

De tegenovergestelde uitlating in het verhaal van Maria’s dood in het Leven der H. Maagd, moet in overeenkomst met deze passage verklaard worden.

In dit verhaal bedoelt zij óf Joses Barsabas, zijn plaatsvervanger, óf Jakobus’ geestelijke tegenwoordigheid. (Later in nr. 2249 komt dit terug).

Wij menen nochtans dat de vergissing op een betere wijze verklaard kon worden. Straks in nr. 2217 zal K. zeggen: “Gedurende deze beschouwingen had ik relikwieën bij mij van Andreas, Bartolomeüs, Jakobus de Meerdere en de Mindere en van andere leerlingen en H. Vrouwen ...”

Hij kwam met 3 reisgezellen van Spanje over Rome. Zijn gezellen waren Timon, Eremenzear en nog een derde. Later kwam ook Filippus met een metgezel aan en wel uit Egypte.

De apostelen en leerlingen zag ik doorgaans zeer vermoeid bij hun aankomst. Zij droegen in de hand lange stokken met een

Nu, het aanraken van relikwieën was voor K. gewoonlijk, ja, bijna automatisch aanleiding om het leven te zien van die heiligen van wie ze waren. Zo heeft zij, in deze omstandigheid het leven van Jakobus de Meerdere of tafereelen uit zijn leven gezien en zulk een tafereel, nl. zijn terugkeer uit Spanje en bezoek aan Maria met de visioenen op Maria's dood vermengd.

Om de mogelijkheid daarvan in te zien, is het voldoende de nrs. 2248-2249 te lezen en het onderhavig geval met het volgende te vergelijken. In nr. 161 zegde de zienster in verband met relikwieën: Dit stukje stof-relikwie heeft niet aan de H. Driekoningen behoord; het werd mij ter hand gesteld door iemand die een proef wilde nemen zonder er rekening mee te houden dat toen een ander visioen mij in beslag nam: daaruit volgen verwarringen.

De nrs. 161 en 162, die in fasc. 6 zouden moeten staan, hebben wij evenwel weggelaten als meer behorend tot het verhaal van K.E.'s leven en niet tot dat der H. Maagd. Aan het einde van het hele werk geven we die weinige weggelaten gedeelten als toevoegsels.

Men vindt b.v. in de nrs. 2234, 2249, 2253 de verzekering van K. dat Jakobus vóór Maria's dood het martelaarschap ondergaan heeft.

Wij zijn de eersten om toe te geven dat de verhalen van K.E. fouten, vergissingen, verwarringen bevatten. Het zijn kafjes in een rijke oogst van tarwe. Zal om die kafjes iemand een hele zolder graan verwerpen? Neen, hij zal ze uitblazen en de oogst bewaren.

Daarom moet men wel verstomd staan over de oppervlakkigheid van grote geleerden, exegeten en Palestina-vrienden, die b.v. op grond van de hier besproken vergissing of verwarring in een gewichtige tirade vol verontwaardiging uitvaren tegen de Efeze-traditie betreffende Maria's verblijf en dood en eruit afleiden dat K.E.'s visioenen van nul en generlei waarde zijn, want: in strijd met de archeologie, met de geschiedenis en zelfs met de H. Schrift.

In heel Emmanuel tot hier toe hebben wij integendeel de treffende overeenkomst aangetoond en gaandeweg een kafje uitgeblazen. Om enige kafjes of enige ingeslopen fouten verwerpen wij niet dit machtig geheel van visioenen, dit authentiek monument van de heilsgeschiedenis.

knop of haak van verschillende aard of soort, die het teken van hun waardigheid waren. Hun witwollen lange mantels droegen zij gedeeltelijk tot bedekking als kappen over het hoofd getrokken. Hieronder droegen zij lange wit-wollen priestertunieken. Deze waren van boven tot beneden open, doch met gespleten riempjes voor strikken (riempje met een oog of lus?) en met kleine bollen voor knopen (*mit geschlitzten Riemchen als Schlingen und kleinen Wülsten als Knöpfen geschlossen*). Dit zag ik altijd zo, doch vergat telkens het te zeggen. Op hun tochten werden deze kledingstukken tussen de gordel hoog opgetrokken om het gaan te vergemakkelijken; sommigen droegen een buidel, die aan hun gordel hing²⁹.

De binnentredenden omhelsden met oprechte genegenheid de reeds aanwezigen en menigeen zag ik zowel van vreugde als van droefheid wenen, daar zij de vreugde van het weerzien in zulk een treurige omstandigheid beleefden. Zij ontteden zich van hun stok, mantel, buidel en gordel en dan viel hun onderkleed tot op de voeten neer. Nu wonden zij een brede, met lettertekens versierde gordel, die zij bij zich droegen, om hun middel. Men waste hun de voeten en dan naderden zij tot de legerstede (= slaapplek, ledikant, ligplaats, rustbed) van de H. Maagd die zij eerbiedig begroetten. Zij kon nog slechts enige woorden tot hen richten.

Ik zag hen geen andere spijs gebruiken dan kleine broodjes en zij dronken uit de kleine flessen die zij op zich hadden hangen.

Ik zal verhalen hoe de apostelen tot Maria's dood ontboden werden.

²⁹ Buidel of beurs aan de gordel. – Dit kon de gebruikelijke knapzak zijn, die men op de reis meedroeg; ook door herders werd hij gebruikt en hij hing af van de ene schouder naar de andere zijde. Ook de geldbeurs droeg men aan de ene zijde, doch aan de gordel vastgehecht.

Dit vermeldt K. b.v. in fasc. 30, nr. 1848 en nr. 1851, alsook voetnoot 56.

Toen de H. Maagd enige tijd vóór haar overlijden het uur voelde naderen, waarop zij haar God, haar Zoon, haar Verlosser zou weerzien om nu voor eeuwig met Hem verenigd te worden, bad zij dat aan haar vervuld mocht worden wat Jezus haar op de dag vóór zijn Hemelvaart in het huis van Lazarus te Betanië had beloofd (zie fasc. 33, nr. 2117, alsook voetnoot 244).

Mij werd nu in de geest getoond hoe Jezus toen aan María, die Hem smeekte om na zijn Hemelvaart niet lang meer in dit tranendal alleen te moeten achterblijven, in het algemeen zei welke geestelijke werken zij tot aan haar dood hier op aarde nog moest verrichten en hoe Hij haar openbaarde dat op haar bede de apostelen en meerdere leerlingen bij haar dood tegenwoordig zouden zijn en wat zij aan dezen zeggen en hoe zij hen zegenen moest.

Zo zag ik hoe Hij bij dezelfde gelegenheid aan de ontroostbare Magdalena zegde dat zij in de woestijn verborgen moest gaan leven; en aan haar zuster Marta dat zij een vereniging van vrouwen moest stichten en dat Hij altijd met hen zou zijn.

Toen de H. Maagd God nu erom gebeden had de apostelen tot haar te zenden, zag ik in verschillende, zeer ver uit elkaar gelegen wereldstreken de uitnodiging de apostelen bereiken; ik herinner mij op dit ogenblik daarover nog het volgende.

De apostelen hadden reeds op verschillende plaatsen, die zij geëvangéliseerd hadden, kleine kerken gebouwd. Ofschoon een deel daarvan nog niet met stenen gebouwd waren, doch alleen armoedige muren hadden van takwerk dat met leem bepleisterd was (zoals de aardhutten der arme mensen in het Oosten), hadden nochtans alle kerken die ik gezien heb, aan hun achterzijde de halfronde of driehoekige vorm, zoals het huis van Maria bij Efeze. Er stonden altaren in, waarop zij het H. Misoffer opdroegen.

2215.

Allen, ook zij die het verst verwijderd waren, zag ik door verschijningen naar het sterfbed van de H. Maagd geroepen worden.

Die ongelooflijk verre reizen der apostelen geschieden vast en zeker met een wonderbare medewerking en hulp van de Heer (zie fasc. 27, nr. 1497, voetnoot 795). Ik geloof dat de apostelen dikwijls, zonder het misschien zelf te weten, op een bovennatuurlijke wijze gereisd hebben, want vaak zag ik hen midden tussen grote volksmenigten trekken, zonder dat ook maar iemand hen scheen te bemerken.

Ik zag dat de wonderen die de apostelen bij verscheidene heidense en wilde volkeren bewerkten, van een geheel andere aard waren dan de wonderen die ons uit de H. Schrift bekend zijn. Overal was de aard van hun wonderen afgestemd op de behoeften van de mensen.

Ik zag dat zij allen op hun reizen gebeenten van martelaren, die het slachtoffer van de eerste vervolgingen geweest waren, en ook van profeten overal met zich meedroegen en ze onder hun gebed en heilig misoffer in hun nabijheid plaatsten (cfr. fasc. 34, nr. 2209).

Toen de oproep van de Heer om zich naar Efeze te begeven, tot de apostelen uitging, bevond zich Petrus, en, naar ik meen, ook Mattias, in de streek van Antiochië.

Andreas, die van Jeruzalem kwam, waar hij vervolgingen te verduren had gehad, bevond zich niet ver van Petrus.

Op hun weg zag ik deze laatste en Andreas op verscheidene niet ver van elkaar verwijderde plaatsen, 's nachts liggen slapen. Geen van beide logeerde in een stad, maar bracht de nachten door in openbare herbergen, gelijk er in die warme landen aan de grote wegen aangetroffen worden.

Petrus lag tegen een muur; ik zag een schitterende jongeling tot hem naderen, hem bij de hand vatten, wekken en tot hem zeggen op te staan en zich naar Maria te spoeden. Op zijn weg zou hij zijn broer Andreas ontmoeten, bemoedigde de engel. Ik zag dat Petrus, die van ouderdom, van reizen en werken reeds stijf en stram geworden was, zich oprichtte en, met de handen op de knieën steunend, luisterde terwijl de engel hem aansprak. Nauwelijks was de verschijning verdwenen of hij stond op, sloeg zijn mantel om, schortte zijn kleeed in zijn gordel op, greep zijn staf en begaf zich op weg. Weldra ontmoette hij Andreas, die door dezelfde verschijning vermaand was. Verder reizend botsten zij op Taddeüs die dezelfde oproep had ontvangen.

(Nu herhaalt K. dezelfde grove vergissing die wij in nr. 2214, voetnoot 28 afgewezen hebben en hier blijkt het wel duidelijk dat 2 visioenen door elkaar gelopen zijn:)

Jakobus de Meerdere, die een smal bleek gelaat en zwart haar had (misschien toepasselijk op zijn opvolger), kwam met meerdere leerlingen uit Spanje naar Jeruzalem en verwijfde op zijn reis enige tijd te Saron bij Joppe en hier werd hij door Gods roepstem naar Efeze ontboden. Na de dood van Maria keerde hij met een zestal anderen naar Jeruzalem terug en stierf er de marteldood. (d.i. na zijn eerste bezoek aan Maria zette hij zijn reis voort naar Jeruzalem en stierf er de marteldood). Zijn aanklager bekeerde zich, werd door hem gedoopt en met hem onthoofd.

Judas Taddeüs en Simon waren in Perzië werkzaam, waar Gods oproep hen bereikte.

2216.

Tomas was gezet van gestalte en had roodbruine haren. Hij was het verst verwijderd en kwam pas aan, toen Maria reeds gestorven (en begraven) was. Ik heb gezien hoe de engel hem kwam roepen; hij was in een ver land; hij bevond zich niet in een stad, maar was in een rieten hut aan het bidden, toen de engel hem

beval naar Efeze te trekken. Ik heb hem met een zeer eenvoudige dienaar alleen op een kleine boot ver op het water zien varen³⁰. Dan doorkruiste hij het land zonder ergens, meen ik, in een stad te komen. Onderweg voegde zich nog een leerling bij hem; hij was in Indië, toen hij de oproep vernam, en juist had hij het besluit genomen meer naar het noorden tot in Tartarije te trekken³¹, zodat hij het niet van zich kon verkrijgen af te zien van zijn opzet. Hij wilde altijd te veel doen en kwam daardoor dikwijls te laat. Zo trok hij dan nog verder, het noorden in, bijna tot boven China (meer noordelijk dan China), waar het nu Rusland of Russisch gebied is.

Daar ontving hij een nieuwe uitnodiging, waaraan hij nu gehoor gaf en hij spoedde zich naar Efeze. De dienstknecht die hij meebracht, was een door hem gedoopte tartaar. Uit deze man is later nog iets geworden, maar deze bijzonderheid ben ik vergeten.

Na Maria's dood is Tomas niet meer naar Tartarije teruggegaan. Hij werd in India met een lans doorstoken. Ook heb ik hem in dit land een bijzondere steen zien oprichten, waarop hij knielde, bad en waarin de indruk van zijn knieën achterbleef.

Ook vernam ik dat hij zegde dat, wanneer de zee deze steen eenmaal zou bereiken, een ander hier Jezus Christus zou verkondigen.

(Over al deze punten wordt een woord commentaar verstrekt in de levensschets van de H. Tomas bij nrs. 2275 tot 2287).

Joannes was kortelings in Jericho geweest; hij reisde herhaaldelijk naar het Beloofde Land. Gewoonlijk evenwel verbleef hij te

³⁰ De naam 'water' door K. hier gebruikt moet ons niet noodzakelijk aan een zee doen denken. Meestal gebruikt zij deze term om een rivier of stroom aan te duiden. Zij kan ook een meer bedoelen. Tomas kan lange tijd een van de grote stromen van Midden-Azië gevolgd zijn. De uitdrukking 'kleine boot' doet ons hieraan de voorkeur geven.

³¹ Tartarije is ver boven Indië, in Midden-Siberië, dus zoals K. zegt, in de tegenwoordige bezittingen van Rusland.

Over Matteüs zag ik weer dat hij een zoon was uit het eerste huwelijk van Alfeüs, die hem in zijn tweede huwelijk aan zijn nieuwe vrouw Maria, dochter van Kleofas, als stiefzoon toebracht (zie fasc. 1, familieboom, nr. 10).

De bijzonderheden over Andreas vergat ik.

Paulus werd niet geroepen, doch slechts zij die met de H. Familie verwant of bevriend waren, werden ontboden.

Uitwerkselen van relikwieën van apostelen op de zienster.

Gedurende deze beschouwingen bevonden zich onder de vele relikwieën die ik bezit, ook die van Andreas, Bartolomeüs, Jakobus de Meerdere en de Mindere, Taddeüs, Simon Kananeüs of de IJveraar, Tomas en verscheidene leerlingen en H. Vrouwen aan mijn zijde.

Al deze personen kwamen in dezelfde volgorde, waarin zij bij Maria aangekomen waren, helderder en duidelijker eerst op mij toe, en vervolgens in het visioen dat ik beschouwde. Ook Tomas zag ik tot mij naderen, doch deze zag ik in het visioen op Maria's dood niet komen; hij was nog ver verwijderd en kwam niet bijtijds.

Ik zag ook dat hij alleen van de 12 bij Maria's dood ontbrak; ik zag hem reeds op weg, maar nog zeer ver van Efeze.

Ik zag ook 5 leerlingen in mijn visioen optreden en ik herinner me nog bijzonder duidelijk Simeon Justus³² en Barnabas (of

³² Simeon Justus, of de rechtvaardige. – Hiermee is bedoeld Simeon, zoon van Maria van Kleofas en haar derde man Jonas.

In nr. 2235 zal K. zeggen: "Hij was de 2e bisschop van Jeruzalem (dus opvolger van Jakobus de Mindere). Op hoge leeftijd werd hij gekruisigd en was een bloedverwant van Jezus. Hij heeft nog een andere naam gehad, Justus, maar in zijn jeugd werd hij Simeon genoemd."

Barsabas), van wie ik ook relikwieën aan mijn zijde had staan. Één van de 3 overigen was één van de 3 herderszonen, die Jezus op zijn verre reis naar Chaldea en Egypte, na de opwekking van Lazarus, hadden vergezeld (Eremenzear). De 2 laatste waren van Jeruzalem.

Ik zag bij Maria ook Maria Heli binnentreden³³, de oudere zuster der H. Maagd, en haar veel jonger halve zuster, een dochter van Anna uit haar tweede huwelijk. Maria Heli, echtgenote van Kleofas, moeder van Maria van Kleofas en grootmoeder van de apostelen Jakobus de Mindere, Simon en Judas Taddeüs, was reeds een hoogbejaarde vrouw (bijna 20 jaar ouder dan Maria). Al deze H. Vrouwen woonden hier in de buurt; reeds vroeger vóór de vervolging waren zij zich uit Jeruzalem in dit gewest komen vestigen. Vele van hen leefden in rotsspelonken, die men door houten bekleding en afsluitingen tot behoorlijke woningen had ingericht.

Bijzonderheden tijdens Maria's laatste uren.

2218.

Verhaald op 14 augustus 1821. –

In de namiddag van de 14^e zegde de zienster tot de schrijver:

“Ik wil u thans de dood van de H. Maagd beschrijven, als ik niet onderbroken en verhinderd word; ga mijn nichtje maar eens zeggen dat ze me niet mag storen en in de voorkamer een beetje moet wachten.”

De naam Justus heeft dus niets te maken met de bekende hogepriester van deze naam, die 3 eeuwen vóór Christus leefde.

³³ Haar oudste zuster Maria Heli. – Hier hebben wij dezelfde vergissing als bij Jakobus de Meerdere (zie nr. 2214, voetnoot 28).

Ook van Maria Heli had K. een relikwie bij zich.

Nadat de schrijver dit gedaan had en teruggekeerd was, zeide hij: "Vertel nu maar!" Opeens staarde zij voor zich uit en vroeg zich aarzelend af: "Waar ben ik nu eigenlijk? Is het morgen of avond?"

De schrijver wedervoer: "Je wilde mij het afsterven der H. Maagd verhalen."

"O ja kijk! daar heb je die mensen, de apostelen, ondervraag hen zelf; je bent geleerder en beter ter taal, voor jou is het gemakkelijker om het te vragen; zie! zij volgen het pad van de kruisweg; zij gaan naar het graf van de Moeder van God; zij gaan er aan werken."

Op dit ogenblik, toen zij dit zegde, beschouwde zij reeds de handeling die na Maria's dood plaatshad.

Na een ogenblik zwijgen vervolgde zij, terwijl zij de getallen die in haar visioen voorkwamen, met de vingers nabootste: "Zie welk getal!

Eén trek I en dan nog een V bij elkaar, is dat niet 4?

En dan weer een V met 3 trekken erachter, is dat niet 8?

Nochtans (om 48 weer te geven) is dit niet juist (zou moeten zijn XLVIII), maar dit wordt mij zo getoond, als waren het cijfers, omdat ik hoge getallen in letterschrift (of Romeinse cijfers) niet kan lezen. Wat ik zie, moet betekenen: het jaar 48 is het sterfjaar van de H. Maagd.

Verder zie ik daar X en III en dan tweemaal het teken van volle maan, zoals deze in de almanakken afgebeeld wordt; de betekenis hiervan is dat de H. Maagd 13 jaar en 2 maanden na Christus' Hemelvaart gestorven is³⁴.

³⁴ In fasc. 34 is een nota geplaatst van Brentano zelf, die doet opmerken dat K. in de visioenen die op de Roomse kerk betrekking hadden, alle getallen in Romeinse cijfers zag (fasc. 34, nr. 2195, voetnoot 2).

Deze nogal primitieve manier om getallen aan te duiden vindt men ook terug bij andere begenadigden, o.m. bij Don Bosco, die zeker geen van de minst belangrijke is.

Een treffend voorbeeld vindt men in 'Dromen van Don Bosco', blz. 42-43: "Hij zag een groep Salesianen in stoet naar een grafheuvel gaan.

Het getal jaren dat zij nog te leven hadden, werd hem te kennen gegeven door het getal op een bordje, dat ieder van hen droeg aan het bovineinde van een stok. De maan die verscheen in verschillende kwartieren, duidde de maand van hun dood aan.

Het aantal zwarte punten erachter het getal dagen, die zij in hun sterfmaand nog zouden leven."

Uit de verschillende en afwijkende mededelingen van K.E. in verband met de leeftijd van Maria, kunnen wij haar juiste ouderdom niet met zekerheid bepalen. Wij treffen er zelfs tegenspraak in aan. In fasc. 34, nr. 2195 is zij op een aantal dagen na 64 jaar geworden en heeft zij na Jezus' hemelvaart nog 15 jaar geleefd,

- 3 jaar op Sion,
- 3 jaar te Betanië en
- 9 jaar bij Efeze.

Volgens fasc. 34, nr. 2212 heeft zij na Christus' Hemelvaart nog 14 jaar en 2 maand geleefd. Dit is echter met 15 jaar, op zijn Joods berekend, overeen te brengen, zoals men van Christus kan zeggen dat Hij 3 dagen en 3 nachten, gelijk Jonas, in de schoot der aarde verbleven heeft.

Volgens nr. 2218 is Maria 13 jaar en 2 maand na Christus' Hemelvaart gestorven. De laatste opgave is niet meer met de vorige opgaven overeen te brengen. K. moet de voorstelling der getallen ofwel slecht onthouden ofwel verkeerd geïnterpreteerd hebben.

Alle mededelingen vergelijkend kunnen wij er toch een zekere berekening op bouwen. B.v. zij stierf 48 jaar na Jezus' geboorte.

Zij was toen 16 jaar, aangezien men meestal aanneemt dat zij haar Zoon op 15-jarige leeftijd ontvangen heeft. Bij Jezus' dood was zij 33 jaar ouder, nl. 49 jaar. Indien ze dan nog 15 jaar geleefd heeft, had zij bij haar dood de ouderdom van 64 jaar bereikt. Versta alles als: bij benadering.

Bij andere visionairen, b.v. Jozefa Menendez is er sprake van 72-73 jaar, maar wij moeten hier de opmerking herhalen, die wij reeds maakten in fasc. 34, nr. 2208, voetnoot 26, in verband met de plaats van Maria's laatste jaren, dood en begrafenissen, dat in die niet strikt historische visioenen, die alleen de bevordering van de godsvrucht en de liefde ten doel hebben, de concrete bijzonderheden van plaats en tijd van geen belang zijn en de visioenen zich eerder aanpassen bij de heersende meningen.

Zo spelen, b.v. om maar 2 punten te noemen, de juiste ouderdom van Maria, het ware uitzicht van Jezus' geboortegrot daarin geen rol; ze kunnen foutief zijn.

Het is nu de maand niet van haar dood³⁵; immers ik geloof dat het reeds 2 maand geleden is dat ik dat visioen (van Maria's overlijden) gehad heb.

Ach! haar dood veroorzaakte zulk een droefheid en verschaftte toch ook weer zulk een vreugde!

De warme bezieling waarmee de zienster deze laatste woorden uitsprak, bleef haar gedurende het hele volgende verhaal van Maria's dood bij.

Ik zag reeds gisterenmiddag grote droefheid en zorg in het huis der H. Maagd. De smart van Maria's dienstmeid kende geen maat: zij wierp zich nu hier of daar in hoeken van het huis op de grond, dan weer buiten het huis op de knieën en bad onder tranen met uitgestrekte armen.

De H. Maagd lag in haar cel roerloos te bed, als was zij de dood nabij, zij was geheel, tot zelfs aan de hals, in een lange witte slaapdoek gewikkeld (cfr. fasc. 1, nr. 19, voetnoot 43), zoals ik het bij haar slapengaan in het huis van Elisabet in de tijd van haar bezoek aan haar nicht heb beschreven. De sluier op haar hoofd was met dwarsplooiën op haar voorhoofd omhooggeslagen; om met mannen te spreken trok zij hem vóór haar aangezicht neer (cfr. fasc. 10, nr. 252, voetnoot 70 d); zelfs haar handen hield zij slechts onbedekt, wanneer zij alleen was.

³⁵ Was niet de maand van Maria's dood; ik geloof immers dat het reeds 2 maand geleden is, dat ik dat visioen heb gehad.

Inderdaad, verder zullen wij tweemaal het verhaal van Maria's overlijden te lezen krijgen. Brentano heeft ze waarschijnlijk daar samengebracht. De vraag is echter: Heeft K. dat vroeger visioen op Maria's dood wel op de historische dag gekregen en niet naar aanleiding van wat anders?

K. zegt anderzijds ook in fasc. 34, nr. 2209: "De tijd van het jaar, waarin de Kerk Maria's afsterven viert, komt overeen met de werkelijkheid, hoewel de gedenkdag niet alle jaren juist op dezelfde dag valt." In deze passage is er evenwel sprake van 'tijd', waarmee ook een aanzienlijke tijdruimte bedoeld kan zijn.

Ik zag haar in de laatste tijd niets meer tot zich nemen, tenzij nu en dan een vol lepeltje sap, dat haar meid uit een druifachtige (trosvormige) vrucht van gele bessen uitperste in het schoteltje dat op de kleine tafel naast haar legerstede stond.

Tegen de avond voelde de H. Maagd haar einde naderen en nu verlangde zij, volgens de uitdrukkelijke wil van Jezus, de samengekomen apostelen en leerlingen en vrouwen te zegenen en hun een afscheidswoord toe te sturen.

Haar slaapcel was naar alle zijden geopend, de schermen opengezet; Maria zag er glanzend wit uit, van licht doordrongen en als doorschijnend; zij zat op haar legerstede opgericht. De bezoekers bevonden zich bijeen in het voorste gedeelte van het huis. De apostelen traden nu in het achtergedeelte, waarin zich Maria bevond en kwamen één voor één in haar opengezette cel (of alkoof) en knielden bij haar bed.

De H. Maagd bad en zegende elk van de aanwezigen door hem de handen kruiswijze op te leggen, terwijl zij zijn voorhoofd even aanraakte. Zij richtte dan nog een woord tot allen gezamenlijk en liet niets na van wat Jezus haar te Betanië bevolen had (cfr. fasc. 33, nr. 2117, voetnoot 244).

2219.

Toen Petrus tot haar ging, zag ik dat hij een rol in de hand hield.

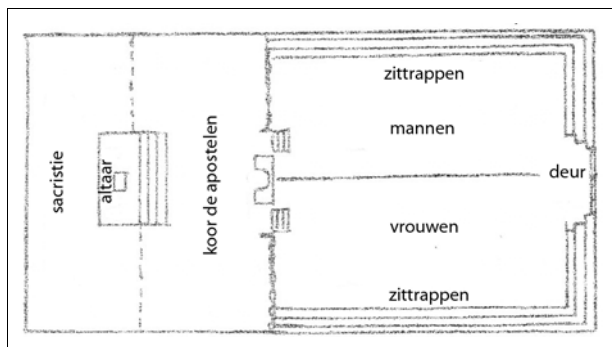
Aan Joannes vertrouwde zij de zorg voor haar lichaam toe en zegde wat en hoe ermee gedaan moest worden; zij droeg hem op haar klederen tussen haar dienstmeid en een andere behoeftige dienstvrouw uit het gewest te verdelen. Deze laatste was Maria zeer dikwijls behulpzaam geweest. De H. Maagd wees daarbij op het kleerkamertje tegenover haar slaapcel, en ik zag de dienstmeid er naartoe gaan, de deur ervan openen en weer toedoen. Toen zag ik al Maria's kledingstukken, die ik later zal beschrijven.

Na de apostelen naderden de aanwezige leerlingen tot het bed der H. Maagd en ontvingen de zegen gelijk de apostelen.

Hierop kwamen de mannen weer samen in het voorste gedeelte van het huis en maakten zich gereed voor de goddelijke dienst, terwijl nu de vrouwen, die zich hier bevonden, op hun beurt tot Maria's legerstede naderden; zij knielden neer en ontvingen haar zegen. Ik zag dat ene onder hen zich geheel over Maria heen boog en door haar omhelsd werd.

Ondertussen werd het altaar in gereedheid gebracht en de apostelen dosten zich voor de goddelijke dienst uit in hun lange, witte, heilige gewaden en in hun brede, met letters versierde gordel. Vijf hunner, die aan het altaar dienst moesten doen, deden lange, prachtige priester gewaden aan.

Dezelfde heilige offerhandeling had ik Petrus voor het eerst na de Hemelvaart in de nieuwe kerk bij de vijver Bethesda zien verrichten (cfr. fasc. 34, nr. 2164 en nr. 2180).

De priester mantel van Petrus, die als celebrant de heilige handeling verrichtte, was van achteren zeer lang, zonder nochtans te slepen. Beneden moest er wel iets als een vaste band ingewerkt zijn, want ik zag de mantel wijd rond de voeten uitstaan.

Terwijl zij zich nog aan het aankleden waren, kwam Jakobus de Meerdere met de 3 reisgezellen aan³⁶. Hij kwam met de diaken

³⁶ Daar hier geen sprake is van de marteldood van Jakobus de Meerdere te Jeruzalem, kunnen wij aannemen dat K. zijn opvolger Josés Barsabas voor

Timon uit Spanje, was over Rome gereisd en had Eremenzear en nog een derde leerling ontmoet. De aanwezigen stonden op het punt om de dienst aan het altaar te beginnen, doch heetten de aangekomen apostel met plechtige ernst nog eerst welkom en wezen hem erop dat het hoog tijd was om afscheid te nemen van de H. Maagd. Men waste hun vlug de voeten en zij schikten behoorlijk hun gewaad, zonder evenwel hun reisklederen af te leggen, en zo traden zij de cel der H. Maagd binnen en ontvingen haar zegen, gelijk de anderen, eerst de apostel alleen, en daarna zijn 3 gezellen samen. Na zijn bezoek aan Maria ging de apostel aanstonds de godsdienstplechtigheid bijwonen.

Deze was reeds een eind gevorderd, toen nu ook Filippus met een gezelschap uit Egypte aankwam. Hij begaf zich onverwijld tot de moeder van de Heer en ontving haar zegen en stortte overvloedige tranen.

Jakobus heeft genomen en dat de persoonsverwarring anders te verklaren is dan de fout in nr. 2214, zie voetnoot 28.

Misschien veronderstelt men beter dat bedoeld zou kunnen zijn een andere Jakobus, die volgens fasc. 19, nr. 861 met de apostel Jakobus in Spanje is geweest.

Één van de passages waarin K. duidelijk zegt dat de apostel Jakobus de Meerdere niet bij Maria's dood tegenwoordig is geweest, is de volgende: "Jakobus is 8 jaar na Jezus' hemelvaart gemarteld. Maria is veel later gestorven. Jakobus, zoals ik het nu duidelijk zie, was niet bij Maria's dood aanwezig. In zijn plaats was er een oude leerling bij." (in later nr. 2258).

Dood van Maria.

2220.

Petrus had middelerwijl het H. Misoffer geëindigd; hij had geconsacreerd, het lichaam des Heren genuttigd en het ook aan de aanwezige apostelen en leerlingen uitgereikt.

De H. Maagd kon het altaar niet zien, doch zij had gedurende de hele plechtigheid op haar legerstede diep godvruchtig overeind gezeten.

Nadat Petrus gecommuniceerd en ook aan alle apostelen de H. Communie uitgereikt had, begaf hij zich naar de H. Maagd om haar de H. Teerspijs en ook het laatste H. Oliesel toe te dienen.

Alle apostelen begeleidden hem in plechtige rangschikking. Taddeüs ging met een wierookvat wierokkend voorop en werd gevolgd door de H. Petrus, die vóór de borst het Allerheiligste droeg in de kruisvormige bedieningvaas, waarvan ik reeds gewag heb gemaakt (fasc. 34, nr. 2209). Op hem volgde Joannes; deze droeg een schotelje, waarop de kelk met het H. Bloed en enige doosjes stonden.

De kelk was klein, dik en als gegoten; hij had een zo korte schacht of greep, dat men hem slechts met een paar vingers kon grijpen; hij had een deksel en overigens de vorm van de kelk van het laatste avondmaal. In de bidplaats, naast de slaapcel der H. Maagd, hadden de apostelen vóór het kruis een klein altaar opgericht. De dienstmeid had er een tafel aangebracht, die zij met een rood en een wit kleed overdekt hadden; er brandden lichten op; ik geloof dat het kaarsen en lampen waren.

De H. Maagd lag op de rug, roerloos en bleek; zij hield haar blikken onafgewend omhoog gericht, sprak met niemand en scheen bestendig in geestverrukking te zijn; zij straalde van verlangen; dit heimwee naar de hemel dat haar omhoogtrok, was voor mij voelbaar. Ach! mijn hart wilde eveneens, met het hare, hemelwaarts naar God.

Petrus trad bij haar bed en diende haar de laatste heilige zalving toe, en wel ongeveer op dezelfde wijze, gelijk ze nog heden wordt toegediend. Hij zalfde haar met de H. Olie uit de busjes die Joannes vasthield, in het aangezicht, op handen en voeten en op een zijde, waar haar klederen een opening hadden, zodat haar lichaam in genen dele ontbloot werd. Ondertussen baden de overige apostelen koorsgewijze almaar door.

Daarna reikte Petrus haar ook de H. Communie toe: zonder eigen inspanning zonder steun van anderen richtte zij zich op om ze te ontvangen en zonk dan weer terug. De apostelen baden hierop een wijle en nu, wat minder hoog opgericht, nuttigde zij het heilig Bloed uit de kelk die Joannes droeg en die hij aan haar lippen bracht. Op het ogenblik dat Maria het H. Sacrament ontving, zag ik *een schitterend licht in haar overgaan*, waarna zij als in geestverrukking neerzonk en sprakeloos bleef liggen.

De apostelen keerden nu in plechtige rangschikking met de heilige vaten naar het altaar in het voorste gedeelte van het huis terug, waar zij hun godsdienstoefening eindigden. Nu ontving ook nog Filippus het H. Sacrament. Slechts een paar vrouwen waren bij de H. Maagd blijven waken.

2221.

Later zag ik de apostelen en leerlingen nogmaals in gebed rondom de legerstede van Maria geschaard. Op Maria's aangezicht speelde een verrukkelijke glimlach; het bloosde als in haar jeugd; uit haar ten hemel gerichte ogen straalde een heilige vreugde³⁷.

³⁷ Uit de openbaringen aan S. Brigitta:

“Op zekere dag, als mijn stervensuur naderde, kwam ik in geestverrukking en ging intens op in de bewondering van Gods liefde; mijn ziel werd bij de beschouwing daarvan met zulk een jubel vervuld, dat ze zich niet kon matigen en zich losmaakte en scheidde van haar lichaam.

Wat en hoeveel heerlijk zij toen zag, met welk een hoogachting en eer zij door de Vader, de Zoon en de H. Geest geëerd werd, door welk een menigte engelen zij omhoog gedragen werd, zoudt ge niet kunnen begrijpen en zou ik u ook niet willen zeggen, zolang gij in dit sterfelijk leven zijt ...; maar zij die

Nu was ik getuige van een wonderbaar en aangrijpend schouwspel. Het dak boven Maria's cel was verdwenen, de lamp hing in de volle lucht; als door de geopende hemel drong mijn blik tot in het hemelse Jeruzalem door. Twee lichtkringen daalden er als schitterende wolken uit neer en daarin zag ik vele aangezichten van engelen. Tussen deze heldere wolken kwam een lichtbaan neer tot op Maria. Ik zag langs de steile helling van een lichtende berg, die bij Maria begon, opwaarts tot in het hemelse Jeruzalem. Zij strekte haar armen met een oneindig verlangen die lichtkringen tegemoet, en ik zag haar lichaam, geheel in zijn kleding gehuld, zo hoog boven haar legerstede zweven, dat men tussen beide door kon zien. En op dit ogenblik zag ik haar ziel als een kleine, oneindig zuivere lichtgestalte met omhooggestoken armen haar lichaam verlaten en in die baan van licht, die als een schitterende berg tot de hemel omhoog steeg, opwaarts zweven.

De 2 engelenkoren in de wolken verenigden zich onder haar ziel en scheidden ze van het lichaam af, dat, op het ogenblik van deze scheiding, de armen op de borst kruiste, en op de legerstede weer neerzonk.

Mijn blik volgde haar ziel langs die weg van licht die in het hemelse Jeruzalem uitkwam, waarin ik Maria's ziel zag binnenvaren tot vóór de troon van de allerheiligste Drie-eenheid.

Ik zag talrijke zielen, waaronder ik vele aartsvaders, ook Joakim, Anna, Jozef, Elisabet, Zakarias en Joannes de Doper herkende, haar met eerbiedige vreugde op haar weg komen begroeten. Zij echter vloog tussen allen door tot vóór de troon van God en van

toen bij mij in het huis waren hebben uit het buitengewone licht herkend wat voor goddelijke dingen dan aan mij geschieden.

Hierop begroeven de mij door God toegezonden vrienden mijn lichaam.

De engelen waren zo talloos als de stofjes in het zonnelicht, maar geen enkele boze geest waagde het te naderen. Dan werd mijn lichaam in het gezelschap van een overgrote menigte engelen ten hemel opgenomen." (Openb. 6, 62).

haar Zoon. Deze overstraalde met het licht van zijn wonden het licht dat van heel zijn verschijning uitging. Met goddelijke liefde verwelkomde Hij zijn Moeder en terwijl Hij in het rond neerwaarts als over de aarde rondwees als deelde Hij haar de macht en heerschappij erover mee, reikte Hij haar iets als een scepter over.

Zo zag ik haar ziel in de hemelse glorie haar intrede doen; het visioen nam me zo volkomen in beslag, dat ik het tafereel van haar afsterven op aarde helemaal vergeten was.

Enige apostelen, b.v. Petrus en Joannes moeten dit ook gezien hebben, want zij hielden hun aangezicht naar de hemel gericht. De meeste anderen knielden neer en bogen zich tot tegen de grond. Alles was vol licht en klaarheid; het was als bij de Hemelvaart van Christus.

Ik zag tot mijn allergrootste vreugde Maria's ziel, toen zij de hemel binnenzweefde, door een groot aantal verlorene zielen uit het vagevuur gevolgd worden, en ook heden waarop wij de gedachtenis van haar Hemelvaart vieren, zag ik vele arme zielen de hemel binnengaan en daaronder meerdere die ik ken.

Ik ontving ook de troostelijke verzekering dat jaarlijks op Maria's sterfdag aan vele arme zielen die haar op aarde trouw vereerd hebben, dezelfde genade der verlossing ten deel valt.

Toen ik eindelijk mijn blik weer naar de aarde richtte, zag ik het lichaam der H. Maagd schitterend, met een fris en jeugdig aangezicht, met gesloten ogen en met op de borst gekruiste armen op het sterfbed liggen. De apostelen, leerlingen en vrouwen lagen in een kring op de knieën in gebed er omheen.

Terwijl ik dit alles zag, weerklonk er in de lucht een welluidend gezang; een beweging van blijdschap vervulde de gehele natuur op dezelfde wijze als ik het in de Kerstnacht heb waargenomen. Ik stelde vast dat haar afsterven plaats heeft gehad om 3 uur in de namiddag, hetzelfde waarop ook de Heer is gestorven.

Begravenis der H. Maagd.

Opmerking vooraf.

In dit schoon kapittel zal K.E. zeer juist en trouw de rouwgebruiken beschrijven, die men pleegde na iemands dood.

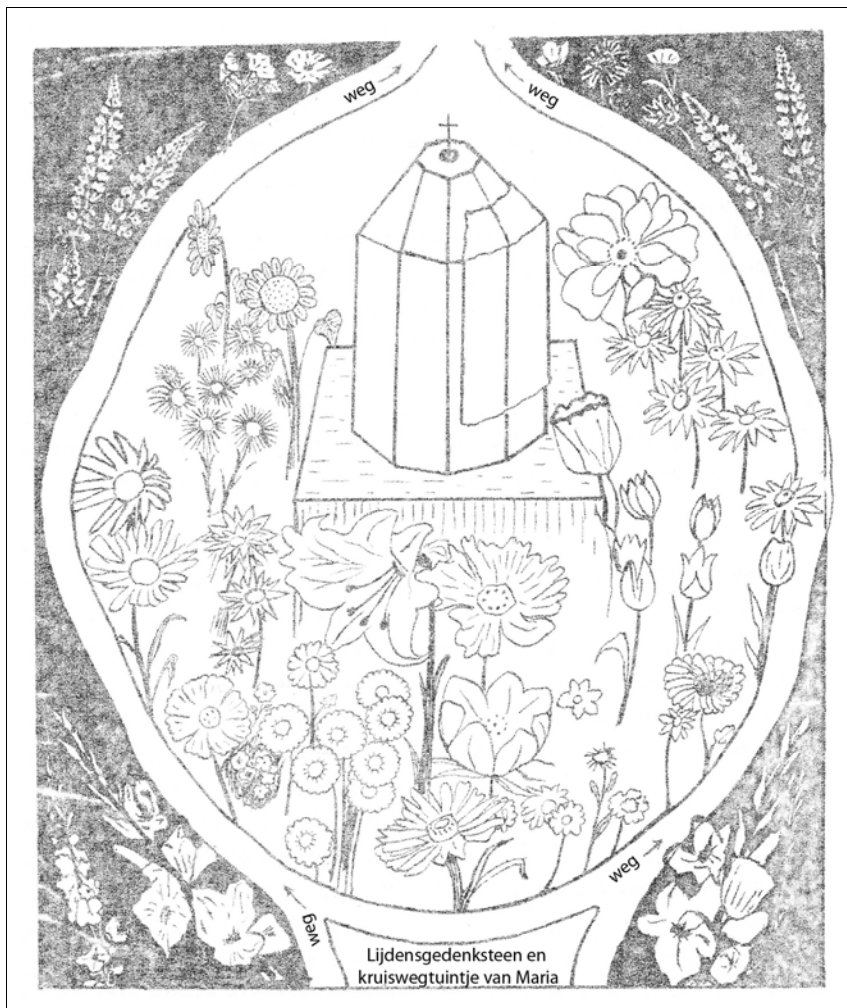
Wij zijn er op ingegaan naar aanleiding van Jezus' begravenis in fasc. 32, nr. 1984, voetnoot 173. Op nog meer andere plaatsen in haar verhalen zijn die gebruiken volledig of gedeeltelijk vermeld.

2222.

Nu spreidden de vrouwen een deken over Maria's heilig lichaam uit, en de apostelen en leerlingen begaven zich in het voorste gedeelte van het huis. Het vuur in de haard was toegedekt en alle huisraad werd ter zijde gesteld en overdekt (cfr. fasc. 27, nr. 1479, 30 september). De vrouwen huldten zich in mantels en sluiers en gingen in de kamer in het voorhuis op de grond neerzitten, waar zij, nu eens gezeten en dan geknield, de gebruikelijke klaagliederen zongen (cfr. fasc. 20, nr. 890, voetnoot 449).

De mannen omhulden hun hoofd met die strook doek, die zij gewoonlijk om de hals droegen en verrichtten een goddelijke rouwdienst. Steeds lagen er twee, die regelmatig afgelost werden, aan het hoofd en de voeten van het heilig lichaam in gebed geknield.

Matteüs en Andreas begaven zich langs Maria's kruisweg naar die spelonk welke het graf van Christus voorstelde en de laatste statie van de kruisweg was.

Zij droegen gereedschappen bij zich om de lijkbank nog meer uit te diepen, want hierop moest het lichaam der H. Maagd rusten. De grafspelonk was hier niet zo ruim als het graf van de Heer en was nauwelijks zo hoog dat een man er kon binnengaan zonder te moeten bukken. Bij de ingang daalde de bodem af en dan stond men vóór de lijkbank als vóór een smal altaar, waarboven de

rotswand heen welfde. De 2 apostelen voerden er nog allerlei werk aan uit, en vervaardigden ook een deur, die men vóór de opening plaatste om de grafgrot te sluiten.

Boven was in de lijkbank een uitdieping uitgehold, die ongeveer de vorm van een ingewikkeld lichaam had (fasc. 32, nr. 1971, voetnoot 160). Aan het hoofd was deze uitdieping wat hoger, (dus wat minder diep uitgehouwen), zoals dit ook het geval was in de lijkbank van Jezus (fasc. 32, einde van nr. 1987)³⁸.

Vóór de grot, evenals vóór het graf van de Zaligmaker, strekte zich een hofje uit en dit was met staken afgetuind. Niet ver van daar was op een heuvel de statie van de Kalvarieberg ingericht. Er verhief zich daar geen kruis; men zag er slechts een kruis in een steen ingehouwen. Van Maria's huis tot hier kon de afstand een half uur bedragen.

Viermaal heb ik de apostelen, die biddend bij het heilig lijk waakten, elkander zien aflossen.

Heden zag ik een aantal vrouwen hier aankomen, onder wie ik mij een dochter van Veronika en de moeder van Joannes Markus herinner; zij kwamen de lijkbereiding doen,

(zoals ze ook voor Jezus door mannen uitgevoerd werd, zie fasc. 32, nr. 1984, voetnoot 173).

Zij hadden doeken en reukwerk mee, om het lichaam te balsemen, zoals de Joden dit plegen te doen. Zij hadden allemaal ook kleine potten met een nog fris, groen kruid aangebracht. Het huis werd gesloten; zij verrichtten het werk bij het licht van lampen; ondertussen baden de apostelen koorsgewijs in de voorkamer.

De vrouwen namen het lichaam der H. Maagd, het geheel omhuld latend, van het sterfbed op en legden het in een lange korf, die met dikke, grof gevlochten dekens of matten zo hoog was

³⁸ Soort stenen hoofdkussens voor het hoofd. – “De uitdieping in de rotsbank ging op de plaats van het hoofd soms een weinig omhoog, want de lijkbank was uitgediept in de vorm van een lichaam.” (Prat, J. Chr. II, 545-546).

opgevuld dat het lichaam er bovenop lag. Nu hielden 2 vrouwen een groot laken over het heilig lijk uitgespannen en 2 andere ontdeden het lichaam en hoofd van hun bedekking onder dit laken; zij lieten het nog slechts het lange, wollen hemd behouden. Zij sneden de schone haarlokken der H. Maagd tot een aandenken aan haar voor zich af. Ik zag hierna dat de beide vrouwen nu het heilig lichaam wasten. Voor dit werk gebruikten zij iets kroezeligs, waarschijnlijk sponsen. Het lange hemd dat het lichaam bedekte, was geopend (*getrennt*). Zij gingen hierbij met grote schroom en eerbied te werk. Onder het uitgespannen, over het lichaam gehouden laken, wasten zij het lichaam met de handen (door middel van de sponsen), zonder er een enkele blik op te werpen, want het voorgehouden laken onttrok het aan hun ogen. Iedere plaats die met de spons overstreken was, werd onmiddellijk weer bedekt. Het middellijf bleef bedekt en niet de minste ontbloting had daar plaats.

Een vijfde vrouw perste de sponsen in een bekken uit en gaf ze dan hervuld weer aan; driemaal zag ik haar het bekken in een groef bij het huis ledigen, het met vers water weer vullen en dit water aanbrengen. Het heilig lichaam werd nu met een nieuw open kleed bedekt en door middel van de ondergelegde doeken eerbiedig op een tafel getild, waarop de lijkdoeken en windsels tot groter gemak reeds in de gepaste orde gereedgelegd waren. Zij wikkelden nu het lijk van de voet-enkels tot bij de borst in de doeken en banden stevig in: hoofd, borst, handen en voeten waren buiten de windsels gelaten.

2223.

De apostelen hadden inmiddels het H. Misoffer dat Petrus plechtig opgedragen had, bijgewoond en na hem de H. Communie uit zijn handen ontvangen en hierna zag ik Petrus en Joannes, nog in lange bisschoppelijke mantels, zich uit het voorhuis naar het stoffelijk overschot van Maria begeven. Joannes droeg een bus met zalf. Petrus doopte de vinger van zijn rechterhand daarin en zalfde onder gebed, het voorhoofd, het midden der borst, de

handen en voeten der H. Maagd. Dit was niet het laatste H. Oliesel. Maria had dit vóór haar dood ontvangen. Petrus streek met de zalf over handen en voeten en tekende kruisen op voorhoofd en borst. Ik geloof dat dit een eerbewijs was, gebracht aan het heilig lichaam, zoals men het ook gedaan heeft aan het heilig lichaam van Jezus bij zijn begrafenis.

Toen de beide apostelen het heilig lichaam van Maria weer verlaten hadden, gingen de vrouwen met de lijkbereiding door. Zij legden mirrebosjes onder de armen, in de okselholten en in de harteput; zij vulden met zulke bosjes de ruimten op tussen de schouders, om de hals, de kin en de wangen; ook de voeten lagen geheel met zulke welriekende kruidbosjes omringd.

Nu kruisten zij de armen op de borst en sloegen de grote lijkwade om het heilig lichaam en wikkelden het als een lange pop of bakerkind in een lang windsel, waarvan zij het begin onder een arm vastklemden. De doorzichtige zweetdoek, die het aangezicht moest bedekken, lag nog boven het gelaat omhooggeslagen, zodat het aangezicht wit, helder glimmend tussen de kruidbosjes zichtbaar bleef.

(cfr. fasc. 32, nr. 1984, voetnoot 173; zoals bij Christus zal het aangezicht pas gedekt worden onmiddellijk vóór de graflegging, nadat de verwanten en vrienden de dode een laatste groet gebracht hebben).

Nu legden zij het heilig lichaam in een kist, die als een bedje daar ter zijde stond. Het was als een plank met een lage, opstaande rand, waarop een licht, gewelfd deksel geplaatst werd, zodat de kist op een lange korf geleek.

Nu legden zij op de borst van Maria's stoffelijk overblijfsel een krans van witte, rode en hemelsblauwe bloemen, ten teken van haar maagdelijkheid. Op dit ogenblik traden de apostelen, de leerlingen en alle overigen die naar Maria gekomen waren, binnen om het dierbare, teergeliefde, heilige aangezicht een laatste maal te zien, eer de gelaatsdoek er over geslagen werd. Zij knielden onder een vloed van tranen in alle stilte rondom de H. Maagd

neer, raakten nog eens de op de borst gekruiste, in de windsels verborgen handen van Maria ten teken van afscheid aan en gingen van haar weg.

(Vermoedelijk hebben wij hier hetzelfde vereringsgebaar als dat waarop commentaar gegeven is in fasc. 32, nr. 2023, voetnoot 197).

Thans namen ook de H. Vrouwen het allerlaatste afscheid van de hun zo dierbare Moeder van de Heer. Na een laatste treurige liefdeblik bedekten zij haar heilig gelaat met de zweetdoek en legden het deksel op de kist, die zij aan beide einden en in het midden met grijze banden omwonden.

2224.

Hierna zag ik hen de kist op een draagbaar plaatsen, die ik door Petrus en Joannes uit het huis gedragen zag worden. Zij moeten wel afgelost geworden zijn, want later zag ik de 6 apostels aan de berie dragen: van voren (de opvolger van) Jakobus de Meerdere en de Mindere, in het midden Bartolomeüs en Andreas en van achteren Taddeüs en Mattias. De draagbomen zullen wel in een mat of in leder gezeten hebben, want ik zag de kist tussen hen als in een wieg hangen. Een deel der aanwezige apostelen en leerlingen gingen vooruit; de overigen en de vrouwen volgden. Het begon avond te worden en men droeg rondom de kist 4 lantaarnen op stokken.

Zo trok de stoet vooruit op het pad van Maria's kruisweg tot bij de laatste statie; hij trok over de heuvel (Kalvarië), voorbij de laatste gedenksteen en hield stil, rechts van de ingang van de grafspelonk. Hier zetten zij het heilig lichaam neer en 4 van hen droegen het in de spelonk en legden het neer op de uitgediepte lijkbank.

Alle aanwezigen gingen nu één voor één nog eens binnen, strooiden nog reukkruiden en bloemen er overheen en knielden een laatste maal neer, terwijl zij het offer van hun gebed en tranen plengden.

De aanwezigen vormden een hele groep. Smart en liefde hield die velen lang aan deze plaats gekluisterd; het was inderdaad reeds volop nacht, toen de apostelen de grafingang dichtmaakten. Zij diepten de grond uit vóór de enge ingang van de spelonk en plantten in die diepte een haag van verschillende groene (aardbezie-) struiken, die zij elders met wortel en al uit de grond geheven hadden. Deels stonden ze nog in bloei en deels droegen ze reeds bessen³⁹. Deze voorgeplaatste haag verborg elk spoor van de ingang, te meer daar men het water van een naburige bron voorbij deze struikenhaag leidde. Om voortaan in de grot te komen was het nodig zich van ter zijde achter het struikgewas er binnen te wringen.

Zij keerden niet in groep, maar verspreid terug en bleven nog hier en daar op de kruisweg bidden, terwijl enigen bij het graf in gebed bleven waken. De huiswaarts kerenden zagen uit de verte boven het graf van Maria, als zij zich omkeerden, een wonderbaar licht en zij waren er diep door getroffen, zonder evenwel te weten wat het eigenlijk was of beduidde. Ook ik zag het en van het vele herinner ik me nog slechts het volgende daarover.

Het was als daalde er uit de hemel een lichtbaan naar het graf neer, en als zweefde er in dit licht een subtiele, onstoffelijke

³⁹ Deels nog in bloei, deels reeds vruchtdragend. – Vroeger hebben wij reeds de aandacht gevestigd op het verschijnsel dat vele gewassen in Palestina tegelijkertijd bloemen en rijpende vruchten dragen.

Katarina zegt hier niet duidelijk dat zij ze zag op dezelfde struik, maar dit zal toch wel het geval geweest zijn. Dit wordt in elk geval verondersteld door kan. Gschwind, waar hij zegt: “De apostelen plantten aardbeziestruiken vóór Maria’s graf, die, zoals K.E. het merkwaardigerwijze beschouwde (en ik het ter plaatse ook zag, schijnt hij te zeggen) tegelijk bloesems en vruchten dragen.” (Wiedererw. Ephesus, blz. 27; cfr. fasc. 18, nr. 779).

De aardbeiboom is een aanzienlijke struik met mooie, ovale en altijd groene bladeren, met trossen van 5 witte of roodachtige bloemen en grote rode vruchten, die enigszins op aardbeien gelijken.

Ook is vroeger reeds opgemerkt dat vele gewassen bestaan in de vorm van boom en van struik.

gestalte neer, namelijk de ziel der H. Maagd, die vergezeld was van de verschijning van Onze Heer.

Nu verhief zich verheerlijkt uit het graf het lichaam van Maria en verenigd met haar lichtende ziel vloog het in gezelschap van Jezus' heilige mensheid de hoogte in, naar de hemel. Dit alles ligt nog in het algemeen, doch duidelijk en zeker in mijn geheugen.

(Het volgende zal een herhaling zijn van hetzelfde feit, doch nauwkeuriger beschreven.

Wij deden inderdaad reeds opmerken of Katarina zegt het zelf dat zij dit visioen reeds 2 maanden eerder had gehad en daarom meende dat zij het de tweede keer niet op de historische dag gezien had.)

2225.

Uitvoeriger herhaling van het vorige visioen.

Ik zag in de nacht (van 14 op 15 augustus) verscheidene apostelen en H. Vrouwen in het tuintje vóór de grafrots bidden en zingen.

Een brede lichtbaan daalde uit de hemel op de rots neer en ik zag daarin een heerlijkheid of glorie neerzweven, bestaande uit 3 lichtkringen vol engelen en hemelse geesten, die de verschijning van Onze Heer en Maria's lichtende ziel omringden.

De verschijning van Jezus Christus met helder-stralende wondtekenen zweefde vóór haar uit.

Rondom Maria's ziel zag ik

- **in de binnenste kring van de heerlijkheid slechts engeltjes, niet groter dan kindertjes;**
- **in de tweede kring hadden de gestalten de grootte van zesjarige kinderen en**
- **in de derde van groter jongelingen.**

Slechts de aangezichten kon ik duidelijk onderscheiden; al het overige der lichtgestalten schitterde en vloede zonder onderscheidbare aflijning ineen.

Toen deze verschijning die ik hoe langer hoe duidelijker onderscheidde, zich tenslotte met haar licht op de rots had uitgestort, zag ik een lichtbaan ontstaan, die zich uit die verschijning tot in het hemelse Jeruzalem verhief.

**Nu zag ik de ziel der H. Maagd, die de verschijning van Jezus volgde, Jezus' verschijning voorbijsteken, zwevend door de rots dringen, in het graf neerzigen en spoedig daarna, verenigd met haar verheerlijkt lichaam, veel duidelijker en schitterender weer uit het graf opstijgen en met de Heer en heel het glorierijk heir
(= legerschare, menigte) van hemelse geesten in het bovennatuurlijk licht opwieken naar het hemelse Jeruzalem.**

Hierop verdween alle licht en luister en overwelfde weer de stille sterrenhemel het vredige, donkere landschap.

Of de apostelen en H. Vrouwen, die in gebed bij het graf waakten, dat alles ook zo gezien hebben, kan ik niet zeggen, maar ik zag dat zij in aanbidding vol verbazing omhoog staarden of zich ontsteld op hun knieën neerwierpen met het aangezicht tot tegen de grond. Ook zag ik hoe sommigen, die onder gebed en gezang met de draagbaar langs de kruisweg huiswaarts keerden en bij de verschillende staties een weinig vertoefden, getroffen waren en zich met gevoelens van godsvrucht in de richting van het licht boven de spelonk omkeerden.

Zo heb ik dus de H. Maagd geen gewone dood zien sterven, en ook niet zonder te sterven ten hemel zien varen, doch eerst haar ziel en vervolgens het lichaam (met de ziel verenigd) van de aarde opgenomen zien worden.

Maria is opgenomen ten hemel;
engelen en mensen jubelen van vreugde,
want zij heerst met Christus voor eeuwig!!!

Aankomst van de H. Tomas.

2226.

Thuis gekomen gebruikten de apostelen en leerlingen enig voedsel en gingen dan rusten. Zij sliepen buiten het huis in aangebouwde afdaken. De dienstmeid van Maria, die het lijk niet vergezeld had, maar thuis was gebleven om alles in orde te brengen, en de andere vrouwen die tot nog toe hier gebleven waren om haar te helpen, sliepen in het gedeelte achter de haardstede, waar de dienstmeid gedurende de begrafenis alles had opgeruimd, zodat het er uitzag als in een kleine kapel, waarin de apostelen voortaan hun koorgebed verrichtten en het H. Misoffer opdroegen. (Volgens Joods gebruik werd de kamer van een overledene na zijn begrafenis ontruimd en gereinigd, cfr. D.B. Funérailles).

Deze avond (15 augustus) zag ik de apostelen nog in gebed en rouw in hun zaal. De vrouwen waren reeds ter ruste gegaan. Nu zag ik de apostel Tomas, in gezelschap van 2 mannen, met het kleed als voor de reis nog opgeschort, aan het hek van het voorhof aankomen en kloppen om binnengelaten te worden. Hij was vergezeld van

- een leerling die Jonatan⁴⁰ heette en een bloedverwant van de H. Familie was.

⁴⁰ Jonatan. – Katarina herkende deze leerling door een relikwie van hem, die zich zonder naam-opschrift bij haar bevond.

Op 25-26 juli 1821 vertelde zij over deze Jonatan of Jonadab: "Hij heette bij zijn doopnaam Eliëzer; hij was uit de stam Benjamin en uit de omstreken van Samaria. Hij was beurtelings bij de apostelen Petrus en Paulus en Joannes.

Paulus vond hem te traag. Hij kwam van zeer ver om bij Maria's dood tegenwoordig te zijn. Door zijn eenvoudig en kinderlijk karakter had hij veel gelijkenis met de tartaarse knecht van Sint-Tomas. Drie jaren na Maria's dood zag ik hem hier nog bij Efeze.

Later was ik getuige van zijn steniging in het gewest aldaar. Hij bleef halfdood liggen en werd naderhand in de stad gedragen, waar hij stierf. Later kwam zijn gebeente te Rome terecht, zonder dat men wist van wie het was.

- Zijn andere reisgezel was een zeer eenvoudig mens uit het land van de verst afwonende der H. Driekoningen. Dit land noem ik steeds Parterme, omdat ik de namen veelal niet juist kan onthouden. Tomas had hem van daar meegebracht; hij droeg voor hem zijn mantel en als knecht was hij gehoorzaam als een kind.

Een leerling opende de deur en toen Tomas met Jonatan het vertrek binnentrad, dat de vergaderplaats der apostelen was, beval hij zijn knecht aan de deur te blijven zitten. De onschuldige bruine man deed alles wat men hem beval en aanstonds ging hij roerloos neerzitten. O! hoe bedroefd waren zij, toen zij vernamen dat zij te laat gekomen waren. Tomas weende als een kind bij het vernemen van Maria's dood. De leerlingen wasten hun de voeten en zetten hun een verversing voor.

Ondertussen waren de vrouwen ontwaakt en opgestaan, en, nadat zij zich weer teruggetrokken hadden, leidde men Tomas en Jonatan op de plaats waar de H. Maagd gestorven was; zij wierpen zich neer en besproeiden de grond met hun tranen. Tomas vertoefde ook nog lang in gebed neergeknield vóór het altaartje van Maria; zijn droefheid was onbeschrijfelijk groot: nu nog kan ik mijn tranen niet weerhouden, als ik eraan terugdenk.

Nadat de apostelen hun gebed, dat zij niet onderbroken hadden, geëindigd hadden, gingen zij allen de nieuw-aangekomenen welkom heten. Zij namen Tomas en Jonatan onder de arm, richtten de knielenden op, omhelsden hen en brachten hen in de voorzaal van het huis. Hier boden zij hun een verversing van broodjes met honig aan; zij dronken uit kruikjes en bekertjes en na nog een gezamenlijk gebed, werden de aangekomenen ook door de overigen omhelsd.

Na de voorgaande, keer op keer zo heerlijke en aangrijpende beschrijvingen van het mysterie van Maria's ten-hemel-opneming, kunnen wij ons hier een ogenblik bezinnen op de grootheid onze hemelse moeder, koningin van hemel en aarde, haar geluk ermee wensen, verder ons en al onze dierbaren onder haar bescherming stellen, haar om genaden en bijstand smeken.

Dit wordt hier gedaan in naam van alle lezers, met een paar antifonen uit de oude indrukwekkende liturgie op Maria's Hemelvaart en met een gebed uit de gebedenschat van P. Cochem, groot geestelijk schrijver en volkspredikant (1634-1712).

As-sum - ta est Ma-ri-a in coe - lum, gau - dent An - ge-li, lau-dan-
tes be - ne-di-cunt Do-mi-num.

Ma-ri-a Virgo coe-los as -cen-dit, gau-de-te, qui - a cum Christo
regnat in ae-ter-num

1. Maria is ten hemel opgenomen: de engelen verblijden zich en loven en danken God.
2. De H. Maagd stijgt ten hemel, jubelt van vreugde, want ze heerst met Christus voor eeuwig.

Gebed van P. Kochem, op de dag van Maria's Hemelvaart.

O allerheiligste, roemwaardigste en in alle eeuwigheid allermeest geprezen Maagd Maria, op deze uw luisterrijkste Hemelvaartdag groet ik u en bied ik u mijn brandend verlangen aan en vurigste wens, dat ik alle schepselen tot liefde en verering van U bewegen kon en dat ik uw glorie eindeloos vermeederen kon.

O gelukzaligste Maagd, welk een eer is U heden te beurt gevallen en welk een eer wordt U nog ieder jaar op deze dag bewezen.

O Maria, met welk een onuitsprekelijke jubel werd Gij op deze dag ten hemel opgenomen en hoe liefdevol heeft U de H. Drievuldigheid in het hoogste der hemelen verwelkomd. Hoe glorierijk heeft zij U gekroond en tot koningin van hemel en aarde uitgeroepen.

Ik wens U geluk en heil met uw onuitsprekelijke verheffing, die U op deze dag is wedervaren.

Ik werp mij deemoedig aan uw voeten en erken U als mijn ware alvermogende en zeer genadige Meesteres.

Naast God, beloof ik ook aan U geloof en trouw en bied mij U aan om U te dienen al de dagen van mijn leven.

O mijn zeer verheven koningin, hoe verheug ik mij dat ik waardig gekeurd werd om uw onderdaan te zijn, uw juk te dragen, U te dienen en om door U in al mijn doen en laten bestuurd en geleid te worden.

Duizend en duizendmaal wezen de 3 personen der allerheiligste Drievuldigheid gezegend, omdat zij U tot onze koningin aangesteld en ons, ellendelingen, aan uw waakzame zorg toevertrouwd hebben.

Sedertdien worden hierdoor ontelbare zielen gered, die zonder U onfeilbaar verloren zouden zijn gegaan. Stromen van genaden worden aan de wereld meegedeeld, die God anders nooit zo kwistig zou hebben verleend.

Gij zijt werkelijk de trouwste en zorgvolste moeder, die U het lot van de arme zondaars aantrekt en voor allen, die er vurig naar verlangen, genaden van God afsmeekt.

O Hemelkoningin, Gij weet welk groot vertrouwen ik in U stel, want het is mijn vast geloof dat God mij niet kan verlaten of verwaarlozen, zolang ik U bemin en U ijverig dien.

Door U hoop ik genade en barmhartigheid te bekomen en van al mijn zonden en opgelopen straffen ontslagen te worden.

Ja, door uw voorspraak en verdiensten hoop ik uit alle lichamelijke en geestelijke noden bevrijd te worden en uiteindelijk de eeuwige zaligheid te verwerven. Ik weet immers hoe groot uw vermogen is bij God en hoe trouw Gij al degenen bijstaat die U beminnen en vereren.

Ik weet dat uw Zoon niet één gebed van U kan afwijzen, omdat Hij U met een oneindige liefde bemint en U meer dan alle schepselen genegen is.

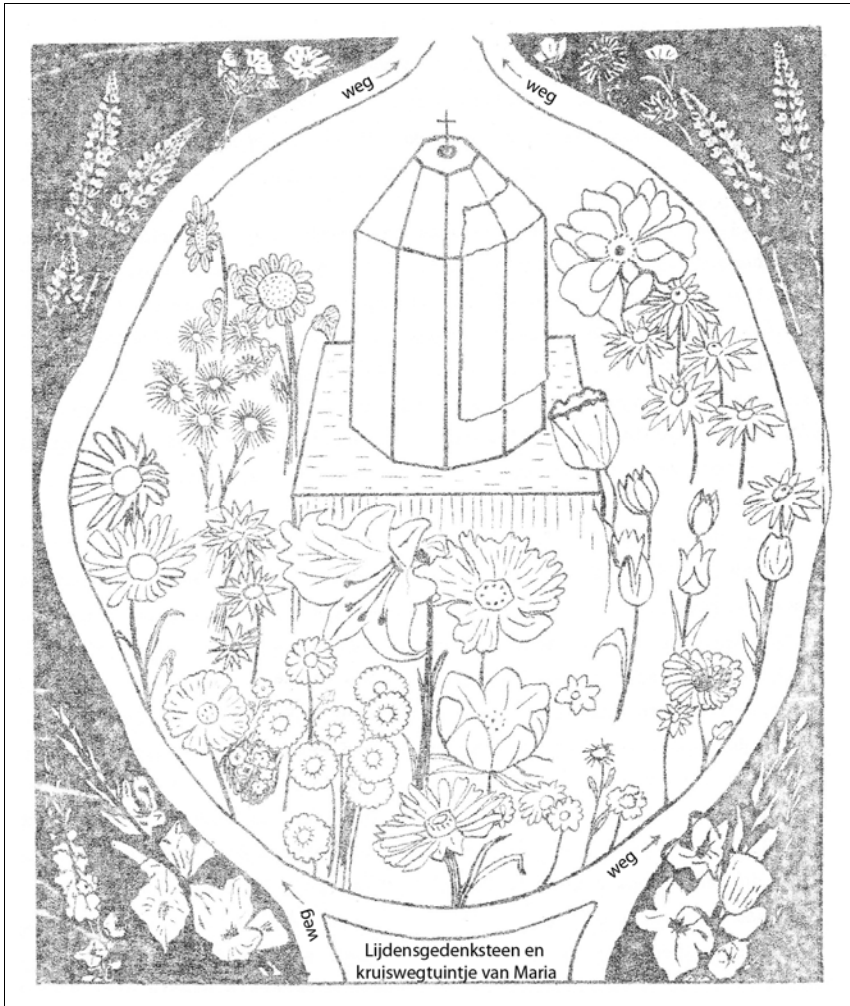
Welaan dan, lieve Moeder, open uw teerminnend Hart voor mij en neem mij daarin op onder het getal van uw uitverkoren kinderen. Herinner U dat Gij juist dáárom onze koningin geworden zijt, opdat Gij des te gemakkelijker voor de arme zondaren barmhartigheid zoudt kunnen verkrijgen en hen doeltreffender zoudt kunnen bijstaan.

Daarom neem ook ik geheel mijn toevlucht tot U en ben zeker door uw tussenkomst barmhartigheid en genade te vinden en de zaligheid te bereiken en gelukkig te zijn elke dag, heden, morgen en in eeuwigheid.

Amen.

2227.

Maar nu verlangde Tomas, evenals Jonatan, naar het graf van de H. Maagd gebracht te worden en de apostelen ontstaken lantaarnen, die op stokken bevestigd waren en trokken met hen langs de kruisweg van Maria naar haar graf.

Zij spraken niet veel, verwijlden een korte tijd bij de gedenksteen van iedere statie en overwogen het bitter lijden van de Heer en de mede-lijdende liefde van zijn Moeder, die hier deze kruisweg met de gedenkstenen had aangelegd en hem zo dikwijls met een stroom van tranen had besproeid.

Bij de grafrots aangekomen vielen zij allen op hun knieën er omheen, behalve Tomas en Jonatan, die zich zonder uitstel naar de grot-ingang spoedden en gevolgd werden door Joannes. Twee leerlingen bogen het struikgewas, dat de ingang bedekte, terzijde en zij traden binnen en knielden vol eerbiedige vrees vóór de lijkbank der H. Maagd neer. Nu naderde Joannes tot de lichte, lange, korfvormige kist, die (wel in de uitdieping stond, maar toch nog) een weinig boven de lijkbank uitstak, maakte de 3 grijze banden los, die kist en deksel samen en gesloten hielden, nam dit laatste af en stelde het ter zijde. Zij staken het licht nader bij de kist en stelden met grote verbazing vast dat de lijkdoeken en windsels, die daar nog onveranderd in de stand der omhulling voor hen lagen, ledig waren. Op het aangezicht en de borst waren zij uit elkaar geschoven; de windsels der armen waren lichtjes lossler geworden, doch behielden de vorm die zij hadden, terwijl zij het lichaam bevatten, doch het verheerlijkte lichaam van Maria was niet meer op deze aarde.

Met opgeheven armen staarden allen met de grootste verbazing omhoog alsof het heilig lichaam nu eerst voor hen verdwenen was en Joannes riep uit de grot naar buiten: “Komt, komt zien en overtuigt u van het wonder: zij is niet meer hier!”

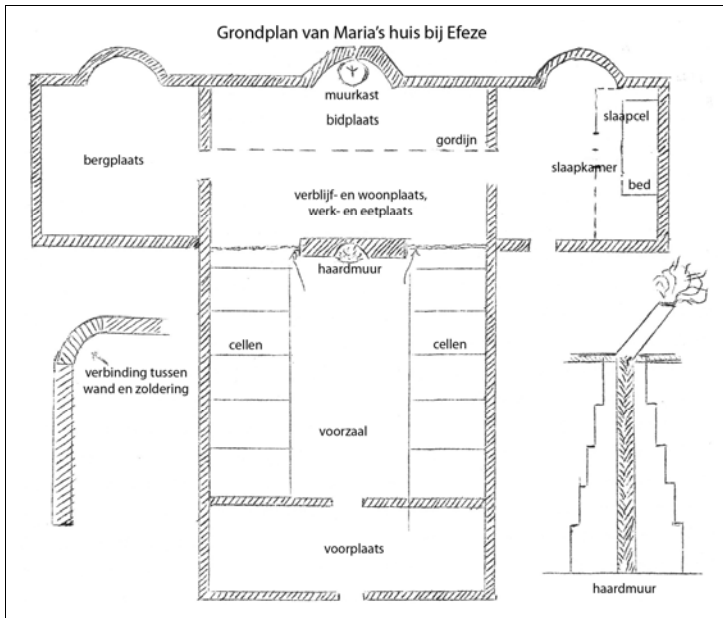
Nu traden zij beurtelings twee aan twee de enge grot binnen en zagen met verwondering de ledige lijkdoeken daar vóór zich liggen. En buiten gekomen knielden allen neer, hieven de armen omhoog en blikten met heimwee ten hemel, weenden en baden en prezen de Heer en zijn lieve, beminde, verheerlijkte Moeder. Tot haar die ook hún lieve, trouwe Moeder was, stuurden zij als

dankbare, minnende kinderen allerlei zoete liefdedwoorden, zoals de H. Geest hun die in het hart en op de lippen legde.

Nu herinnerden zij zich met verrassing die lichtwolk, welke zij aanstonds na de begrafenis op hun terugweg uit de verte gezien, hadden, hoe ze op het graf neergedaald en daarna weer ten hemel opgestegen was. Joannes nam met grote eerbied de lijkdoeken der H. Maagd uit de korfvormige kist, vouwde en rolde ze zorgvuldig tezamen en nam ze met zich; dan legde en bond hij het deksel weer op de kist en nu verlieten zij de grafspelonk, waarvan de ingang weer achter het struikgewas verborgen werd.

Biddend en psalmen zingend keerden zij langs de kruisweg naar de woning terug.

Hier verzamelden zij zich in het woonvertrek der H. Maagd. Joannes legde hier vol eerbied de lijkdoeken op het tafeltje vóór Maria's bidvertrek. Tomas en de anderen baden nog in het celletje waarin zij gestorven was.

Petrus zonderde zich nu af, als had hij een geestelijke oefening, een overweging te doen (cfr. Hand. 9, 9). Wellicht was dit een voorbereiding, want hierna zag ik dat men het altaar plaatste vóór de bidplaats van Maria, waar haar kruis stond.

(Het altaar wordt gezet vóór of buiten het gordijn, dat de bidplaats met het kruis afsloot van het woonverblijf; zie schets in fasc. 34, nr. 2197 – alsook hiervoor).

Aan dit altaar verrichtte Petrus nu een godsdienstplechtigheid; de overigen hadden zich in rijen achter hem geschaard en zij baden en zongen in koor. De H. Vrouwen stonden meer achteruit tegen de rugzijde van de haardmuur en tegen de 2 deuren (links en rechts van de haardmuur).

De eenvoudige dienstknecht van Tomas was hem van uit het verre land, waar de apostel zich het laatst had opgehouden, naar hier gevolgd⁴¹. Hij had de trekken van een geheel vreemd ras; hij had kleine ogen, ingedrukt voorhoofd, platte neus en hoge (of vooruitspringende) kaakbeenderen. Zijn kleur was iets bruiner dan in dit land hier. Hij was gedoopt, doch overigens nog onwetend; hij was gewillig en volzaam als een kind.

Hij gehoorzaamde aan ieder bevel; hij bleef staan waar men hem

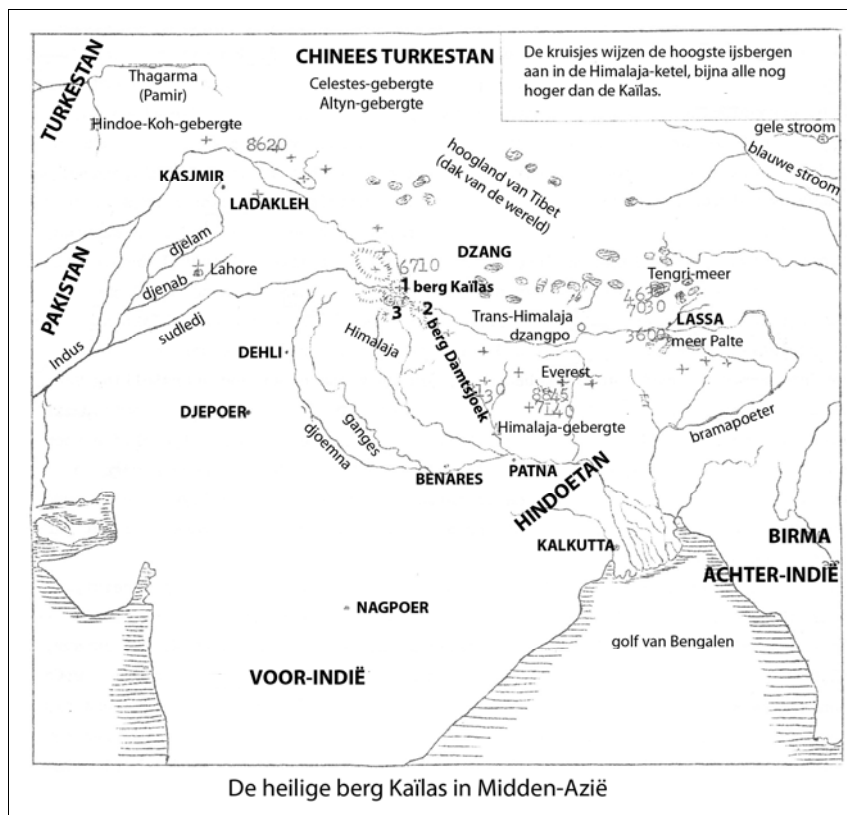
⁴¹ Tomas' dienstknecht. – K. heeft hem reeds vermeld in nr. 2226.

Hier zegt zij er meer over.

Tomas heeft hem meegebracht, zegde ze ginds, uit het land van de verst wonende der H. Driekoningen (Medië, ten zuiden en zuidoosten van de Kaspische Zee). Maar uit wat zij verder over die man zegt, bracht hij hem van nog verder mee; hij kwam uit de richting van het land van de verst wonende koning. Zij zal immers in nr. 2278 zeggen: "Uit het verre land boven Baktrië (dat zelf ten oosten van de Kaspische Zee lag), bracht Tomas de dienaar mee, die ik zo uitheems, vreemd, slaafs, deugdzaam en gehoorzaam zag.

Hier beschrijft K. zijn gelaatstrekken, die dezelfde zijn welke zij toekende aan de Kalmoeks in fasc. 17, nr. 665, voetnoot 315. Op grond van de laatste, zeer interessante nota kunnen wij besluiten dat Tomas hem zou meegebracht hebben uit Midden-Azië ten noorden van het Altaïngebergte of zelfs nog hogerop uit Tartarije, zie kaart fasc. 18, nr. 735, voetnoot 363 (alsook hierna).

plaatste, keek in de richting die men hem wees en lachte iedereen vriendelijk tegen. Hij was blijven zitten, waar Tomas hem gezegd had te gaan zitten. Tomas ziende wenen, stortte ook hij bittere tranen. Deze man is altijd bij Tomas gebleven; hij kon zware lasten torsen en toen Tomas eens een kapel bouwde, heb ik hem enorme stenen zien aanslepen.

Na Maria's dood zag ik de apostelen en leerlingen hier dikwijls samen in een kring verzameld staan en tegen elkander vertellen waar zij geweest waren en wat zij zoal meegemaakt hadden. Ik heb alles gehoord; het zal mij wel weer te binnen komen, indien God wil dat ik het vertel.

Laatste werkzaamheden en afreis van de apostelen.

2228.

Verteld op 20 augustus 1820 en 1821. –

Na menigvuldige godsdienstoefeningen hebben de meeste aanwezige leerlingen nu reeds afscheid genomen en zijn zij naar hun arbeidsveld teruggekeerd. In het huis zijn nog de apostelen en Jonatan en de uitheemse knecht die met Tomas meegekomen waren. Maar ook de apostelen zullen straks afreizen, zodra zij met hun werk hier klaargekomen zijn. Zij zijn namelijk allen bezig om Maria's kruisweg te reinigen van stenen en onkruid en hem met passend siergewas, struikjes en met bloemen fraai te beplanten. Zij doen dit alles al biddend en zingend.

Het is onmogelijk de stichtelijke indruk weer te geven die zulk een schouwspel op een mens maakt. Heel dit ondernemen is als een godsdienstoefening van medelijden, ach! zo aangrijpend en tevens zo liefelijk en schoon! Als trouwe kinderen versieren zij de voetstappen van de moeder van henzelf en van hun God; zij versieren het pad waar zij de voetstappen vernieuwde, waarmee zij de martelingsweg, waarop haar Zoon zich voor ons naar de verlossingsdood begaf, met medelijdende godsvrucht heeft afgemeten.

De ingang naar Maria's graf maakten zij nog meer verborgen en minder toegankelijk, doordat zij de ervoor geplante struiken nog steviger met aarde tegen de rots aanduwden en de gracht er vóór nog versterkten. Ook het tuintje vóór de grafrots werd door hen gereinigd en gewied, netjes en sierlijk opgeschikt. Ook legden zij nog een gang aan, die van de achterzijde van de grafheuvel tot bij de achterwand van het grafleger liep en zij metselden daar een opening in de rots waardoor men op het grafleger of de lijkbank kon zien, waarop het lichaam van de allerheiligste Moeder gerust had, die Moeder welke de stervende Verlosser aan hen allen en aan zijn Kerk in de persoon van Joannes vanop zijn kruis gegeven had. O zij waren getrouwe zonen, gehoorzaam aan het vierde

gebod, en dus zullen zij lang leven op aarde, zij en hun liefde, (die eeuwig herdacht en nagevolgd zullen worden).

Zij richtten ook een soort tent-kapel boven de grafspelonk op; zij spanden een tent van tapijten, omgaven en overdekten die met een vlechtwerk van rijshout; zij richtten er ook een altaartje in op (dat gebouwd was als volgt):

- zij legden daar een grote steenblok tot trap;
- zij zetten een andere grote steenblok overeind, waarop zij dan een grote, gladde steenplaat legden.

In de wand achter dit altaartje hingen zij een klein tapijt of doek, waarop een afbeelding van de H. Maagd heel eenvoudig of effen ingewerkt of geborduurd was, en wel in verschillende kleuren, zoals zij gekleed was in haar feestgewaad, dat bruin en blauw en rood gestreept was.

Nadat zij met dat werk klaar gekomen waren, verrichtten zij daar een godsdienstplechtigheid, waaronder allen geknield en met opgeheven handen baden.

Maria's woonkamer in haar huis richtten en wijdden zij tot een formele kerk in. De huishoudster van Maria en enige andere vrouwen bleven in het huis wonen en 2 leerlingen – één van hen was van de herders aan gene zijde van de Jordaan afkomstig – werden hier gelaten en met de zielzorg van de omwonende gelovigen belast.

Spoedig hierna gingen ook de apostelen uit elkaar.

Bartolomeüs, Simon, Judas Taddeüs, Filippus en Matteüs keerden het eerst na een aandoenlijk afscheid naar hun arbeidsveld terug.

De overigen, behalve Joannes die nog een tijdlang bleef, trokken nog eerst gezamenlijk naar Palestina en scheidten daar eveneens van elkander. Er waren daar vele leerlingen.

Ook meerdere vrouwen trokken van Efeze mee naar Jeruzalem. Maria Markus bewees daar aan de Gemeente van Jezus de

kostbaarste diensten; zij had een inrichting voor wel 20 vrouwen tot stand gebracht, die enigermate als kloosterlingen leefden; 5 van hen bleven zelfs bestendig bij haar in huis. Dit was ook de gewone samenkomstplaats van Jezus' volgelingen (cfr. Hand. 12, 12). De christelijke Gemeenschap was ook nog in het bezit van de kerk bij de vijver Bethesda.

2229.

Op 22 augustus zegde K. nog:

Joannes alleen is nog in het huis; alle overigen zijn afgereisd. Ik zag Joannes overeenkomstig de wil der H. Maagd, haar klederen verdelen onder de dienstmeid en een andere dienstvrouw, die Maria dikwijls was komen helpen. Onder haar klederen was het een en ander vervaardigd met de stoffen van de H. Driekoningen. Ik zag 2 lange, witachtige klederen, verscheidene lange wikkeldoeken en sluiers, dekens en tapijten. Ik zag ook buitengewoon duidelijk dat gestreepte bovenkleed, hetwelk zij te Kana en op de kruisweg had gedragen en waarvan ik een klein strookje in mijn bezit heb. Sommige stukken werden het eigendom van de Kerk, en zo werd bijvoorbeeld uit het schone, hemelsblauwe bruidskleed dat met gouddraad doorstikt en met rozen doorwerkt was, een feestelijk misgewaad voor de Bethesda-kerk te Jeruzalem vervaardigd. In Rome bestaan er nog relikwieën daarvan. Ik zie ze, doch ik weet niet of men daar hun herkomst kent. Maria heeft dit kleed slechts gedragen op haar bruiloft en heeft het later niet meer aangehad.

Alles in het leven, in de handel en wandel van die eerste christenen verliep rustig, stil en verborgen. Men kende niet die koortsachtige gejaagdheid en bedrijvigheid, die het leven in de moderne tijd kenmerken. De vervolging had zich nog niet verlaagd tot onwaardige spionagedienst en de vrede was nog niet gestoord.

(De zienster denkt hier wel aan de hatelijke bespieding, waarvan zijzelf het mikpunt en slachtoffer geweest was).

Slotbemerking.

Alle aanwijzingen van A.K.E. betreffende Maria's graf samengenomen en oordeelkundig onderzocht en vergeleken, zouden zonder twijfel voldoende zijn om een beperkte kring uit te stippelen, waarin het zich moet bevinden. Hoe graag zou ik dat graf helpen opsporen. Terugggevonden zou het de zaak van de zienster een enorme dienst bewijzen.

Uitbreiding van de Kerk. – Levensschetsen van heiligen uit Jezus' tijd

Inleiding van Schmöger op dit laatste gedeelte.

(De regels tussen haakjes zijn door ons ingelast)

De nu volgende levensschetsen zijn door de uitgever samengesteld en zijn genomen uit de beschouwingen die aan de zienster verleend werden,

- hetzij op de kerkelijke feestdagen van de bewuste heiligen,
- hetzij naar aanleiding van hun relikwieën die bij haar gebracht werden.

Bij zulke gelegenheden aanschouwde zij het leven van die heiligen, (zo beweert de uitgever), niet in taferelen die elkander in de chronologische orde opvolgden, maar in een algemene voorstelling, die als in een kader geplaatst, heel het leven omvatte, zonder nadere aanduiding van tijd voor de afzonderlijke feiten.

(Kunnen wij dit misschien niet vergelijken met het geheel van de lijdenstekenen die in een kader bijeengeplaatst zijn in fasc. 29 van Emmanuel?)

Het tafereel bevat heel de lijdensgeschiedenis, als men de symbolen in de juiste volgorde weet te lezen (zie hierna).

Misschien kan men de bewering van Schmöger ook vergelijken met een gezegde van de H. Teresia, dat in haar werken herhaaldelijk voorkomt, nl. dat een begenadigde in de extase in een paar minuten tijd meer leert en ziet, dan zij in verschillende jaren zou kunnen beschrijven).

haar visioen tevens de jaartallen te zien kreeg, wat niet zo vaak het geval was.

Daar echter jaarlijks op dezelfde feestdagen zich ook dezelfde taferelen opnieuw vertoonden, kon de Pelgrim van sommige taferelen meerdere beschrijvingen maken, die elkander dan voltooiden. Een trek b.v. waar zij de eerste maal niet op gelet, of die ze vergeten had te vertellen, werd bij een volgende gelegenheid vermeld.

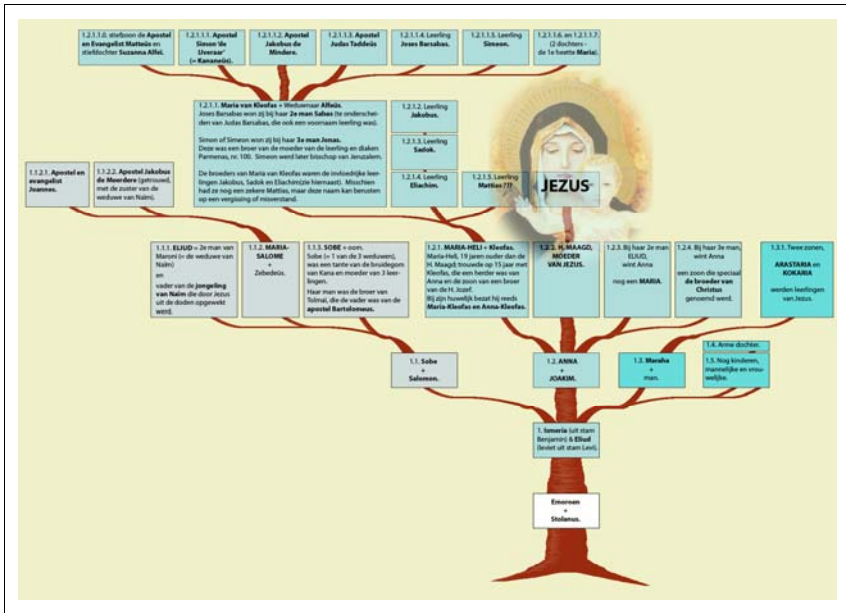
Zo heeft de uitgever alle passages, die op hetzelfde onderwerp betrekking hebben, uit de dagboeken bijeengebracht en anderzijds heeft hij slechts herhalingen weggelaten of ook onjuistheden, die het gevolg van een gebrekkige mededeling geweest waren.

Menig lezer zal zich verrast voelen, wanneer hij in de levensschetsen der heilige apostelen feiten aantreft, waardoor hij, dankzij de klaarheid en eenvoudigheid, waarmee ze door de zienster verhaald werden, in de mogelijkheid komt uit te maken in hoever ze onjuist of vervalst weergegeven werden in de apocriefe geschriften van een zekere Abdias.

(Verder bij nr. 2292 wordt een nota geplaatst over Abdias).

De H. Anna, Maria Heli, Maria van Kleofas en hun gezinnen.

De meeste gegevens, die in dit kapittel verzameld zijn, liggen in het hele werk verspreid. Hier vindt de lezer ze bijeen en kan ze zonder moeite vergelijken met de familieboom, die wij in fasc. 1 gegeven hebben; ze vormen de familieboom, nr. 10.

2230.

De zienster had reeds dikwijls een naamloze relikwie uit een oud kruis van haar vroeger klooster als een gebeente van Maria van Kleofas aangeduid. De Pelgrim nam op zekere dag de relikwie buiten haar weten uit het kruis, wond ze in een ander omhulsel en overhandigde ze haar. Weldra zegde zij, hoewel andere dingen haar toen in beslag namen: “Dit is een zeer oud gebeente, nog ouder dan Jezus en van iemand die in betrekking tot Hem staat.”

Zij hield de volgende nacht deze relikwie bij zich en vertelde 's anderendaags aan de Pelgrim:

Dit is een gebeente van Maria van Kleofas; zij is mij duidelijker dan ooit verschenen en heeft me gezegd: Dit is gebeente van mijn beenderen. Hierbij zag ik opnieuw dat Anna en Joakim in het begin van hun huwelijk, een twintigtal jaren vóór de geboorte van de allerheiligste Maagd, een dochter hadden, die Maria Heli heette en het kind der Belofte niet was; het had dus een teleurstelling voor hen betekend. Zij lieten het kind (enige jaren) bij zijn grootouders in Sefforis en begonnen bij Nazareth (4 km ten noordwesten van Nazareth) een nieuw leven van boetvaardigheid en afzondering.

Ook Anna zelf is een kind geweest, dat na lange onvruchtbaarheid van haar ouders, door veel gebeden van de hemel bekomen werd. Haar geboorte werd door de Essenen aan haar moeder voorspeld en beloofd. In haar vierde jaar werd zij aan de tempelschool toevertrouwd. Ik zag haar daarna thuis terug, waar zij, na de dood van haar moeder, voor haar vader de huishouding bestuurde.

In het huis was een zoontje van haar zuster, met name Eliud. Het werd door Anna opgevoed en later is het de man geworden van de weduwe van Naïm. Anna had 6 dingers, die zij, volgens de profetische aanwijzingen van de oude Essenen, allen moest afdanken om Joakim te trouwen, die de vader van Maria moest worden.

2231.

Anna was bij haar huwelijk ongeveer twintig jaar oud; haar zuster, de moeder van de voormelde Eliud, was wel 18 jaren ouder.

De eerste dochter die Anna baarde, was een teleurstelling voor haar: het kind had niet de aangekondigde tekenen der uitverkiezing en was dus niet het kind der Belofte. Anna had bovendien ontijdig gebaard en dit bracht haar in grote kommer, want zij hield dit voor een goddelijke straf. Immers, één van haar dienstmeiden had een grove misslag (= misstap, fout) begaan en

Anna was ontroostbaar omdat iemand uit haar dienstpersoneel (en verwantschap) zich aan zulk een vergrijp (van seksuele aard) schuldig had gemaakt. Zij verweet de dienstmeid zo streng haar vergrijp, dat deze, geheel ontsteld, dit zeer ter harte nam en niet alleen ontijdig, maar ook ongelukkig baarde. Dit veroorzaakte Anna een nieuw, onuitsprekelijk verdriet, zodat zij in hetzelfde geval kwam, met dit verschil dat haar kind levend ter wereld kwam en in leven bleef (cfr. fasc. 1, nr. 13).

Na deze geboorte was Anna zo lang onvruchtbaar, dat men haar met minachting durfde zeggen dat haar zogenaamd dochtertje niet van haar was, maar een onderschoven kind. Hierdoor kwam zij in de schande der onvruchtbaarheid. Deze werd haar ook eens door een dienstmeid verweten, samen met haar strengheid tegenover die andere verlopen meid, die ongelukkig gebaard had. In deze droefheid bekwam zij van de hemel door lang en vurig bidden de H. Maagd (cfr. fasc. 1, nr. 19).

Toen de Zaligmaker uit Maria geboren werd, had Anna van haar tweede man, die Eliud heette en in de tempel een keurder van offerdieren was, een andere dochter die eveneens Maria heette en toen reeds zowat 8 jaren oud kon zijn. Van haar derde man had Anna een zoon, die men ook de broeder van Christus noemde. Aan dit drievoudig huwelijk van Anna zat een zekere geheimenis vast: zij hertrouwde op goddelijk bevel. De genade waardoor zij met Maria vruchtbaar was geworden, was nog niet uitgeput. Het was alsof een zegen ten volle opgebruikt moest worden.

Dat al Anna's dochters de naam van Maria ontvingen, berust zonder twijfel op een goddelijke beschikking, waardoor beduid moest worden dat omwille van de Maagd der Maagden de vruchtbaarheid aan Anna's moederschoot verleend werd.

2232.

Maria Heli (Anna's eerste dochter) werd op de leeftijd van ongeveer 16 jaren ten huwelijk gegeven aan Kleofas, een opzichter van Joakims kudden.

Deze Kleofas bracht in het nieuwe gezin een onechte dochter mee, Anna Kleofas genaamd, die 3 zonen kreeg en later als weduwe tot Marta kwam. Een van die zonen was Natanael of de kleine Kleofas, die een leerling werd van de Heer.

(In fasc. 19, nrs. 815 en 819 wordt vader Kleofas een zoon van een broer van de H. Jozef genoemd).

Maria Heli schonk aan haar man Kleofas 3 zonen, die later leerlingen van Joannes (vervolgens ook leerlingen van Jezus) werden, namelijk Jakob, Sadok en Heliakim, en een dochter die Maria van Kleofas genoemd wordt. Vier jaren na de geboorte van deze kleindochter bracht Anna de allerheiligste Maagd ter wereld, die ik als kind met Maria van Kleofas, haar nichtje dat ouder was dan zij, nog hedennacht heb zien spelen.

Terwijl de Moeder Gods in de tempel te Jeruzalem woonde, trouwde Maria van Kleofas met een herder van Joakim, Alfeüs genaamd, die niet meer jong, maar ten minste in de dertig was; hij was een weduwnaar en had uit zijn eerste huwelijk een zoon, die later de apostel Matteüs werd, en ook nog een dochter Maria, die met een ondertollenaar bij Chorazin trouwde. Deze verliet zijn betrekking, zodra hij de doop van Joannes ontvangen had en ging in dienst in de Visserij van Petrus. Ook hij was op de schepen, toen Jezus daar kwam.

2233.

Ik heb deze nacht de bruiloft van Alfeüs met Maria van Kleofas gezien; ze had plaats in een klein dorp, niet verre van Nazareth, waar de ouders van de bruid woonden. Deze bruiloft was wel zo luisterrijk als die te Kana. Op deze bruiloft zag ik o.m. de vader van Alfeüs, een klein kromgebogen oudje met een lange baard; hij was afkomstig uit het gewest van Bethlehem en heette Salano of Solama of Sulama, wat ik niet meer nauwkeurig weet.

Mijn geestesblik wendde zich nu naar deze Salano te Bethlehem. Ik zag hem in dit gewest op een klein landgoed, dat oorspronkelijk tot het huis en het eigendom behoorde, waarin en

waarop de ouders van Jozef gewoond hadden en ik zag de lijn van Salano's voorouders tot in Abrahams tijden toe.

En ik zag dit geslacht zich bestendig naast de stam van Jezus' voorouders uit zijtakken en onderzijtakken ontwikkelen, zonder ooit in de stam zelf in te treden, maar ik zag het in een ondergeschikte dienstbare verhouding blijven.

Ik zag Abraham bij zijn hut op een heuvel neergeknield, en aan de andere zijde van die heuvel zag ik de hut van de stamvader van het hier vermelde geslacht, een trouw dienaar van Abraham die het volste vertrouwen van zijn meester genoot, en ook hij bad geknield.

Abraham bad voor Sodoma en voor Lot en ik zag in de verte het gevaar boven Sodoma. Die man was de vader van Eliëzer, Abrahams dienaar, die zijn hand op diens heup moest leggen en zweren dat hij een vrouw voor Isaäk uit Abrahams vaderland zou halen (Gen. 24, 2-4).

Dit geslacht zag ik nu altijd met zijtakken van de tweede of derde graad uit de stam van Jezus verbonden, en altijd op veld en akker en in bezitting onderdanig en afhankelijk. Dat de stamvader van dit geslacht zo trouw bleef aan Abraham en hem niet verliet, ook niet toen Lot zich van Abraham scheidde, dit werd nu in Alfeüs beloond, die tot Joakim in dezelfde verhouding stond als zijn stamvader tot Abraham.

En zo werd de verhouding van de zonen van Alfeüs, in de geestelijke zin, tot Jezus, gelijk die van boden en herders en opzichters over de geestelijke kudde.

Brentano:

Het is niet te beschrijven hoe wonderbaar de zienster zulke geslachtslijnen en familievertakkingen tot duizenden jaren terug, waarneemt; zij ziet ze fysisch, doch ook zinnebeeldig in de gedaante van een boom, waarvan de middelstam de rechte stam of lijn is; zij wist ook welke tak hier de verwantschap van Abraham verbeeldde en zij tekende dit met de vinger op haar deken; en, nadat zij met de

vinger een plaats aangeduid en daarvan gesproken had, verplaatste zij de vinger naar elders en meende, omdat zij het zag, dat ook haar luisteraar dit moest zien.

Verstaat men dan haar verklaring niet, wat niet zelden het geval is, dan is zij spijtig en meent dat die andere het niet verstaat, omdat hij geen priester is.

2234.

Alfeüs was een zeer arbeidzaam en dienstvaardig man.

- Zijn eerste zoon was Judas Tadeüs, een weinig ouder dan Christus.
- Op deze volgde Simon, de IJveraar (Kananeüs), die slank van gestalte was en in zijn uiterlijk iets van de evangelist Joannes had.
- Hierop kwam een dochter die eveneens de naam Maria droeg; zij werd uitgehuwelijkt aan een tempeldienaar uit de vierentwintig, die belast waren met het reinigen van de bloedschalen en -bekkens, en zij woonde te Jeruzalem.

Haar man heette David, woonde bij de tempel en mocht slechts op bepaalde tijden gedurende 8 dagen bij zijn vrouw zijn, terwijl een ander dan zijn tempeldienst waarnam.

Alvorens zijn dienst te hervatten, moest hij zich aan verscheidene reinigingen onderwerpen. Hij was een zeer vroom Jood en tevens een streng onderhouder van de voorschriften, bij zover dat hij zich ergerde aan hetgeen hem in het leven van Jezus en van de leerlingen daarmee in strijd scheen.

Hij was met Nikodemus bekend, door wie hij geroepen, overtuigd en tot de Gemeente gebracht werd.

Maria, zijn vrouw, had er zich reeds vroeger bij aangesloten. Haar en haar halve zuster zag ik dikwijls bij de H. Vrouwen; ik zag haar ook als een dienaar bij de H. Maagd in de tijd van haar grote bedruktheid.

- Het vierde kind dat Maria van Kleofas had van Alfeüs, was Jakobus de Mindere. Hij was zeer schoon en geleek sprekend op Jezus. Ook noemde men nog meer hem dan zijn broeders, de broeder van de Heer. Hij was jonger dan Jezus en kon bij de kruisiging 25 jaar oud zijn. Alfeüs stierf 14 jaar vóór de dood van de Heer.
- Na zijn dood hertrouwde Maria van Kleofas met Sabas, die Joses Barsabas bij haar won.

Deze werd later tot bisschop van Eleuteropolis gewijd en was bij de dood van Maria aanwezig, als vertegenwoordiger van Jakobus de Meerdere, die toen reeds de marteldood had ondergaan. Als bisschop wijdde hij de zonen van de verwanten van Jezus uit Neder-Sefforis tot priesters. Hij heeft als hoofd van zijn kerk verbazend veel geleden, aangezien hij van hoegenaamd niemand bescherming tegen de Joden kon bekomen. Hij stierf gekruisigd aan een boom. Zijn vader was verwant met die mensen in Neder-Sefforis, die hun zonen aan Jezus aanbevalen; daarom spraken zij toen ook van hem (cfr. fasc. 15, nr. 582, voetnoot 275).

Hij is na Maria's dood veel bij Paulus geweest en is ook met hem naar Efeze gekomen; hij vertelde hem alle omstandigheden van Maria's dood en hij heeft hem in haar huis en bij haar graf gebracht. Alvorens bisschop te worden hield hij zich nog enige tijd te Jeruzalem op bij zijn halfbroeder Jakobus de Mindere, die hem nog in vele dingen onderrichtte.

- De derde man van Maria van Kleofas heette Jonas; hij was de broer van de vrouw van Petrus en de vader van Simeon, die later bisschop van Jeruzalem werd.

2235.

18 februari 1821. –

Over deze Simeon vertelde de zienster op 18 februari 1821 het volgende:

Hij was de tweede bisschop van Jeruzalem en is op hoge leeftijd gekruisigd geworden (cfr. nr. 2217, voetnoot 32); hij was een verwant van Jezus; hij heeft nog een andere naam gehad, nl. Justus en werd in zijn jeugd Simeon genoemd.

Deze Simeon is een zoon van die Maria van Kleofas, welke een dochter is van Maria's oudste zuster en van haar man Kleofas. Bij de kruisiging van Christus was hij nagenoeg 10 jaar oud. Zijn moeder stierf 5 jaren na de kruisiging in ellende. Ik zag haar rondwalen in het gewest, waar Magdalena zich in een spelonk opgehouden had (\pm 1,5 uur ten zuiden of zuidoosten van Hebron), zolang zij in het Beloofde Land verbleef.

Simeon was in zijn jeugd nu bij deze, dan bij gene leerling; hij had geen vast verblijf. Mij werd ook nog te kennen gegeven dat hij in het kruis opgegroeid was en er ook aan gestorven is. Ten tijde van zijn moeders dood was hij bij de leerling Selam (nr. 2177).

Hij werd niet aanstonds bisschop na de steniging van Jakobus de Mindere; hij was in de tamelijk lange tussentijd een plaatsbekleder. Bij de steniging van Jakobus de Mindere ontstond protest, want zijn aanhangers wilden hem verdedigen en 3 van zijn leerlingen schoten er het leven bij in.

Onder deze doden was een zoon van de oude Simeon, die bij de opoffering van Jezus in de tempel geprofeteerd had.

De drie huwelijken van de H. moeder Anna.

In de vorige eeuwen zijn in de theologische wereld heftige discussies ontstaan nopens de vraag of de H. Anna al dan niet driemaal gehuwd is geweest.

De uitgever van de eerste Duitse uitgave van K.'s visioenen heeft het voor de zienster opgenomen en op deze plaats een verhandeling over dit onderwerp ten beste gegeven.

In de uitgave van 1897 werd deze verhandeling weggelaten, maar wij vinden het de moeite waard ze te behouden en laten ze hier volgen:

2236.

De lezer is ongetwijfeld getroffen geworden door de zo belangrijke mededelingen in het voorgaande kapittel.

Ze helderen immers de twistvraag op betreffende de broeders en zusters van Onze-Lieve-Heer; ze zijn des te belangrijker en te betrouwbaarder, daar de zienster herhaaldelijk dezelfde openbaringen dienaangaande heeft gehad en het haar telkens mogelijk is geweest er een duidelijk verhaal aan de Pelgrim van te doen.

De 3 achtereenvolgende huwelijken van de H. Anna zijn zo dikwijls en zo stellig door de zienster bevestigd, dat het onmogelijk is er niet enige tijd bij stil te staan, al was het maar om de bezwaren die sommige vrome zielen in die huwelijken vinden, te ontzenuwen.

Zij begrijpen niet hoe die huwelijken in overeenstemming te brengen zijn met de verheven roeping van de H. moeder Anna, moeder der H. Maagd, of ook met de waardigheid van Maria, de Moeder van God.

Hun aarzeling steunt vervolgens ook nog op de overleveringen uit het Oud Testament en van de apostolische tijden, die H. Vrouwen, zoals Judit, de profetes Hanna, dochter van Fanuel, hoog roemen, omdat zij na de dood van hun echtgenoot, weduwe gebleven zijn en zich in onthouding uitsluitend aan de dienst van God hebben toegewijd. Hoeveel te meer, zo schijnt het hun toe, betaamde zulk een leven aan de heilige weduwe Anna, die, volgens de visioenen van K. Emmerick zelf, in haar huwelijk met de H. Joakim van een wonderbare reinheid was.

Hoe is het aan te nemen dat een vrouw, die na Maria voor de heiligste en zuiverste der vrouwen gehouden kan worden, op

reeds gevorderde leeftijd, nog een tweede en zelfs een derde huwelijk heeft aangegaan?

Deze opwerpingen dringen zich spontaan aan vrome geesten op. Ook zijn ze niet nieuw en vaak werden ze als argumenten aangehaald door allen die in verschillende tijdperken de mening, of liever het feit van de 3 opeenvolgende huwelijken hebben bestreden. Dit feit werd nochtans tot het einde der 16^e eeuw algemeen aanvaard.

De visioenen van onze zienster tonen aan, zo klaar als het maar kan, dat de 3 huwelijken van de H. Anna een roem en een volmaaktheid voor haar waren, en tevens een vermeerdering, ja, de voltooiing en bekroning van de genaden en verdiensten waardoor God in zijn wijsheid Maria en de hele Kerk wilde verheerlijken.

Volgens de visioenen van onze begenadigde Katarina bekleedt de H. Anna een zo verheven plaats in de heilsbeschikkingen, dat zij, naast Maria, de grootste en gezegendste van alle vrouwen is, zowel maagden als moeders, aan wie zulk geen uitverkiezing en waardigheid ten deel viel. Zij ontving in haar schoot Maria, het oorspronkelijk beeld van de Kerk, d.i. de wortel en het vat van alle genaden en gunsten, die God door Jezus Christus aan de mensen wilde meedelen.

Maar Maria, het kind zonder erfzonde ontvangen, putte de roemrijke vruchtbaarheid, die de hemel aan Anna's schoot verleend had, niet uit.

In Gods plannen was zij bestemd om aan de Kerk nog het voorbeeld en de genade van een heilig en volmaakt huwelijksleven te geven. Zulk een voorbeeld kon Maria, de bruid van de H. Geest en de Maagd der Maagden, niet geven. Daarom werd de H. Anna door de H. Geest aangedreven om zich, na Joakims dood, achtereenvolgens te verbinden aan heilige en verlichte mannen, en dit nog wel op een leeftijd, waarop de

vruchtbaarheid bij de vrouwen gewoonlijk reeds opgehouden heeft.

Maar bij Anna was dit niet het geval: zij ontving niet uit de wil van het vlees, maar uit de wil van God, omdat zij aan de Kerk een heilig geslacht moest geven, waarvan de takken, door de buitengewone glans van hun zuiverheid en vroomheid, de roem en de zegen van alle eeuwen moesten blijven.

Is het niet aan een wonderbaar ingrijpen van de Voorzienigheid te danken, die krachtig en zacht alles bestuurt, *quae fortiter suaviterque disponit omnia*, dat de H. Anna aldus niet alleen de moeder van de Maagd der maagden, maar ook nog de stam van verscheidene heilige en zuivere families werd, en aan de Kerk de heerlijkste vruchten kon aanbieden van een rijke wijngaard?

Verscheidene apostelen, de eerste en roemrijkste van alle martelaren, belijders, maagden en H. Vrouwen waren de gezegende vruchten van de schoot van Anna en van haar dochters.

Konden dan die zo gezegende huwelijken anders dan door God gewild zijn?

Was de vruchtbaarheid, aan de schoot van Anna verleend, niet een talent dat zij niet begraven mocht, omdat het haar niet alleen voor haar, maar voor het welzijn van de Kerk, ja, voor aller zaligheid gegeven was?

Kon zij zich aan Gods wil onttrekken, zonder door die ontrouw haar eigen zaligheid in gevaar te brengen?

Overigens verdient het ook te worden opgemerkt dat uit haar huwelijken, afgezien van één geval, slechts dochters voortkwamen, die zelf bestemd waren om nieuwe gezinnen te stichten.

Het zijn inderdaad de moeders die door hun zuiverheid, hun zorgen waarmee zij de vruchten van hun schoot zo vóór als na

de geboorte omringen, het meest bijdragen tot de vorming van zulke families, die zich door eer en zuiverheid onderscheiden (*Quam pulchra est casta generatio cum claritate!*).

Alle heiligen die door hun moeder met het leven de genade van zuiverheid naar lichaam en geest meegekregen hebben, die nooit een gevoel of beweging van vleselijke begeerlijkheid ondervonden hebben, zijn dit wonderbaar voorrecht na God aan hun ouders verschuldigd. **Dezen zijn het, die door hun eigen inwendige genaderijkdom, deugd, versterving, boetvaardigheid en plichtbetrachting de vrucht van hun schoot voor de hemel ongerept bewaarden en aldus de Kerk met dit roemrijk geslacht verrijkten.** Zulke vrome moeders vinden hun voorbeeld, ja, om zo te zeggen de wortel zelf van de hun verleende genade, in de H. Anna, die aan haar verhouding tot Maria het voorrecht te danken had, een bron van zegen en zaligheid voor de gehele Kerk in alle eeuwen te mogen wezen, en zulks in een hoger graad dan alle andere H. Vrouwen, die toen, gelijk zij, in de volheid van de tijden leefden.

Heeft zij niet juist om reden van deze haar zending en bijzondere roeping haar 3 huwelijken geopenbaard aan 2 zulke maagdelijke zielen, die hun leven lang van elke zinnelijke beweging in hun vlees vrij bleven, ik bedoel de H. Koleta en onze eerbiedwaardige Katarina Emmerick?

De H. Koleta (Acta SS. mensis Martius, T. I. die VI), die, gelijk de H. Magdalena van Pazzis, met dit zeldzaam voorrecht begunstigd was, placht in moeilijkheden en narigheden, waarmee zij in de haar door God opgelegde hervorming der dochters van de H. Klara te kampen had, haar toevlucht meest tot zulke heiligen te nemen, van wie zij wist dat zij op aarde de maagdelijke zuiverheid het vurigst bemind hadden. Zij wendde zich zelden tot de H. Anna, daar zij aan haar 3 huwelijken enigszins aanstoot nam.

Toen kreeg de zalige Koleta op zekere dag een visioen, waarin zij de H. Anna hoog in de glorie zag, omringd door haar talrijk heilig nakomelingschap, en zij hoorde deze woorden:

“Hoewel ik met 3 mannen getrouwd ben geweest, toch is de zegepalende en strijdende Kerk verrijkt met nakomelingen van mij, die haar tot sieraad en ere strekken.”

Koleta's hart was van dit ogenblik af zo vervuld met vertrouwen op, en zo ontstoken van liefde jegens de H. moeder Anna, dat zij, overal waar ze kon, de verering van de H. Anna uitbreidde en zelfs kerken haar ter ere liet bouwen.

De namen van Anna's gelukzalige nakomelingen had Koleta in haar visioen niet vernomen, maar toen zij dit aan haar biechtvader bekend maakte, aan wie wij de mededelingen van dit gebeuren te danken hebben, voegde hij bij zijn verhaal de namen, zoals hij die kende volgens de algemene mening van zijn tijd.

Hij kon dit met des te meer vrijheid doen, daar het de bedoeling van het visioen niet was, de geslachtsboom van dit heilig nakomelingschap bekend te maken, doch alleen de 3 huwelijken der heilige Anna, haar roeping en taak in de Kerk te bevestigen.

Paus Benediktus XIV maakt gewag van dit visioen in zijn groot werk 'De servorum Dei beatificatione', L. III, c. ult. nr. 16.

De vraag of apocriefe (d.i. valse, onechte) feiten kunnen insluipen in visioenen en openbaringen, die overigens goedgekeurd zijn, beantwoordt hij daarin op bevestigende wijze en haalt tot staving van die bewering het zojuist vermelde visioen van Koleta aan:

“Zo wordt als apocrief beschouwd, gelijk Canisius en Lorinus hebben aangetoond”, zegt hij, “het aan de H. Koleta toegeschreven visioen waarin zou geopenbaard zijn dat de H. Anna successievelijk 3 echtgenoten gehad heeft.”

Doch het hoofdargument van Lorinus wordt weerlegd door de volgende eenvoudige opmerking van de schrijver van Anna's leven in 'Boek VI van Acta sanctorum' (juli), waar gezegd wordt:

“Volgens het commentaar van Lorinus op het eerste hoofdstuk van Handelingen der apostelen (welke plaats juist door Benediktus XIV geciteerd wordt), zou de H. Ambrosius in zijn traktaat over de weduwen gezegd hebben dat de H. Anna maar eens getrouwd is geweest. Zijn bewering is een dwaling.

Ik heb de verhandeling van de H. Ambrosius geheel doorlezen en ik heb me moeten overtuigen dat Ambrosius niet de H. Anna, moeder der H. Maagd bedoelt, maar Hanna, de profetesse, de dochter van Fanuel.”

Tegen het gezag van de eerwaarde (thans heilige) Canisius, die de 3 huwelijken ontkent, kan uit de middeleeuwen een hele reeks van nog gezaghebbender leraars aangehaald worden, die zich voor de 3 huwelijken der H. Anna uitspreken.

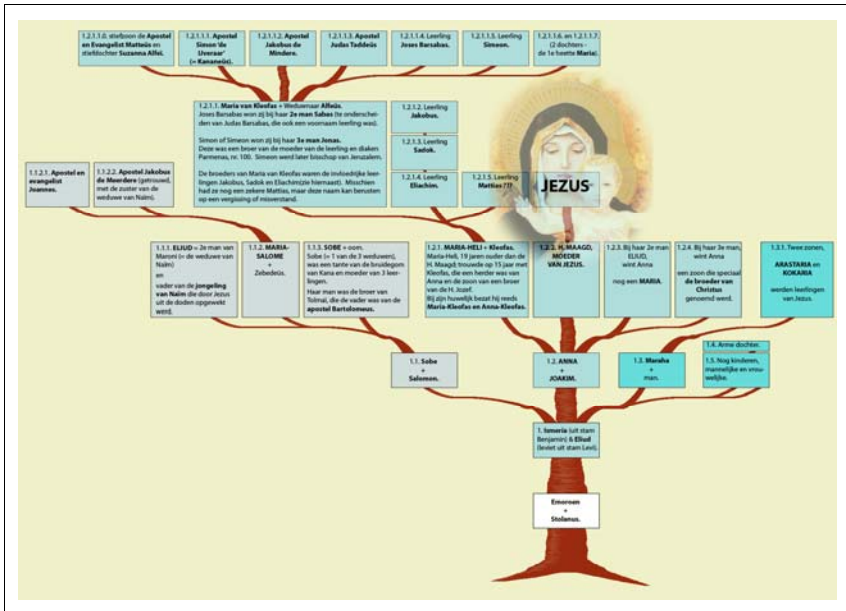
De kartuizer Petrus Sutor, in zijn boek 'De triplici divae Annae connubio' haalt het gevoel aan van Albertus Magnus, van Paus Innocentius V en van Vincentius van Beauvais. In zijn zeer beroemd 'Speculum Historiale' verklaart deze laatste zich eveneens voor de overlevering, gelijk ook de H. Antoninus in 'la Parte Historiae'.

Petrus Sutor verzamelde daarenboven nog zoveel andere getuigenissen tot in zijn tijd toe, dat hij het resultaat van al zijn onderzoekingen in deze woorden kon samenvatten:

De sententie (= zin- en zedespreuk, kernspreuk, kernachtig gezegde) van de 3 huwelijken van de H. Anna is het algemeen gevoel van alle rechtdenkende leraren, zodat men er niet zonder vermetelheid van kan afwijken (*Triplex Annae connubium est communis sententia probatorum doctorum, a qua non licet sine temeritate dissentire*).

De middeleeuwse theologie, zoals men bij Albertus Magnus kan vaststellen en ook bij Gerson, had de opmerking van ‘de Glossa ordinaria’ in Gal. 1, 19 tot grondslag en argument genomen voor haar aanvaarden der overlevering van de 3 huwelijken der H. Anna; zij hield zich daaraan als aan een feit, waaruit de waardigheid en bestemming der H. Anna blijkt, maar niet als aan een theologisch middel om de stamlijn van de broeders en zusters des Heren te kunnen verklaren.

Zo bestrijdt weliswaar de H. Tomas in zijn commentaar op Gal. 1, lectio 5, de genealogische gevolgtrekking uit de 3 huwelijken van Anna, maar niet het feit van de huwelijken zelf.

(De hier vermelde ‘Glossa’ is een soort onvolledige traditionele familieboom, teruggaand tot in een nevelig verleden. Deze familieboom verschilt veel van die welke de zienster zo klaar, nauwkeurig, uitvoerig, zelfzeker, onveranderlijk gelijkvormig en

herhaaldelijk heeft beschreven als iemand die er klaar in ziet en zeker is van zijn zaak.

Wel kan K. zich eens in de namen vergissen, maar dit gebeurde gewoonlijk niet, verzekert Brentano, zelfs niet wanneer zij door ziekte, lijden, geestelijke verlatenheid in de uiterste ellende gebracht was. WIJ geloven dat wij K.'s familieboom (zie fasc. 1, nr. 10) volledig kunnen betrouwen. Toch nemen wij de Glossa over voor de een of andere lezer die er belang in zou stellen.

Deze Glossa luidt):

“Na de dood van Joakim nam Kleofas, een broer van Jozef, Anna tot vrouw en kreeg van haar een dochter die hij Maria noemde; deze huwde met Alfeüs, die zonen van haar kreeg, nl. Jakobus, Jozef, Simon en Judas (Taddeüs).

Na de dood van Kleofas nam een zekere Saloma Anna tot vrouw en kreeg van haar een dochter, die Maria geheten werd.

Deze verbond zich met Zebedeüs, die van haar Jakobus, zogenaamd de Meerdere, en de evangelist Joannes kreeg.

Anna heeft dus 3 mannen gehad en 3 dochters.”

(Hiervan heeft voor ons alleen waarde het feit van Anna's drievoudig huwelijk. In Latijnse verzen gedrongen weergegeven, luidt dit):

*Anna tribus Joachim, Cleophae, Salomaeque Marias
Tres parit; has ducunt Joseph, Alfeüs, Zebedeüs.
Christum prima; Joseph, Jacobum cum Simone Judam
Altera; quae sequitur Jacobum paritatque Joannem.*

Het betoog van Schmöger gaat verder: Dit gevoelen ten gunste der 3 huwelijken was algemeen gedurende heel het tijdperk van de Middeleeuwen tot het einde van de 16e eeuw, zoals het blijkt uit de getuigenissen van één der geleerdste en ijverigste verdedigers uit dit tijdperk, nl. Joannes Eck, kanselier aan de hogeschool van Ingoldtstad, die zo grote diensten aan de katholieke kerk in Duitsland bewezen heeft.

In het derde boek van zijn homilieën (adversus sectas) zegt hij:
“Het is de algemene leer, zoals het de onveranderlijke mening en overlevering der Jeruzalemse kerk is geweest, dat de H. Anna 3 huwelijken aangegaan heeft.”

Hij prijst deze 3 huwelijken als gesloten onder aandrijving van de H. Geest en roemt Anna's vruchtbaarheid met deze woorden:
“O edele wortel, o heilig geslacht;
o goede boom, die zo vele en zo goede vruchten gedragen heeft.”

De tegenovergestelde mening noemt hij een aanmatiging tegen de algemene Kerk, de *universalis ecclesia*, tegen het algemeen gevoelen der H. Kerk. Hij kent er slechts drie, zegt hij, die deze eenstemmige overtuiging van de gehele christenheid moedwillig (proterve) hebben tegengesproken en hij voegt eraan toe dat één van hen de genade bekomen heeft zijn woord te herroepen en tot de katholieke Kerk terug te keren.

En hij besluit: “Te beweren dat de H. Anna maar eens getrouwd is geweest, staat bijna gelijk met geloof te hechten aan nieuwe, onhoudbare meningen tegen de Kerk!”

Met niet minder strengheid dan Joannes Eck spraken ook in zijn tijd de andere voorstanders van de 3 huwelijken en zij noemden de ontkenning ervan: een dwaalmening radicaal in strijd met het algemeen gevoelen van de Kerk (*opinio erronea et communi ecclesiae traditioni adversans*).

Men moet er zich dus niet over verwonderen dat, ten overstaan van deze algemene en vaste overtuiging, de tegenstanders er zich slechts matig tegen te weer stelden.

Zo zegt b.v. Salmeron:

“*Quamquam haec sententia pervulgata sit en multorum scriptorum, maxime recentiorum, testimoniis confirmata, NONNULLIS tamen catholicis de fide suspecta habita est et parum honorifica aut conveniens sanctitati Annae aut dignitati Mariae Virginis, ejus filiae, aut denique ipsi Christo.*”

P. Barradius geeft toe dat de andere mening oud en nog algemeen verspreid is en beperkt zich er bij te bewijzen dat de nieuwe die hij verdedigt, niet langer beschouwd dient te worden als ‘vals, vermetel en in strijd met het gevoel van de Kerk’ (*‘erronea, temeraria en Ecclesiae repugnans’*).

Geheel anders trad 100 jaar later P. Cuper in Acta SS. op (T. VI, juli). Hij geeft, zoals Salmeron toe, dat de mening van de 3 huwelijken algemeen verspreid is geweest en door het getuigenis van vele schrijvers bevestigd kan worden, maar hij noemt niettemin de andere mening van één huwelijk redelijker en betrouwbaarder.

“Cum Salmerone nostro libenter fateor sententiam de triplici S. Annae conjugio vulgarem fuisse en multorum auctorum suffragiis confirmari posse. Imo, scio Eugesippum quemdam, saeculo XI in tractatu de distantis locorum terrae sanctae triplex hoc matrimonium asserere; nihilominus Sanctae nostrae monogamiam magis rationi ac veritati consentaneam existimo.”

Met het oog op Dr. Eck voegt hij hier aan toe: “zonder mij de lichtvaardige censuur van een privaat persoon veel aan te trekken” (*“temerariam privati hominis censuram parum curantes”*).

Cuper kon zo spreken, omdat al de grote leraars die zijn orde tot dan toe had voortgebracht, de vroegere algemeen heersende mening bestreden hadden. Overigens lag het in de lijn van de theologische controverse in de 16^e en 17^e eeuw op dit punt af te wijken van de oude overlevering. De oorlog die de hervormers tegen de maagdelijke staat hadden verklaard, en de onverdiende voorkeur die zij aan het huwelijk boven de vrijwillige maagdelijke eeuwige zuiverheid gaven, was een prikkel om een mening prijs te geven, waarop de hervorming zich ten onrechte beriep als argument om haar dwaalmening te verdedigen.

Wat de volgende eeuw betreft, ze was te onverschillig geworden voor godsdienstkwesities om aandacht aan dergelijke geschilpunten te verlenen.

Zonder de visioenen van onze zienster zou onze eeuw waarschijnlijk (bedoeld is de 19^e eeuw) even vreemd tegenover deze twistvraag gestaan hebben als de vorige. Maar Gods wegen verschillen van de menselijke en hier hebben wij een van de gevallen, waarin wij deze woorden van A.K. Emmerick bewaarheid zien: "Het behoort tot mijn zending veel verborgen en vergeten dingen weer aan het licht te brengen."

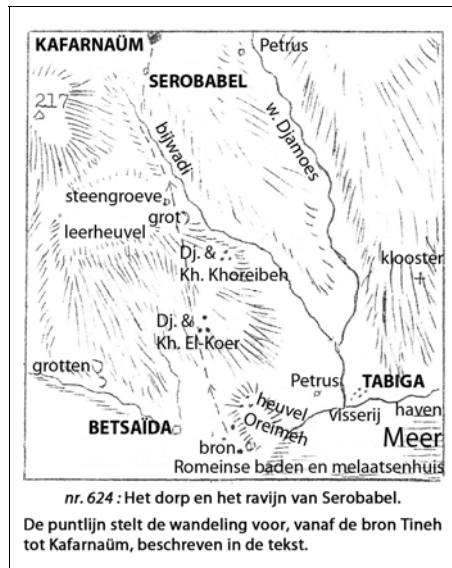
Bijzonderheden over de H. Petrus.

2237.

Ik heb veel over Petrus gezien, over zijn zieke schoonmoeder en Petronilla. Het was wonderbaar. De verschijning van een grijsaard, geheel vergeestelijkt, kwam uit mijn relikwieënkastje op mij togetreden en vertelde mij veel, alsof hij alles wist en alsof hij er persoonlijk bij tegenwoordig was geweest.

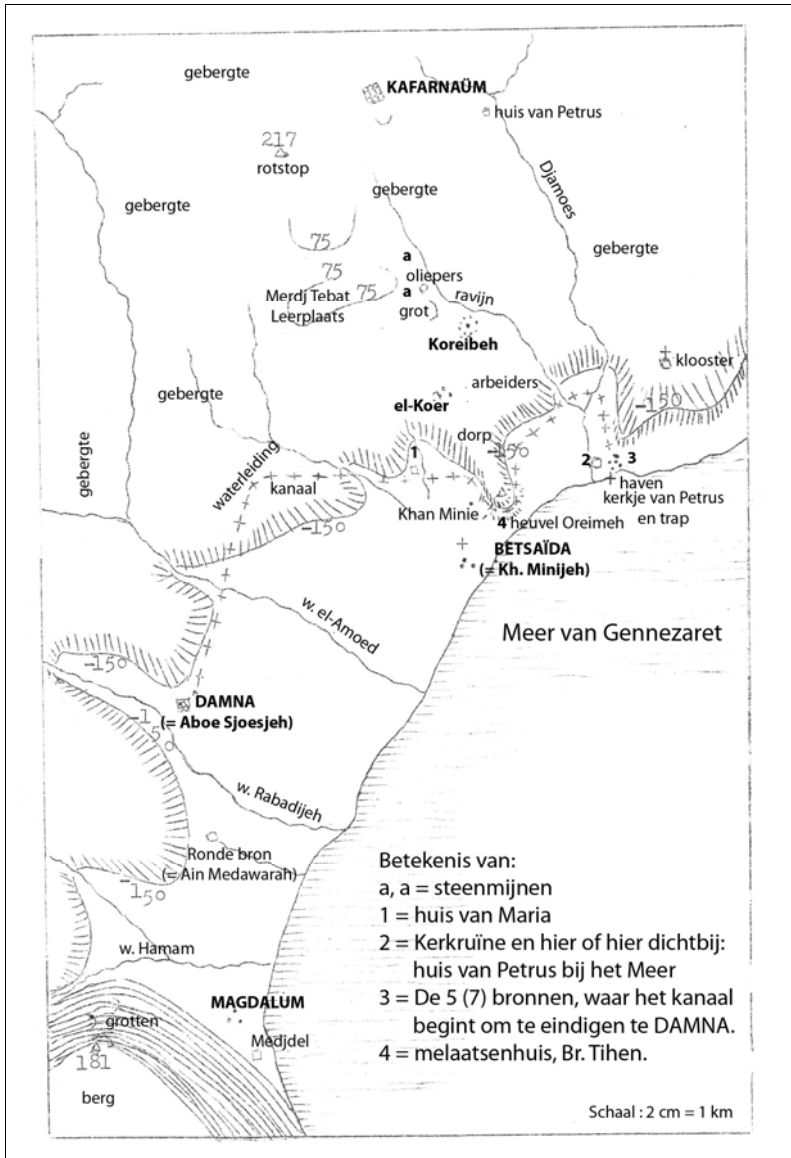
Hij gaf mij een lange vermaning en ook een gedragsregel, doch wat dit was zal ik liefst maar niet zeggen, opdat men mij er geen verwijt van kunne maken.

De vader van Petrus had aan deze zijn huis (bij Kafarnaüm) overgelaten en was elders gaan wonen op een plaats bij het Meer (het dorp van Serobabel tussen Kafarnaüm en Betsaïda.)

Andreas ging er mee wonen. Een nicht bestuurde hun huishouding in het nieuwe huis.

(Voor dit tussendorp zie fasc. 16, nr. 624 en fasc. 19, hoofdstuk XII, Vaderland van Jezus – vóór nr. 856).

Andreas was ouder en niet zo voortvarend als Petrus; het was gemakkelijker met hem te leven. Later bij zijn huwelijk betrok Andreas een ander huis te Betsaïda (aan de noordkant). Een ouder persoon was bij Petrus gebleven (in het huis bij Kafarnaüm, nl. Petrus' schoonmoeder) en zij bestuurde voor hem de huishouding; zij was zeer werkzaam en geduldig, maar ziek en aan bloedvloeïng onderhevig.

Wanneer men van Kafarnaüm naar Betsaïda ging, trof men tussen beide plaatsen een rij of groep kleine huizen aan bij een riviertje; ze waren als een dorp vóór Betsaïda. Hier was Petrus' vader met zijn nicht komen wonen, die reeds in (of nabij) Kafarnaüm bij hem had gewoond. Ook Andreas was meegekomen en woonde hier enige tijd, maar na zijn huwelijk woonde hij te Betsaïda (aan de noordkant van het dorp).

Petrus hield 3 jaren lang huis als jonkman en trouwde dan met de weduwe van een visser uit de huizen vóór Betsaïda, die haar zaken niet meer alleen kon beredderen. Deze trok nu in het vaderlijk huis van Petrus (bij haar man in het huis vóór Kafarnaüm) en Jonas, zijn vader, trok met Andreas en de nicht in het huis dat deze weduwe verlaten had, aan het riviertje van Betsaïda⁴².

⁴² De plaatselijke gegevens zijn reeds lang bekend. Wij hebben de passages aangeduid waar men ze kan vinden. Hier een woord over de verhuizingen van de familie. Ze lijken een beetje verward, waarschijnlijk omdat Katarina deze bijzonderheden tweemaal heeft meegedeeld die dan onvermengd naast elkaar zijn blijven staan, zonder dat Brentano ze tot een eenheid verwerkt heeft.

Dit doen wij thans als volgt met de hoop dat onze voorstelling en verbinding juist zal zijn:

- Petrus' vader woont bij Kafarnaüm in het huis dat zo vaak in Jezus' leven vermeld is en waar vaak zich zieken verzamelden om op de komst van Jezus te wachten.
- De vader laat dit huis aan Petrus over en gaat met Andreas en een nicht wonen in het arbeidersdorp of dorp van Serobabel tussen Kafarnaüm en Betsaïda, vóór Betsaïda.

Als men van Jeruzalem aan de westkant van het Meer de landweg opging, kwam men eerst bij Betsaïda en dan te Kafarnaüm. Kafarnaüm lag niet dicht bij het Meer zelf, maar verder van het Meer af aan de westkant van een rivier (wadi Djamoës) die in het Meer vloeit. Wanneer men aan deze zijde (westzijde) van de rivier ging, was de afstand van Betsaïda niet groot en ook dit lag niet heel dicht bij het Meer. (Een voorwijk strekte zich wel tot bijna tegen het Meer uit; het eigenlijke dorp of centrum lag meer landwaart in). Aan het Meer waren vele vissersinrichtingen en het scheen hier overstromingen te maken. Ook lagen tuinen en velden daartussen en er vloeiden ook verscheidene beken in het Meer (b.v. de kleine beekjes voortkomend van de 7 bronnen in de kleine vlakte Tabiga, en ook ten zuiden van Betsaïda).

2238.

Ik zag bij Petrus 2 knapen en een meisje, die meegebrachte kinderen waren (door zijn vrouw), want hijzelf had geen kinderen. Verschijnend vertelde Petrus mij veel over zijn zieke schoonmoeder, hoe zij zich gans aan God had overgegeven en niet het minste verlangen naar genezing had gehad.

Ik zag ook in een visioen hoe Jezus met de leerlingen in het huis van Petrus kwam en haar genas, maar niet

Bij Petrus (in het huis bij Kafarnaüm) blijft zijn schoonmoeder, nl. na zijn huwelijk. Petrus houdt 3 jaar huis als jonkman en trouwt dan met een weduwe, die woont ten oosten van dit tussendorp in de kleine vlakte Tabiga bij de beek Djamoës, die uit de nabijheid van Kafarnaüm komt. De met Petrus hertrouwde weduwe gaat bij Petrus wonen in het huis bij Kafarnaüm en het huis dat zij in de vallei Tabiga bij de beek verlaat, wordt betrokken door de vader van Petrus en Andreas, die dus het tussendorp verlaten, maar weldra trouwt Andreas en betreft een huis aan de noordzijde van Betsaïda, nabij de heuvel Oreimeh.

Het huis in de vallei Tabiga komt later, waarschijnlijk na de dood van Petrus' vader, terug in het bezit en gebruik van Petrus, die beide huizen ter beschikking van Jezus stelt.

Over deze 2 huizen zegde K. in fasc. 26, nr. 1406: "Het ene huis is afkomstig van de vader van Petrus, het andere van zijn vrouw."

aanstonds en zij verlangde het ook niet. (Reeds een hele tijd was zij ziek en Jezus wist het, doch eerst nu kwam Hij haar genezen). Zij had reeds veel over Jezus' wondergenezingen gehoord, maar niet verlangd dat Jezus een wonder zou doen voor haar; haar hoogste geluk was geweest dat Petrus Hem had leren kennen.

Het huis van Petrus was nog behoorlijk, hoewel reeds oud; het grensde van achteren aan een wal. Er was een gesloten hof omheen en er stond een waterpomp vóór. De stam of pompbuis was niet zo hoog als een man; men trad beneden ergens op en dan spoot haar water boven rondom uit. Aan de ene zijde van het huis was een aanzienlijke visvijver, waartoe men met graszoden trappen afdaalde. Ik heb er ook vele vissen in gezien (cfr. fasc. 14, nr. 485, voetnoot 232). Het waren andere dan hier; ze hadden zeer dikke koppen. Aan de andere zijde van het huis was een moes- en bloementuin.

In Jezus' eerste jaar openbaar leven zag ik Petrus' schoonmoeder door Jezus genezen worden.

Petrus had huis en goed nog niet verlaten, maar was door Andreas reeds met Jezus bekend en *Jezus had hem ook reeds van zijn visserswerk afgeroepen.*

Men hoort ook veel zeggen dat Petrus aanstonds alles liet vallen en de Heer volgde, zohaast Hij hem riep, maar hijzelf heeft mij toch gezegd dat hij nog eerst zijn vader is gaan verwittigen.

2239.

Jezus had reeds vele wonderen in de omstreken verricht, maar had Petrus' schoonmoeder nog niet genezen. Zij had van die wonderen gehoord en er zich over verheugd, ook omdat Petrus Hem had leren kennen, maar in haar geduld had zij niets voor zichzelf verlangd.

Ik zag Jezus bij Petrus' huis aankomen. Terwijl Hij met enige leerlingen nog in de naaste omgeving

rondwandelde, zag ik de 3 kinderen van Petrus' vrouw meelopen en ik zag ook dat de andere apostelen met de kinderen schertsten en het meisje Petronilla riepen.

Ik zag ondertussen ook in een bijvisioen dat deze Petronilla een martelares geworden is en zeer krachtig tot de uitbreiding van het Rijk van Christus bijgedragen heeft.

Zij en Tekla – de levensbeschrijving van deze laatste krijgen wij later in de nrs. 2338-2342 – zijn de heldhaftigste martelaressen geweest, wat ik zag in een bijvisioen.

(De genezing van Petrus' schoonmoeder kan men lezen in fasc. 16, nr. 623).

Petrus uit de gevangenis verlost.

(Meegedeeld op 1 augustus 1820; Handel. 12, 1-17).

De H. Schrift verhaalt het feit als volgt:

Toen Herodes zag dat hij zich door zijn moord op Jakobus aan de Joden welgevallig had gemaakt, liet hij ook Petrus gevangen nemen. Het was in de dagen der ongedesemde broden of van Pasen. Zodra hij hem in handen had, sloot hij hem in de gevangenis op en liet hem door 4 afdelingen, elk van 4 soldaten bewaken. Het was zijn bedoeling hem na het paasfeest voor het volk te brengen. Maar terwijl Petrus in de gevangenis opgesloten bleef, werd er voor hem zonder ophouden door de Kerk tot God gebeden.

Toen Herodes hem voor wilde laten komen, sliep Petrus die nacht tussen 2 soldaten; hij was met 2 kettingen geboeid en wachters aan de deur bewaakten de kerker. En zie! daar stond een engel des Heren en een licht schitterde in de cel.

Hij stiet Petrus in de zij, wakte hem en sprak: “sta haastig op”. En de kettingen vielen van zijn handen. Opnieuw zei de engel: “doe uw gordel om en bind uw sandalen aan”.

Petrus deed het en vernam verder: “sla uw mantel om en kom achter mij aan”. Nu volgde Petrus de engel naar buiten, zonder te weten dat het werkelijkheid was wat gebeurde: hij meende een visioen te aanschouwen. Zij gingen nu de eerste en tweede wachtpost voorbij en kwamen aan de ijzeren poort die naar de stad leidt; deze ging vanzelf voor hen open; zij traden naar buiten, sloegen een straat in en opeens was de engel verdwenen.

Nu kwam Petrus tot bezinning en sprak: “Thans weet ik zeker dat de Heer zijn engel gezonden en mij gered heeft uit de hand van Herodes en dat de Joden in hun verwachting bedrogen zijn”.

Hij dacht een ogenblik na en ging naar het huis van Maria, de moeder van Joannes, ook Markus genaamd, waar velen in gebed verenigd waren. Toen hij aan de deur van de voorplaats aanklopte, kwam een dienstmeisje met name Roza luisteren. Toen ze de stem van Petrus herkend had, was ze zo blij dat ze vergat te openen en ging vlug naar binnen vertellen dat Petrus buiten aan de deur stond. “Onmogelijk”, antwoordde men haar, “je raaskalt”. Maar ze hield vol dat het zo was en men wedervoer: “dan is het zijn engel!”.

Maar Petrus bleef kloppen en men opende en hem ziende stonden zij versteld. Met de hand gaf hij hun een teken te zwijgen en hij verhaalde hun, hoe de Heer hem uit de gevangenis had verlost en sprak: “Deelt het mee aan Jakobus en aan de broeders”.

Toen ging hij heen en vertrok naar een andere plaats.

2240.

Petrus' bevrijding verhaald door de zienster:

Ik zag Petrus in een tamelijk ruime kerker liggen slapen tussen 2 soldaten, die een paar stappen van hem eveneens te slapen lagen. Hij lag tegen de muur op zijn ene zijde. Zijn voeten waren in een blok gesloten en bij de beide polsen was hij met kettingen

vastgebonden aan de armen van de beide wachten die rechts en links van hem sliepen⁴³.

Ik zag een lichtglans en daarin een engel van boven nederdalen; zijn verschijning geleet in alles op die van mijn gids-engel. Hij maakte Petrus met een stoot wakker. Meteen waren zijn kettingen links en rechts van zijn handen los; zij waren zonder gerammel of bijzondere beweging op de grond gezonken en hadden dezelfde stand of ligging bewaard, zoals ze gehad hadden aan zijn handen.

De engel zegde hem iets. Toen trok Petrus zijn voeten uit de gaten van het blok zonder dit te openen, deed zijn sandalen aan die om zijn benen vastgebonden hingen, stond op, bond zijn gordel om zijn wit kleed, hing zijn mantel om, waarmee hij in zijn slaap gedekt was geweest en volgde de engel. Deze ging vóór hem uit en drong door de deur zonder dat deze openging: zij schenen mij er dwars door te gaan. Zij doorkruisten verscheidene plaatsen, waar soldaten de wacht hielden, maar deze zagen hen niet⁴⁴.

⁴³ Zijn voeten zaten in een blok. – De voeten of benen van de gevangenen waren gebonden, hetzij met kettingen hetzij in blokken. Te Filippi werd Paulus met zijn gezellen gevangen gezet: hun voeten werden in een houtblok gesloten (Hand. 16, 24).

In Jeruzalem ziet men in een oude gevangenis aan de lijdensweg, even ten westen van de Antoniaburcht, een rotsbank met 2 gaten. De gevangene stak zijn voeten erdoor en deze werden onder de bank aan elkaar gebonden (Guide, 159; D.B. Entraves).

De gevangenen aan de bewakers vastgebonden. – De Romeinen hechtten hun gevangenen met een ketting vast aan de soldaat die hen bewaakte. Zo was o.m. ook Paulus geboeid en aan de armen van een soldaat vastgeketend (Hand. 28, 20; Tim. 1, 16).

Naar Romeinse gewoonte waren de kettingen waarmee Petrus geboeid was, vastgemaakt aan de armen van zijn bewakers (Gessler, commentaar op 12, 4 van Handelingen).

⁴⁴ Doorkruisten verscheidene plaatsen. – Verscheidene heeft hier een zeer beperkte betekenis, zoals meermalen bij K. Zie VOORREDE in fasc. 9, nr. 5).

Ten laatste kwamen zij aan een grote ijzeren poort die vanzelf openging.

Ik zag bij dit alles dat het licht rondom hen niet verder straalde dan binnen de ruimte die zij doorwandelden (niet verder dan om te zien waar zij hun stappen moesten zetten).

Afdalend gingen zij een straat ver en dan verdween de engel en ik zag Petrus geheel verwonderd staan. Hij had tot nog toe gemeend dat alles in een droom gebeurde. Nu kwam hij tot het bewustzijn en hij zag dat hij inderdaad uit zijn kerker verlost was.

Hij ging vervolgens door een poort en over een riviertje (in de stadsvallei) en hij kwam als buiten de stad, wat ik echter niet zeker weet, want in Jeruzalem waren ten gevolge van de heuvelen vele afscheidingen (binnenmuren die de wijken scheidde), maar ik zag genoeg dat het huis van Joannes Markus' moeder niet in de eigenlijke stad lag, maar afgezonderd en vóór een poort.

Binnen in dit huis zag ik vele gelovigen en leerlingen in gebed in een zaal onder een brandende lamp verzameld; zij hielden zich muisstil verborgen en hadden de vensters behangen en afgeschermd, opdat buiten geen licht zou te zien zijn.

Ik zag dat Petrus aan de deur van het voorhof aanklopte (*ostium januae*: de deur van de voorplaats) en dat een dienstmeisje van binnen aan de deur kwam luisteren. Toen Petrus, na zich bekend gemaakt te hebben vroeg dat men de deur zou openen, liep het vol vreugde weer naar binnen en bracht het blijde nieuws aan de aanwezigen. Dezen konden het nauwelijks geloven en ik zag Petrus opnieuw aankloppen en dat hierop verscheidenen naar de deur liepen en ze openden. Nu trad Petrus binnen en zij omhelsden hem overgelukkig, maar hij bleef hier niet lang; hij gaf hun een teken zich stil te houden, vertelde hun dan zijn verlossing, verliet het huis en verwijderde zich.

Volgens Hand. 12, 10 ging Petrus met de engel de eerste en tweede nachtwacht voorbij en kwam aan de buitenpoort die in de stad uitkomt en die vanzelf openging.

Ik zag ook nog een kerk te Rome, waar in een kast kettingen hangen; de schakels zijn rond. Van het voetblok en de sluitijzers, die geheel anders waren dan de handboeien, heb ik daar niets gezien. Ik zag dat men, op een feest dunkt mij, die kettingen kuste, maar verder herinner ik me niets bepaalds (De kerk heet: Sint-Petrus-in-de-boeien).

Petrus te Rome. – Zijn vriend Lentulus. – Afbeeldingen van Jezus.

(juli 1821)

2241.

In de winter van het jaar 44, op 18 januari kwam Petrus te Rome aan met 3 gezellen, namelijk met de 2 leerlingen Martialis en Apollinaris en een dienaar Marcion.

Hij was van Antiochië eerst naar Jeruzalem, waar vervolging heerste, vandaar naar Napels en verscheidene andere steden en tenslotte naar Rome gereisd. Ik zag dat Lentulus (cfr. fasc. 5, nr. 124, voetnoot 277), die op de hoogte gebracht was van Petrus' aankomst, hem op de weg tegemoet kwam en hem met zijn medewerkers in zijn huis leidde, waar hij hen op een echt aartsvaderlijke wijze ontving: hij waste hun de voeten, reikte hun verse klederen toe, onthaalde hen op een maaltijd en bood hun onderdak aan. Maar zij gaven tenslotte de voorkeur aan een ander huis tot verblijf en nog later kwamen zij terecht bij een zekere Pudens (II Tim. 4, 21), wiens huis de eerste kerk te Rome werd en voor deze kerk gaf Lentulus rijke bijdragen⁴⁵.

⁴⁵ Nota betreffende Pudens, een vriend van de H. Petrus.

Een opschrift op een bronzen plaat, sedert ongeveer 1,5 eeuw ontdekt, vermeldt dat de kerk, die in later eeuwen de titel van de H. Priska droeg en tot heden toe bestaat, gebouwd is boven het huis van een zekere Marcius Pudens Cornelius. De naam Pudens herinnert aan een Patriciër met name Pudens, zoon van Priscus en Priscilla en tijdgenoot der apostelen.

Deze Lentulus was een van de meest vooraanstaande personen te Rome (cfr. fasc. 14, nr. 505, voetnoot 239). Hij was getrouwd en had wel 12 kinderen. Hij voelde zich wonderbaar aangetrokken tot Christus. Vele Romeinen waren naar de doop van Joannes gekomen, hadden van de Messias gehoord, die talrijke grote wonderen bewerkt had en hoe de H. Geest (bij zijn doop) op Hem neergedaald was.

Zulke lieden zocht Lentulus overal op en verzocht hen dan hem alles te willen vertellen, want hijzelf kon ter oorzaak van zijn ambtsbezigheden de reis naar Judea niet ondernemen. Daarom, wanneer schepen met reizigers uit Palestina aankwamen, ondervroeg hij deze naar tijdingen over Jezus. Zo kreeg hij, zonder de Heer ooit gezien te hebben, zulk een liefde tot Hem, dat hij, om een gedachtenis van Hem te bezitten, Hem door iemand met een zeer fijne zweetdoek in het gedrang liet aanraken en zich dit doek liet geworden; hij ontving en bewaarde dit kleinood met de grootste eerbied.

In die tijd hadden de mensen in het Oosten fijne wollen doeken, om zich het zweet af te drogen, zonder dat deze vuil werden. Ik zag dit doek tegen de kleding van Jezus aangestreeken worden, de eerste maal nadat Hij na de gevangenneming van Joannes weer aan de Jordaan verschenen was. *Jezus deed alsof Hij het niet bemerkte.*

De kerk ligt op de Aventijnheuvel (= de zuidelijkste van de zeven heuvels van Rome).

Pudens was een beroemd Romeins senator. De eer viel hem te beurt de prins der apostelen te mogen ontvangen en te herbergen, toen deze het Evangelie te Rome kwam verkondigen.

Van zijn vrouw Sabinilla had hij 2 zonen en 2 dochters: Novatus, Timoteüs, Praxedis en Pudentiana die alle grote heiligen werden en als geestelijke kinderen van de H. Petrus beschouwd kunnen worden.

Pudens evenwel was meer in betrekking met de H. Paulus (cfr. Tim. 4, 21; D.B. Aquila, k. 810; Petits Bollandistes, 19 mei).

Ik zag Lentulus bij het in ontvangst nemen van dit doek zeer ontroerd worden. De liefde tot Jezus van deze heiden uit een ver land ontroerde mij tot tranen.

Ik heb ook gezien dat Lentulus een grote begeerte opvatte om een beeld van Jezus te schilderen en dat hij Petrus tot dat doel om vele bijzonderheden verzocht. Hij beproefde het dikwijls en telkens zei Petrus bij het bezien van het beeld: het lijkt er nog niet op. Eindelijk viel Lentulus eens onder een gebed in slaap. Na korte tijd ontwakend, vond hij het aangezicht van Jezus door een verschijning op het doek afgebeeld. Mij dunkt dat dit beeld nog bestaat en dat het oudtijds veel wonderen bewerkt heeft.

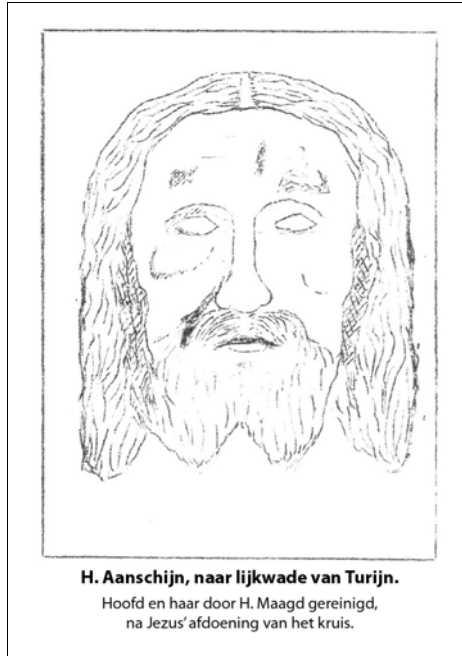
Lentulus bracht nog andere onderwerpen in taferel, na inlichtingen er over ingewonnen te hebben. Zo schilderde hij o.m. de spelonk van Elias op de Karmelberg.

2242.

Ik heb dikwijls 3 wonderbeelden van Jezus gezien en als meisje van 8 à 10 jaar heb ik al die zaken veel duidelijker geweten.

Het doek van Veronika is in bezit van Taddeüs gekomen, die in Edessa en elders er wonderen mee heeft verricht. Nu is het in een stad, waar een grafdoek van Christus bewaard is, ik meen Turijn.

De schilderij van Lentulus is in een stad waar nog een paar doeken van de graflegging van Jezus zijn, en waar de trouwring van Maria achter vele sloten in een zeer schone kerk bewaard wordt. Deugdzame trouwers laten hun trouwringen aan die sloten aanstrijken. Die ring is zeer breed, heeft van boven en van onder een rand; hij is niet van goud of zilver, maar donker en toch een weerglans afwerpend. Rondom zijn er letters en tekenen op gegrift (cfr. fasc. 3, nr. 82, voetnoot 184).

Het doek dat te Rome is, is een doek waarin de doeken, waarop Jezus vóór zijn begrafenis gebalsemd werd, ingeslagen werden; zijn aangezicht heeft er zich op miraculeuze wijze ingeprent. Vergeleken met het ander is dit beeld identiek gelijk bevonden.

Ik wist ook de ganse geschiedenis van dat doek, maar ben ze nu vergeten.

Een grafdoek van Jezus was in de handen van een leerling van Jeruzalem gekomen, die aan de tempeldienst verbonden was, en naderhand in de handen van Joden. Zij probeerden hem te verbranden; ik zag dat doek dan omhoogvliegen; ik zag er de gehele geschiedenis van, en dat een bisschop van Syrië veel twist om die doek met de Joden had en ik geloof dat hij het ook bekwam. Ik meen een gebeente van die bisschop te bezitten.

Petrus heeft de leeftijd van 99 jaren bereikt; hij stierf in het jaar 69. Hij had de stoel van Antiochië 7 jaren, en die van Rome 27 jaren bekleed. In het jaar 43 was hij in Jeruzalem en kwam van daar naar Rome en stichtte er de Kerk.

Van Rome kwam hij Maria's dood te Efeze (langs omwegen?) bijwonen en bezocht op de terugreis Jeruzalem. In Joppe was Petrus driemaal. Eerst had hij met Simon de Tovenaar in Samaria te doen. Daarna ging hij naar Joppe. Vandaar trok hij weer, naar aanleiding van de klachten over de aalmoezen, naar Jeruzalem en stelde de diakens aan, werd als Overste erkend (zijn beslissingen werden als die van het Hoofd van de Kerk aanvaard), en hij keerde dan naar Saron en Joppe terug.

Toen de vrouwen hun klachten over het beschimmelde brood bij Stefanus indienden, kwam hij opnieuw naar Jeruzalem en keerde dan nogmaals naar Joppe terug, en nu was het dat hij hier Tabita van de dood opwekte en het visioen had van de menigvuldige spijzen in een doek (Hand. 9, 36-42; 10).

Toen had Jakobus de Meerdere in Samaria te doen met 2 tovenaars die hij bekeerde en die daarna in de naam van Jezus zieken genazen, gelijk zij het te voren in de naam van de duivel beproefd hadden. Een van dezen was Hermogenes.

De H. Andreas.

2243.

Ik heb het leven van de apostel Andreas gezien en de relikwie als van hem herkend. Ik heb ook een kerkelijk feest van hem gezien, waarbij alle apostelen, ook de Moeder van God en Magdalena tegenwoordig waren, maar niet Marta.

Na Christus' dood zag ik in zijn leven talrijke veranderingen van plaats en een aaneenschakeling van wonderen.

Griekenland en Azië waren het toneel van zijn apostolische werkzaamheden. Hij was ouder dan Petrus, maar kleiner; hij was ineengedrongen, kort maar stevig gebouwd, had een verstandig, openhartig en eenvoudig voorkomen en onderscheidde zich door zijn getrouwheid en vrijgevigheid. Hij had een kale hoofdkruin, doch aan beide zijden sneeuw witte haarlokken en ook aan de kin een paar witte vlokken. Hij had een vrouw en 4 kinderen, 2 jongetjes en 2 meisjes, maar zodra Jezus hem geroepen had, leefde hij met zijn vrouw in volkomen onthouding.

Hij was de eerste apostel die al het zijne verliet, en *toen Jezus, niet lang vóór zijn dood, zijn apostelen voor een tijd naar hun huis en op zending zond, omdat Hij door Arabië naar Egypte wilde reizen*, heeft niemand zo onmiddellijk, loyaal en nauwgezet als Andreas, zijn goed ten voordele van de Gemeente verdeeld en ten beste gegeven.

De vrouw van Andreas heeft tijdens zijn apostolische reizen eerst te Betanië gewoond en is later naar Efeze getrokken, waar zij in de omstreken, maar niet in de onmiddellijke nabijheid van Maria's huis gewoond heeft. Nadien heb ik de kinderen van de apostelen meestal onder de leerlingen en in het algemeen in het gezelschap en de dienst van de apostelen gezien.

Andreas hield zich minder rechtstreeks met de visvangst bezig; hij was eerder als een verpachter, en zijn huis stond in het middendeel (van de noordkant) van Betsaida, maar het huis van

Petrus stond aan een uitkant, (op geringe afstand) van Betsaïda, en nogal dicht bij het water (zoals reeds gezegd, vermoedelijk bij de beek Djamoës in de kleine vlakte Tabiga, waar het nog kon behoren tot het dorp tussen Kafarnaüm en Betsaïda).

Ik zag Andreas met nog iemand (nl. Saturninus) bij Joannes de Doper en ik zag dat Joannes over Jezus sprak, die daar op een aanzienlijke afstand voorbijging. Ik zag dat Andreas en de andere leerling met Joannes spraken, Joannes dan verlieten en zich tot Jezus begaven. *Jezus van zijn kant kwam hen op een zijpad tegemoet, vroeg hun wie zij zochten en nodigde hen uit om Hem naar zijn herberg te vergezellen* (fasc. 12, nr. 350).

Uit het leven van Andreas verhaalde K. slechts de volgende daden en wonderen.

2244.

Ik zag Andreas in Achaia (een Griekse provincie) en Matteüs in een ver afgelegen stad met leerlingen en met een zestigtal gelovigen gevangen. Men had gift in de ogen van Matteüs gedaan: het pijnigde hem verschrikkelijk; zijn ogen waren vuurrood en toegezwollen zodat hij niets meer zag, hoewel ze niet uitgestoken noch dood waren.

De stad lag ten zuidoosten van Jeruzalem aan de overzijde van de Rode Zee in Ethiopië; ze lag aan een stroom die voor zo'n bergland groot was. De mensen zijn daar volkomen zwart, maar aan de ene zijde van het land zijn ze wit. De landstreek van de blanken dringt met een hoek of als een wig in het land van de zwarten.

Andreas werd in een visioen tot Matteüs geroepen. Hij besteed als een onbekend reiziger een schip vol passagiers; het schip had een snelle en gelukkige vaart.

Andreas zette nu zijn reis te land voort en op deze landreis zag ik hem afwisselend op de ene en dan op de andere zijde van de

stroom, waaraan de stad lag. Hij genas Matteüs, slaakte (= losmaken, ontbinden) zijn boeien en die van zijn medegevangenen en predikte in de stad het Evangelie. Aanvankelijk hadden zij bijval, maar daarna werden de burgers door een slechte vrouw tegen hen opgehitst. Zij grepen Andreas en sleepten hem met gebonden voeten door de stad. Andreas bad hierbij voor zijn beulen en dezen werden getroffen, baden hem om vergiffenis en bekeerden zich; hij keerde dan naar Achaia terug.

Ik zag hen een blinde bezetene genezen en een Egyptische jongen van de dood opwekken. Ook vluchtte eens een jongeling tot hem, wiens onnatuurlijke moeder hem tot bloedschande wilde verleiden. Op zijn weigering had zij hem bij de proconsul van haar eigen misdadig opzet beschuldigd. Andreas en de jongeling baden. De apostel raadde hem aan zich door belofte tot een zekere vasten te verplichten en ging dan met hem naar het gerecht.

De moeder werd door de bliksem getroffen en de vrijgesproken jongeling vastte vele dagen.

Andreas reisde ook naar Nicea, waar hij uit de stedelijke begraafplaats 7 onreine geesten wegdreef, die blaften als honden. Hij stelde daar een bisschop aan, die van het volk uit het gewest van Kedar was. In Nikomedië wekte hij een dode jongeling op. Op de Hellespont stilde hij een storm; en toen wilde Thraciërs hem eens bedreigden, werden zij door een groot hemels licht, met schrik geslagen, zodat zij te gronde vielen. Ik zag ook de geschiedenis van de bekeerde zondares Trofina, tegen wie men geen geweld kon plegen, dankzij het Evangelie dat zij op de borst droeg.

Ik zag Andreas ook eenmaal voor de dieren geworpen en weer bevrijd. Van zijn laatste marteling herinner ik me nog de naam van zijn rechter, nl. Egeas.

Het kruis waaraan hij gehecht werd, was zo gevormd: het was een kruis met 3 balken, waarvan de ene loodrecht was, waarop de 2 andere een X-kruis vormden; (een Andreaskruis; dit kruissoort

tekende zij, zonder het te beschrijven). Zijn voeten werden nochtans niet uiteengespannen, maar samen op de middelste, loodrechte balk vastgebonden, want deze kruisvorm had zijn ontstaan te danken aan het gemak waarmee men zulk een kruis van 3 balken vlug klaarkrijgen en oprichten kon.

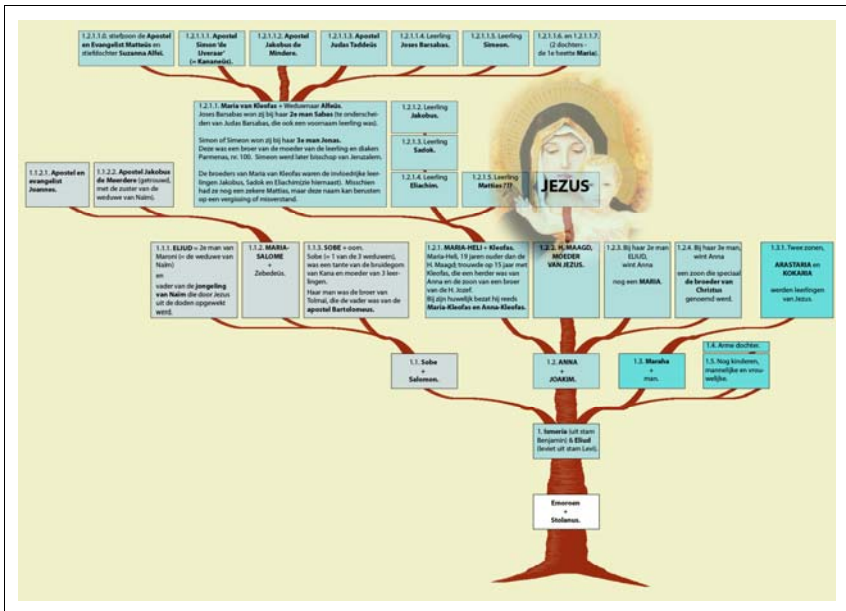
Andreas heeft wel 2 dagen en 2 nachten zo aan dit kruis gehangen en ondertussen aldoor gepreekt. Eindelijk kwam het volk dat hem zeer beminde, in oproer en eiste zijn verlossing. Egeas stuurde er ook mannen op af en rondom de heuvel waarop het kruis stond, was het gedrang zo groot, dat verscheidene mensen doodgedrukt werden. Maar Andreas bad om te mogen sterven, en zij konden hem inderdaad niet ontbinden, want hun handen waren machteloos als verlamd. Zo stierf hij dan op het kruis.

Jakobus de Meerdere.

2245.

Deze Jakobus was groot en breedgeschouderd, zonder nochtans grof of plomp te zijn. Hij had zwart haar en een bruinachtige baard; zijn aangezicht was wit. Geheel zijn verschijning ademde ernst en tevens opgewektheid. Hij was getrouwd en woonde bij Kafarnaüm, maar had geen kinderen. Zijn vrouw was een zuster van de weduwe van Naïm en ze sloot zich later bij de H. Vrouwen aan.

De moeder van Jakobus heette Maria Salome; zij was de dochter van een zuster der H. Anna (nl. van Sobe, zie familieboom in fasc. 1, nr. 10). De man van deze zuster heette Salomo; zij woonden aanvankelijk bij Bethlehem (Bethlehem in Zabulon?) en daarna op de landerijen van Anna.

Maria Salome trouwde met Zebedeüs, bij wie zij 2 zonen,

- Jakobus de Meerdere en
- Joannes kreeg.

Zij was zo oud als de oudste dochter van Anna, namelijk Maria Heli, die 18 of 20 jaren vóór Maria geboren werd en die met Kleofas trouwde, wien zij Maria van Kleofas baarde.

Deze laatste nu werd de vrouw van Alfeüs, die reeds Matteüs de tollenaar had als zoon. Alfeüs won bij haar Simon de IJveraar (Kananeüs), Jakobus de Mindere en Taddeüs.

- In tweede huwelijk met Sabas bracht Maria van Kleofas Joses Barsabas en
- in derde huwelijk Simeon, die later bisschop van Jeruzalem werd, ter wereld.

Maria Salome was dus Anna's nicht en haar moeder was de tante van Maria, de moeder van God.

Nadat Stefanus een jaar of 4 na de kruisiging van Christus gestenigd was, luwde een weinig de vervolging tegen de christenen. Evenwel verdreef men nog de meeste christenen van de volksplantingen om Jeruzalem, waar zij in hutten woonden en waarover Stefanus het toezicht had. Tegen de apostelen en eigenlijke (of strikte) leerlingen was geen verdere vervolging, behalve dat hier en daar een moord geschiedde.

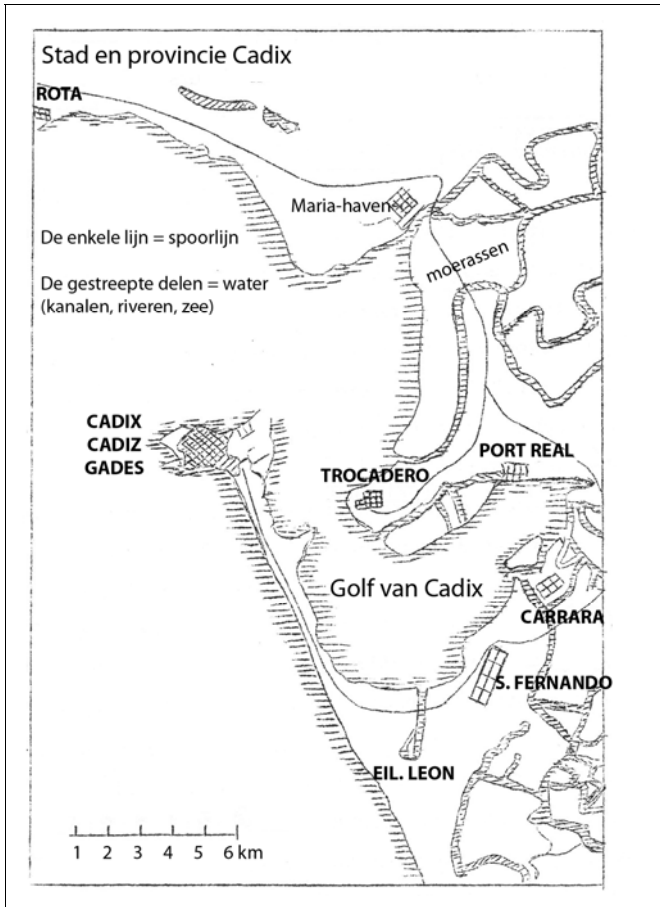
De Joden voelden een zekere schrik; hier en daar had een opstoot plaats en vervolgens hielden zij zich weer stil.

Jakobus de Meerdere was een van de eerste apostelen, die, nadat zij onder elkaar het apostolaatsveld hadden verdeeld, Jeruzalem verliet en zich naar Spanje begaf. Hij bleef in dat land iets meer dan 4 jaren, ondernam gedurende deze tijd vele reizen, ontmoette uiterst zware moeilijkheden en werd op alle wijzen beangstigd. Hij had dikwijls aan zware tegenkantingen het hoofd te bieden en zich tegen geleerden te verdedigen. Ik zag hoe Maria hem

dikwijls wonderbaar ter hulp kwam, wanneer hij haar in zijn angsten aanriep (zie b.v. nr. 2247).

2246.

Bij zijn reis van Jeruzalem naar hier was hij over de Griekse eilanden en Sicilië getrokken, en was dan lang op zee langs een uitgestrekte kuststreek van Spanje voorbij gevaren, tot door een nauwe zee-engte (nl. van Gibraltar), gelijk door het zeekanaal tussen Frankrijk en Engeland, en was tenslotte te Gades geland.

Gades (of Cadix) ligt op een schiereiland met een rotsgebergte⁴⁶. In deze stad wilde men zijn leer volstrekt niet aannemen. Hadden niet enige, hierheen gevluchte christenen zijn leer en uitspraken bevestigd, dan had men Jakobus gevangen genomen.

Hij trok dan naar een andere stad, waar het hem niet beter ging; hij werd er gevangen gezet en zou vermoord geworden zijn, had God hem niet op miraculeuze wijze uit de handen van zijn vijanden gered.

⁴⁶ Cadix of Gades is de hoofdstad van een provincie en diocees. Het telt ongeveer 70.000 inwoners. Het is versterkt, schilderachtig gelegen, op een eiland volop in zee. Het eiland is laag en bestaat uit schelprots.

Muren van 10 à 15 m hoog en 6 m dik beschermen de stad tegen stormen en tegen de vloed van de oceaan, die soms een waterverhoging van 3 m kent.

- De stad is in 1100 vóór Chr. gesticht door Feniciërs, onder de naam Gaddir, d.i. omringde, ommuurde plaats (te vergelijken met het Hebreeuws Chaser en met het Arabisch Hadr, 'd' = 'z').
- De Romeinen maakten er Gades van (vrouwelijk meervoud). In de oudheid is het eeuwen lang een bloeiende handelsstad gebleven.
- Onder de Arabische overheersing verloor ze veel van haar belang.
- In 1262 legde Alfons de Wijze er weer de hand op en, dank zij de ontdekking van Amerika, beleefde ze een nieuw bloeitijdperk.
- In 1596 werd ze herbouwd naar een nieuw plan.
- In 1770 overtrof ze Londen in rijkdom.
- In 1786 onderscheidde ze zich door nieuwe verfraaiingen, rijkdom en netheid.

De ligging is van het grootste strategisch belang. De baai van Cadix is wonderschoon. Een smalle landtong of dam verbindt het eilandje met het vasteland (zie schets).

Wij kunnen veronderstellen dat Jakobus om 2 redenen koers naar deze stad zette: Cadix was nl. de meest bekende en gevolgde weg naar Spanje en waarschijnlijk gaf ook Jakobus, gelijk Paulus, de voorkeur aan volkrijke steden en handelscentra.

We vinden het de moeite waard de mededelingen van K.E. over Jakobus' reis, niet alleen met tekst en verklaring, maar ook met een kaartje te illustreren (zie hiervoor).

Ik zag hem in de gevangenis, waar hij droomde dat een engel tot hem kwam en hem uit de kerker op een hoge muur leidde. Ik zag dat, terwijl Jakobus waande te dromen, dit hem werkelijk geschiedde⁴⁷.

En ik zag hem op de muur staan en uit zijn visioen ontwaken en achterwaarts zien. Ik zag vóór de muur een groot water en ik zag dat een engel hem opnam en met hem over het water vloog en dat hij daarna naar Rome reisde; 2 leerlingen volgden hem uit Spanje. Hij liet er een zevental leerlingen achter, die hij belastte met de voortzetting van de prediking en aan wie hij beloofde dat hij naar Spanje weer zou komen.

Op deze reis kwam hij over Massilia (Marseille), maar zag er noch Lazarus noch de anderen; zij bevonden zich dieper in het binnenland. Hij reisde altijd op de zuidkant te lande (de zuidkust volgend) naar Rome toe, predikte in enige steden, werd ook nogmaals gevangen genomen, bleef ongeveer 3 dagen vastgehouden en werd dan door soldaten naar Rome geleid, voor het gerecht gebracht, maar weer in vrijheid gesteld. Hij kan zowat 6 maanden over deze reis gedaan hebben.

Jakobus keerde hierop naar Spanje terug, kwam weer naar Gades, waar nu verscheidene ingeweken christenen waren, en trok met enige leerlingen van hier op een vlot opwaarts⁴⁸ en reisde dan

⁴⁷ Dat dit werkelijk geschiedde. – Over miraculeuze bevrijdingen uit kerkers, zie in fasc. 32, nr. 2019, voetnoot 194.

⁴⁸ Op een vlot opwaarts. – De zienster beschrijft hoe Jakobus geheel Spanje doorkruist.

- Hij trekt van zuidwesten naar noordoosten over de gebergten Sierra Moreno, waarvan de toppen 9 maanden in het jaar met sneeuw bedekt zijn en tot in de vorige eeuw een schuiloord waren van rovers (Géogr. univ. IV, 147).
- Daarna door het gebergte Toledo.
- Alvorens de stad Toledo te bereiken heeft hij 60 uren te voet in het bergland afgelegd. Vandaar tot Saragossa is de afstand nogmaals 60 à 70 uren.

verscheidene dagreizen ver door louter gebergten en wildernissen tussen steden door, die hij verreed.

Hij ging voorbij Toledo en hield zich nergens op tot in Cesar-Augusta (Saragossa). Hier bekeerden zich zeer vele mensen; gehele straten geloofden in de Heer en banden de hardnekkige heidensgezinden uit hun midden.

Nochtans zag ik Jakobus ook hier in grote gevaren. Slangen werden tegen hem losgelaten, maar hij nam ze zonder vaar (= vrees; gevaar) of vrees in zijn hand; ze deden hem werkelijk niets (cfr. Mt. 16, 18), maar schoten integendeel hun gift uit op de omstaande afgodendienaars, die hem om dit wonder zeer begonnen te vrezten. Ik zag ook tovenaars en allerhande duivelsgestalten Jakobus omringen.

Ik zag ook hoe hij in Granada, waar hij nauwelijks begonnen was met te preken, met al zijn leerlingen gevangen genomen werd⁴⁹. Jakobus riep ook Maria aan, die zich toen nog in Jeruzalem ophield, smeekte haar om hulp en bescherming⁵⁰ en door de tussenkomst van engelen bevrijdde zij hem en al zijn leerlingen op wonderbare wijze. Hier werd hem door een engel ook het bevel van Maria gebracht, dat hij in Galicië het geloof moest gaan verkondigen en dan terugkeren⁵¹.

Welke moeilijkheden het reizen in de bergen van Spanje oplevert, kan men lezen in 'Het Boek der Stichtingen' van de H. Teresia.

⁴⁹ Granada. – Het is niet nodig een ander Granada te veronderstellen dan dat nabij de zuidkust, omdat de chronologische orde vermoedelijk niet in acht genomen is.

⁵⁰ Hier zien wij nogmaals – waar wij vroeger reeds de nadruk opgelegd hebben – dat de godsvrucht tot Maria, het betrouwen op haar tussenkomst en vooral de liefde reeds tijdens haar leven beoefend werd. Zie b.v. fasc. 33, nr. 2100, voetnoot 241.

⁵¹ Galicië. – Is de provincie in de verste noordwesthoek van Spanje, ten noorden van Portugal. De hoofdstad is Santiago, d.i. de heilige Jakobus van Kompostela. Naar hier immers werd het lichaam van Jakobus de Meerdere, na zijn marteldood te Jeruzalem, overgebracht en deze stad bleef tot het

Wonder te Saragossa.

2247.

Ik zag Jakobus na zijn terugkeer (uit Galicië) in een hachelijke situatie, wegens een aanstaande dreigende vervolging en aanval tegen de Gemeente van Saragossa. Hij bad in de nacht met enige leerlingen aan de stroom vóór de stadsmuur⁵². De leerlingen lagen verspreid en ik dacht bij dit zien: “Het is juist gelijk Christus in de Olijfhof.” Jakobus lag op zijn rug met de armen kruiswijs uitgespreid. Hij bad om een teken of vingerwijzing om te weten of hij blijven of vluchten moest. Hij dacht aan de H. Maagd en smeekte haar met hem te willen bidden tot haar Zoon om raad en hulp, want haar Zoon zou haar dit zeker niet weigeren.

einde van de middeleeuwen een van de voornaamste bedevaartplaatsen van de gehele christenheid.

⁵² Een stroom is door K. vermeld. – Inderdaad, de eigenlijke stad ligt op de rechteroever van de Ebro en is met 5 bruggen verbonden met haar voorstad Altebas die op de linkeroever ligt. De stad ligt in de provincie Aragon tussen Madrid en de uiterste noordoosthoek van Spanje.

Nu zag ik opeens een lichtglans boven hem aan de hemel
verschijnen⁵³ en daarin engelen, die een heerlijk gezang

⁵³ In een glans boven Jakobus verscheen de H. Maagd. – Een plaatselijke traditie bewaart de herinnering aan het wonder van Maria's verschijning aan de apostel Jakobus.

“Ofschoon nog niet gestorven verscheen hem hier Maria en moedigde hem aan door te gaan met de prediking van de blijde boodschap. Jakobus was met zijn leerlingen 's nachts aan het bidden buiten de stad aan de oever van de rivier, toen hij opeens scharen engelen hoorde, die in koren herhaalden: “Ave Maria, gratia plena!”

Op hetzelfde ogenblik ontwaarde hij in hun midden hun roemrijke koningin, staande op een witmarmeren zuil. Zij sprak Jakobus met veel goedheid en liefde toe en beval hem een kerk op deze plaats te bouwen onder haar titel. Zij verzekerde hem dat dit gedeelte van Spanje haar verkleefd zou blijven tot het einde der eeuwen en altijd haar bijzondere bescherming zou genieten.

De kerk werd gebouwd ter ere van de Moeder van God en in de loop der eeuwen gebeurden er ontelbare wonderen. Men betitelt Maria met het oog op deze verschijning als Onze-Lieve-Vrouw van de zuil (del Pilar).

Op een witmarmeren zuil, die men daar aanwijst als de zuil waarop Maria aan Jakobus verscheen, staat een prachtig monumentaal Onze-Lieve-Vrouwbeeld. Er branden ononderbroken honderd lampen bij.” (Pet. Bollandistes, T. 9, blz. 20).

Mogen wij hier niet weer de oorspronkelijkheid van K. herkennen, die Maria laat verschijnen, niet op een marmeren zuil, maar op een zuil van licht, wat haar waardigheid ons inziens groter eer aandoet?

Het volgende lijkt ons een prachtige aanvulling.

Het is overgenomen uit een artikel over Maria-postzegels in ‘Middelares en Koningin’ het tijdschrift van de Montfortanen, nr. 9, februari 1961:

“In 1940 verscheen in Spanje de nieuwe grote serie postzegels van Onze-Lieve-Vrouw van de Pilaar, ter gelegenheid van het 19^e eeuwfeest van haar verering te Saragossa. In die reeks werd de ganse geschiedenis van het beroemde heiligdom verteld. Het was trouwens een openbare dank aan Onze-Lieve-Vrouw voor de overwinning op het communisme, dat de godsdienst en de Maria-devotie in Spanje niet had kunnen vernietigen. De laatste waarde van de luchtpost was wel symbolisch; ze beeldt een vliegtuig af van de rode luchtmacht tijdens het bombardement van het heiligdom te Saragossa op 3 augustus 1936. Geen enkele van de bommen echter ontplofte en ze worden nu nog als ex-voto's bij Onze-Lieve-Vrouw van de Pilaar bewaard.” (blz. 249).

aanhieven en die in hun midden een lichtzuil droegen. De voet van deze zuil wees met een fijne straal neerwaarts op een punt een paar stappen vóór zijn voeten, alsof daardoor een plaats aangeduid moest worden. De zuil had een roodachtige, rijkelijk dooraderde schijn; ze was zeer hoog en slank en eindigde boven gelijk een lelie, maar haar bloem- of kroonbladeren boven waren lichttongen die zich, opengaande, uitspreidden. Een van de lichtbladeren verlengde zich ver naar het westen in de richting van Compostela, terwijl de andere, veel korter, in een kring uitgespreid waren.

In deze lichtbloem zag ik de helder schitterende gedaante van de H. Maagd staan, sneeuwwit en doorschijnend, fijner en zachter dan de glans van onbewerkte witte zijde. Zij stond daar in dezelfde houding, die zij gewoonlijk aanneemt in het gebed; haar handen waren samengevoegd; het ene einde van haar sluier lag kort op haar hoofd, maar het lange einde aan de andere zijde was neerwaarts tot de voeten gans om haar gewikkeld, zodat zij aan de voeten fijn en dun in de lichtbloem tussen de 5 tongen stond. Dit was onbeschrijfelijk lief, een verrukkelijk schouwspel.

2248.

Ik zag dat Jakobus zich biddend op de knieën oprichtte en dat hij inwendig van Maria de vermaning ontving dat hij zonder uitstel met de bouw van een kerk op deze plaats moest beginnen, omdat haar voorspraak hier machtig zou worden en als een zuil gegrondvest blijven. Tegelijk kondigde Maria hem aan dat hij zich na de voltooiing van het heiligdom naar Jeruzalem moest begeven.

Jakobus stond nu getroost op, riep de hem reeds tegemoet snellende leerlingen die het gezang gehoord en het licht gezien hadden; hij vertelde hun het gehele wonder en allen staarden nog een tijdlang de naglans van het verdwijnende licht na.

In het vijfde jaar na de dood van Christus was een nieuwe storm tegen de Gemeente komen opzetten. Maria werd gewaarschuwd en met nog anderen door Joannes naar het gewest van Efeze

gebracht, waar zich reeds andere christenen waren komen vestigen.

Nadat Jakobus het bevel van Maria uitgevoerd had, vormde hij een kring van 12 leerlingen, onder wie ook geleerde mannen waren, die het werk moesten voortzetten, waarvan hij onder zulke grote wederwaardigheden en ten koste van zo zware offers de grondslagen gelegd had.

Dood van Jakobus. – En van Herodes Agrippa. – Saturninus. – Koningin Lupa.

2249.

Hijzelf vertrok hierop uit Spanje naar Jeruzalem, zoals de H. Maagd het hem bevolen had. Op deze reis bezocht hij Maria te Efeze. Hier zegde Maria hem dat zijn dood in Jeruzalem nabij was en zij sterkte en troostte hem⁵⁴.

Jakobus nam van Maria en van zijn broer Joannes afscheid en zette zijn reis naar Jeruzalem voort.

⁵⁴ Maria troostte hem. – Hier hebben wij nogmaals de bevestiging dat K. heel goed wist dat Jakobus lang vóór Maria's dood gestorven is. Bijgevolg berust de mededeling die zij eens deed dat hij bij Maria's begrafenis tegenwoordig was op een vergissing of verwarring met een andere persoon die Jakobus vertegenwoordigde. Zie hierover nr. 2114, voetnoot 28.; zie ook nr. 2215. Op dit geval zijn wij nogmaals teruggekomen in nr. 2219, voetnoot 36.

In de laatste passage zou weggelaten of geschrapt mogen worden de volgende zinsnede: "Misschien veronderstelt men beter dat bedoeld zou kunnen zijn een andere Jakobus, die volgens fasc. 19, nr. 861 met de apostel Jakobus in Spanje is geweest."

Dit schijnt de verwarring nog eerder te vergroten.

Ook kan in de 3 nota's het minder gepaste woord 'opvolger' best vervangen worden door 'vertegenwoordiger'.

In deze tijd hadden zijn onderhandelingen plaats met de tovenaars Hermogenes en met de andere die de leerling van Hermogenes was en die hij allebei bekeerde⁵⁵. Hij werd meermalen aangehouden en vóór de synagoge gebracht. Te Jeruzalem zag ik hem vóór Pasen gevangen genomen worden (Hand. 12, 1-3), terwijl hij in open lucht op een heuvel het woord tot een grote menigte volk richtte. Het was heel zeker om de paastijd, want ik zag rondom de heilige stad de gewone kampementen van de pelgrims. Jakobus zat niet lang gevangen; hij werd in hetzelfde gerechtshuis veroordeeld als Jezus, maar het was reeds verbouwd en anders ingericht. Die plaatsen welke Jezus betreden had, waren er niet meer. De gedachte kwam bij mij steeds op dat niemand anders deze plaatsen mocht betreden.

Ik zag hem uit de stad naar de Kalvarieberg geleid worden, op welke weg hij voortdurend met goed gevolg predikte, want velen bekeerden zich. Terwijl men hem de handen bond, zegde hij: “Gij kunt mijn handen binden, maar niet hun zegen noch mijn tong.”

Aan de weg zat een lamme die Jakobus aanriep; hij bad dat hij hem de hand zou toereiken en hem helpen (= genezen). Jakobus antwoordde hem: “Kom tot mij en reik gij mij de hand.”

⁵⁵ Hermogenes. – Deze bijzonderheid, zoals de meeste andere, die K. in deze levensschets vermeldt, vindt men allemaal in de levensbeschrijving van Jakobus de Meerdere in Pet. Bollandistes, T. 9 op 25 juli.

Één van deze trekken is de doop van Josias. In haar verhaal is K. weer oorspronkelijk.

Volgens de oudste kerkgeschiedschrijver Eusebius, in zijn boek ‘De marteldood van de Apostelen’ zou Jakobus op de strafplaats een glas water gevraagd en Josias daarmee gedoopt hebben.

Onze K. ontkent dit niet, maar de handelwijze die zij aan Jakobus toeschrijft, schijnt veel meer in de lijn te liggen van de handelwijze die Jezus zelf gevolgd zou hebben. Men kan zich ook afvragen of dit glas water in Eusebius’ verhaal geen louter versierende bijkomstigheid is.

Hierop stond de lamme op, nam de geboeide handen van de apostel vast en was genezen.

Ik zag ook zijn beschuldiger Josias zeer ontroerd op hem komen toelopen en hem om vergiffenis bidden. Hij beledde dat ook hij in Christus geloofde en tot de Zijnen behoorde en hij liet zich met de apostel executeren.

Jakobus vroeg hem of hij de doop verlangde te ontvangen, en daar hij bevestigend antwoordde, omarmde en kuste hij hem en sprak: "Gij zult in uw bloed gedoopt worden."

Ik zag ook nog een vrouw met haar blind kind op de executieplaats komen aanlopen en om genezing ervoor bidden.

Eerst werd Jakobus met Josias op een verheven plaats aan de kaak gesteld. Ondertussen werden zijn (zogenaamde) misdaden en het vonnis luidop afgelezen en bekend gemaakt. Daarna werd hij op een steen gezet met aan beide zijden de handen eraan vastgeketend; zijn ogen werden verbonden en zo werd hij het hoofd afgehouden. (Hand. 12, 2).

2250.

Men had ondertussen Jakobus de Mindere in zijn huis opgesloten en bovendien waren in Jeruzalem ook Matteüs, Natanael Chased en Natanael de bruidegom.

Matteüs woonde te Betanië. Het huis van Lazarus en al zijn andere bezittingen in Judea waren sedert lang in het bezit en het gebruik van de Gemeente, maar van het kasteel in de stad hadden de Joden zich meester gemaakt (het herenhuis bij de Hoekpoort).

Bij de terechtstelling van Jakobus ontstond een opschudding en vele mensen bekeerden zich. De leerlingen van Jakobus wilden zijn lichaam hebben, maar de Joden waren hen vóór en lieten het spoedig door soldaten wegbrengen.

Herodes (Agrippa) stierf spoedig daarna in Cesarea. Op een feest barstte op een theater zijn buik vóór al het volk open;

men droeg hem in een grote zaal waarin zijn troon stond en die gemakkelijk 500 man kon bevatten. Hij was razend van woede en smart⁵⁶. Onmogelijk in woorden uit te drukken hoe walgelijk zijn voorkomen was. Men hield zijn dood nog enige tijd verborgen⁵⁷. Ik meen dat Petrus pas verscheidene weken daarna te Jeruzalem kwam en gevangen genomen werd⁵⁸.

⁵⁶ Agrippa razend van woede. – Namelijk gedurende zijn doodstrijd, en martelend lijden, die volgens Flavius Josephus 5 dagen duurden (Ant. III, 345).

“Nadat Petrus uit de gevangenis door een engel bevrijd was, liet Herodes Agrippa hem zoeken, maar vond hem niet. Hij riep de wachters ter verantwoording en liet hen ter dood brengen. Hierop vertrok hij uit Judea naar Cesarea en hield daar zijn verblijf.

In die tijd was hij zeer verbitterd geweest op de Tyriërs en Sidoniërs. En omdat hun land zijn levensmiddelen betrok uit dat van de koning, gingen ze gezamenlijk bij hem hun opwachting maken. Ze wisten Blastus, de kamerheer van de koning, voor zich te winnen en smeekten om vrede.

Op de vastgestelde dag zat Herodes in vorstelijk gewaad op de troon en hield een toespraak tot hen.

En het volk juichte hem toe: “Dat is de taal van een god en niet van een mens!”

Maar op hetzelfde ogenblik sloeg hem een engel des Heren, omdat hij niet de eer aan God had gegeven; hij werd door wormen verteerd en stierf. (Hand. 12, 19-23).

⁵⁷ Zijn dood bleef enige tijd verborgen. – Als hier geen verwarring is met Herodes de Grote, van wie hetzelfde verteld wordt (zie fasc. 5, nr. 124, voetnoot 278), dan moet Herodes Agrippa zijn leven enkele dagen, zelfs met gebarsten buik, nog verlengd hebben, nadat men hem uit de ogen van het volk had weggedragen.” In deze 5 dagen baden de Joden met grote vurigheid voor zijn behoud zegt Flavius Josephus (Ant. 245, 345).

⁵⁸ Petrus kwam te Jeruzalem verscheidene weken na de dood van Jakobus. Jakobus werd gedood gedurende de voorbereidingen tot het paasfeest. Deze velerhande voorbereidingen begonnen reeds een maand vóór Pasen, zie fasc. 13, na nr. 450 (Het Joodse Paasfeest beschreven uit andere bronnen dan K. Emmerick).

Het is dus zeer goed mogelijk dat Jakobus stierf 3 weken vóór de eigenlijke Pasen en dat Petrus meerdere weken daarna te Jeruzalem kwam, gevat en gevangen gezet werd in de paasweek om na het paasfeest of beter paasweek de doodstraf te ondergaan. Hij werd gevangen genomen, zegt de

Toen de leerlingen later om het heilig lichaam van Jakobus verzochten, wilden de Joden niet zeggen waar het berustte, maar het kwam door een wonder aan het licht. Zij hadden 2 moordenaars gehuurd om het lichaam naar een andere plaats over te brengen. Hierdoor hoopten zij te voorkomen dat de leerlingen het zouden ontdekken, maar terwijl zij het overbrachten, stonden zij opeens onbeweeglijk, zonder nog te kunnen roeren of verder komen. De leerlingen namen en begroeven het nu in de nabijheid van Jeruzalem, maar zij namen het tijdens een latere vervolging heimelijk van daar weg en vluchtten ermee op een schip naar Spanje.

2251.

Onder hen bevonden zich Ktesifon, Jozef van Arimatea en Saturninus; ook deze was reeds vroeger in Spanje geweest en had daar het Evangelie gepredikt. Hij droeg altijd lijnwaden klederen. Ik heb ook gezien waarheen zij zich daarna begaven.

Ik had over Saturninus een buitengewoon klaar visioen, waarin ik het volgende vernam.

Saturninus was van Patras in Griekenland en afkomstig van voornamen ouders. Toen hij van Joannes de Doper hoorde, verliet hij zijn ouders, zocht de boeteprediker op en werd een ijverig toehoorder van hem. Ik zag hem bij de doop van Christus. Van Joannes vernomen hebbend dat Christus méér was dan hij, die slechts zijn voorloper was, volgde hij de Heer en bleef bestendig getrouw.

Ik zag dat hij buitengewoon veel presteerde; hij ondernam na Jezus' dood verre reizen in verschillende richtingen en doopte vele mensen. Ik kan onmogelijk begrijpen dat de H. Schrift niets over hem bevat.

H. Schrift in de dagen der ongedesemde broden, d.i. op Pasen of in de paasweek. Hierbij moet men in acht nemen dat bij K.E. woorden als 'verscheidene', 'meerdere', 'verschillende', enz. tot 3 of 2, zelfs een keer tot 1,5 teruggebracht kunnen worden (zie VOORREDE in fasc. 9, nr. 5).

Hij werd in de stad Tolosa (Toulouse in Frankrijk) gedood. De afgodsbeelden vielen gedurende zijn verblijf aldaar om. De heidenen mishandelden hem gruwzaam en bonden hem aan offerstieren, die hem over de grond meesleepten en hem zodoende geheel verscheurden.

Ik herinner mij ook een leerling met name Nikolaüs, die hij kende en ook een zekere Andronikus. Ik heb in visioenen zoveel over deze mannen gezien, dat ik, te midden der ellenden en stoornissen die mijn omgeving mij veroorzaken, onmogelijk alles behoorlijk kan verhalen of zelfs maar uit elkaar kan houden.

Saturninus was tevens bisschop en heeft onuitsprekelijk veel gearbeid. Hij verkondigde het Evangelie eerst in het oosten en kwam tot bij de grens van Perzië (cfr. fasc. 5, nr. 133). In het land waarin hij de marteldood onderging, werkte hij verbazend veel en stichtte er vele kerken.

2252.

Naar aanleiding van het visioen, waarin ik hem met Ktesifon en Jozef van Arimatea het heilig lichaam van Jakobus naar Spanje zag overbrengen, kreeg ik er een ander over de boze koningin Lupa, die de H. Jakobus reeds vroeger vervolgd had, terwijl hij nog in Spanje werkte. Zij wilde niet dulden dat hij begraven werd. Maar de leerlingen hadden hem op een steen gelegd, die zich onder hem tot een graf uitholde. Dit ging vergezeld van een andere omstandigheid, waarbij andere lijken die ernaast begraven werden, telkens weer uit de aarde omhoog geworpen werden.

Op een aanklacht van Lupa werden zij door de koning gevangen gezet, maar zij ontsnapten op wonderbare wijze, en toen de koning hen met ruiters achtervolgde, brak de brug waarover hij reed, zodat hij met zijn gevolg in de stroom verdronk. Lupa was hierover zo verschrikt, dat zij tot de leerlingen zei dat zij in de wildernis stieren mochten gaan halen en deze inspannen, en waar deze dan het lichaam zouden voeren, mochten zij een

kerk voor hem bouwen. Zij hoopte dat de stieren in hun wildheid alles zouden verwoesten.

De leerlingen troffen in de wildernis een draak aan, die onder hun zegen barstte, maar de stieren lieten zich gedwee, als tam, inspannen en voerden het lichaam in het slot van Lupa. Het werd daar begraven en het slot werd tot een kerk verbouwd. Dan bekeerde zich Lupa en werd met haar volk een christin.

Ik had daarna een gezicht van een heidin te Rome, die oud en krom was en zich aangedreven voelde om zich te bekeren. Zij wendde zich in gedachten tot het graf van de H. Jakobus in Spanje en had een gezicht waarin Jakobus zich zonder hoofd (dat hem afgeslagen was), aan haar vertoonde. Hij gaf haar te verstaan dat hij haar Jezus wilde laten zien, dat zij Hem in zich opnemen moest en pelgrimeren naar zijn graf in Spanje.

Ik zag haar gezond worden en daarna Jakobus' graf in Spanje bezoeken. Daar geschieden nog vele wonderen en het lichaam werd naar een stad verplaatst, die een naam draagt ongeveer als Konstantinopel (Kompostela).

Jakobus de Mindere heeft verscheidene jaren na Jakobus de Meerdere de marteldood ondergaan. Ik zag hem 7 dagen lang naar het verhoor heen en teruggesleept worden en elke dag een uur lang mishandelingen ondergaan. Na hem van de tempel naar beneden gestoten te hebben, stenigden zij hem en maakten hem tenslotte geheel af met knuppelslagen. Hij was bisschop te Jeruzalem.

Ik zag ook de leerling Jakobus in Babylon bij Abdias. Hij verlangde altijd naar dezelfde dood als die van Christus en werd later in een andere stad inderdaad gekruisigd.

De H. Joannes, apostel en evangelist. – Bijzonderheden uit zijn leven.

(27 december 1820)

2253.

Ik had vele gezichten over Joannes, maar ik kan ze niet rangschikken en ben er ook veel van vergeten.

Nochtans zag ik heden niet zijn marteling in het olievat te Rome; hoewel ik ze dikwijls gezien heb. (Waarschijnlijk omdat de gedachtenis daarvan op 6 mei door de Kerk herdacht wordt, of werd). Maar ik heb gezien dat Joannes, zolang Maria leefde, altijd bij haar was en haar nooit verliet (d.i. nooit ophield voor haar te zorgen of zorg er voor te laten dragen, doch wel verliet hij haar tijdelijk om apostolische arbeid te verrichten en te reizen).

Ik zag dat hij haar altijd de H. Communie toereikte, met haar de kruisweg bad, haar zegende en dan van haar de zegen ontving en dat Joannes als een zoon vertrouwelijker met haar omging dan alle anderen.

Hij heeft Maria in het zesde jaar na de dood van Christus naar Efeze gebracht.

Jakobus de Meerdere is ongeveer 8 jaren na de Hemelvaart gemarteld, maar Maria is veel later gestorven; zij is tamelijk oud geworden, en Jakobus de Meerdere was, gelijk ik het nu met zekerheid zie, niet aanwezig bij haar dood. In zijn plaats was een oude leerling erbij (cfr. nr. 2214, voetnoot 28)

Ik zag dat Joannes in een zekere nacht met een paar leerlingen in een hut bij Efeze kwam, waar mensen op hem wachtten. Deze waren daar juist uit het gewest van Kedar aangekomen. Het waren verwanten van dat paar oude echtelingen, die *Jezus op zijn reis na de opwekking van Lazarus genezen had.*

Ik zag Joannes daar 2 jongelingen dopen en ook een knaapje van ongeveer 2 jaren, dat op de schoot van zijn moeder zat en tot aan

het onderlijf ontbloot was. Joannes goot water op 't kind, en de moeder wreef het daarmee, alsof zij het waste.

2254.

Ik zag dat hij de 2 jongelingen en enige leerlingen meenam en naar Kedar reisde, maar hij ging niet over de rivier door de heidenstad, doch opwaarts aan deze zijde van de vloed. Ik geloof dat hij toen de woestijn introk, waar ik hem onder een boom (zijn evangelie) zag liggen schrijven; zijn leerlingen waren van rollen en rietpennen voorzien.

Ik had een visioen, waarin ik Joannes als een soort gevangene onder de bewaking van 2 soldaten in een zekere wijk van Efeze een weg zag afleggen naar een gebouw waarin goede mensen woonden, die hij dikwijls bezocht. Op een plein dat hij oversteken moest, zag ik ook jonge mensen verzameld, die, geloof ik, filosofen waren of een soort hoogstudenten. Hun leraren hadden in hun lessen Joannes aangevallen en dezen wilden nu de spot met hem drijven.

Daar Joannes de verachting der aardse goederen aangepredikt had, wilden zij nu tonen dat zij dit beter konden dan hij. Zij hadden ten koste van geheel hun vermogen goud en edelgesteenten aangekocht, hadden deze kapot geslagen en nu strooiden zij de stukken daarvan op zijn weg, hem ten spot. Hierdoor wilden zij bewijzen dat zij geen christenen hoefden te zijn om de rijkdommen te verachten: als heidenen konden zij dit evengoed. Zij deden en zegden dit onder zijn ogen, terwijl hij voorbijkwam, en spotten met hem, doch hij bleef staan en antwoordde dat dit geen zelfverloochening of onthechting was, maar een verkwisting en dwaze vernietiging; ik zag dat hij hen hieromtrent juister opvattingen bijbracht en dat één van hen hem hierop het voorstel deed: "Indien gij die edelstenen opraaft en ze weer geheel kunt maken, zullen wij in uw God geloven!"

Ik zag dat hij eiste dat zijzelf de stukken verzamelden, zoveel als zij er terugvinden konden, en ze hem brachten. Terwijl zij dit nu deden, zag ik hem bidden.

Dan maakte hij alle stukken en brokken weer geheel en hij wees hun armen aan, aan wie zij die kostbaarheden moesten geven. (Dit was voordeliger voor de medemens en heilzamer voor henzelf). Zij wierpen zich voor hem neer, deden het en bekeerden zich tot het christendom.

2255.

Ik zag ook een geschiedenis, waarvan ik mij het volgende nog herinner. Twee die hun goederen aan de armen uitgedeeld en zich bij Joannes aangesloten hadden, zagen hun slaven schoon aangekleed en zij kregen spijt christenen geworden te zijne. Ik zag Joannes takjes uit het woud en steentjes op het zeestrand halen. Hij veranderde dit door zijn gebed in goudstaafjes en edelstenen, welke hij hun gaf, om daarmee hun goederen terug te kopen.

Terwijl hij hun over hun val een vermaning gaf, werd daar het lijk van een jongeling voorbij gedragen en vele wenende mensen smeekten de apostel hem uit de dood op te wekken. Joannes bad en wekte hem op en beval deze aan zijn wankelmoedige leerlingen te zeggen wat hij van hun toestand en zielsgesteldheid wist.

De opgewekte jongeling sprak hun zó over de andere wereld, dat zij aanstonds berouw kregen en boetvaardigheid deden.

De apostel legde hun een vasten op en ontving ze weer in de Gemeente en nu werd het goud weer in takjes en de edelstenen in keitjes veranderd en terug in de zee geworpen.

Daar velen zich bekeerden, zag ik Joannes nu gevangen genomen worden. Een afgodspriester zegde hem dan: “Durft gij een beker drinken, dan ja, zullen wij allen aan Jezus geloven en u weer op vrije voeten stellen.” Zij lieten hem met geboeide handen door 2 soldaten aan koorden vóór de rechter en diens beambten brengen

in het bijzijn van veel volk op een openbare plaats. Hier zag ik dat 2 ter dood veroordeelden het gift moesten drinken en onmiddellijk dood neerzonken. Ik zag dat 2 zonderling geklede giftarbeiders in een zaal daarnaast de drank gereed maakten. De anderen waren allen met witte omslagmantels gekleed, maar dezen waren kort en nauwsluitend gekleed; zij hadden riemen om de benen en iets op de heupen hangen, als zakken; zij hadden ook helmkappen op.

Ik zag dat zij rode vruchten, groene kruiden en iets als vingerdikke rietstukjes met een handpers in een kelk persten, die er bijna als de avondmaalskelk uitzag. Ik zag dat zij de beker aan de mond van Joannes te drinken hielden, want hijzelf kon met zijn geboeide handen de beker niet vasthouden. Ik zag dat Joannes bad en dan enige woorden in de beker sprak en dat daarop een zwarte damp uit de beker opsteeg en een licht erop nederdaalde en dat Joannes hem onvervaard ledig dronk, zonder enige hinder ervan te ondervinden.

Ik zag hierop dat de afgodenpriester bovendien nog eiste dat hij ook die 2 doden weer zou opwekken en dat Joannes hem zijn mantel gaf om hem op de doden te werpen; ik hoorde hem ook zeggen wat hij zeggen moest, en daar hij dat alles deed, kwamen de doden tot het leven terug. Ik zag dat tengevolge van dit wonder zich bijna de ganse stad bekeerde en dat men hem eindelijk vrijliet.

Ik zag te Efeze ook een tempel instorten, toen men Joannes eens wilde dwingen aan de afgoden te offeren. Over de tempel kwam als een onweer: het dak stortte in; stofwolken en rook drongen uit alle openingen en de afgodsbeelden smolten.

Ik zag in Efeze een heidin, wier man nog kortelings door Joannes tot het christendom bekeerd was; zij had geen kinderen en was wonderschoon, maar zij had haar liefde voor een voorname jongeling uit de stad ingevolgd en zich in de afwezigheid van haar

echtgenoot dikwijls met hem onderhouden; zij had hem ook zekere beloften gedaan, die niet met de deugd overeen te brengen waren. Nochtans was zij tot nog toe binnen de palen der welvoeglijkheid gebleven.

Daar de toenemende drift van de jongeling haar in grote verlegenheid en angst bracht, bekeerde zij zich en liet zich dopen; zij beleed aan Joannes haar zonde en bekwam vergiffenis; zij was vol berouw en boetvaardigheid en haar man, die van haar verdriet de oorzaak niet wist, was zeer voor haar bezorgd.

De jongeling die een heiden was, wilde zich bij haar besluit en verandering van leven niet neerleggen en zocht naar een gelegenheid om langs zijn vroegere gewone wegen in haar kamer te dringen. Hier zat zij op een rustbed. Hij naderde tot haar met verwijten en verteerd door hartstocht, eiste hij onder bedreigingen en geweldig aandringen hetgeen zij hem beloofd had. Maar zij beval hem weg te gaan en gedroeg zich zeer waardig als een echt christelijke vrouw.

Ondertussen hoorde zij haar man komen. De jongeling vluchtte verschrikt en zijzelf verschoot zo geweldig dat zij in onmacht viel en kort daarop de geest gaf. Haar man was zeer bedroefd, te meer daar haar dood haar door de zware melancholie van de laatste tijd toegebracht scheen.

De grafkelder waarin de vrouw begraven werd, bestond uit meerdere gangen. Verscheidene lijken lagen daar op stenen banken begraven, die naderhand toegedekt werden. Ook stond daar een klein stenen altaar, waarop voor die overledenen in de eerste dagen na hun dood, de H. Mis opgedragen werd. Daarna werden de grafbanken toegedekt (een behangsel vóór de grafnis gehangen?)

Door zijn razende passie voortgestuwd, kocht de jonge man de huisbestuurder van de echtgenoot der vrouw om, om tot de grafkelder toegelaten te worden. Deze slechte mens stond dit tegen geld toe en bleef in een zijgang de wacht houden.

Ik zag de jongeling met vooruitgestoken armen vol begeerlijkheid naar het lijk van de vrouw vliegen, maar ik zag een gedaante bij het lijk van de vrouw, die hem met een vurig zwaard als een bliksemstraal een steek toebracht en vervolgens verzwoond. Toen zonk de jongeling met een gillende kreet ter aarde neer. De huisbestuurder liep er naar toe, bemerkte wat er geschied was en werd zo door schrik aangegrepen, dat hij eveneens onmachtig ineenzonk.

Toen nu Joannes met de man van de vrouw en met andere christenen kwam om de lijkdienst te verrichten en het H. Misoffer op te dragen, vonden zij tot hun grote verbazing de ene man dood, de andere bewusteloos. Ik zag Joannes bidden en de jongeling van de dood opwekken, die aan Joannes en alle aanwezigen vol berouw zijn schuld bekende. Ook verhaalde hij de gehele toedracht van het voorval. Hij was van zijn drift genezen, bekeerde zich en werd een deugdzaam christen. Later is hij zelfs nog een martelaar geworden.

Na het H. Misoffer kwam ook de vrouw door het gebed van Joannes tot het leven terug, en ook de huisbestuurder, die slechts een geraaktheid had gehad en nog stijf lag, kwam weldra tot zichzelf terug. Doch deze was een grote booswicht, hij heeft zich niet bekeerd en is een slechte dood gestorven.

De vrouw leefde nog slechts enige dagen; zij vermaande vele anderen en vertelde wat zij in haar dood gezien had en van het ander leven wist. Ze verkondigde zeer ernstige waarheden en dreigde alle hoorders met strenge vermaningen. De bekering van een groot aantal heidenen was er het gevolg van.

Ik zag ook een geschiedenis van een bekeerde Jood, die nog een catechumeen (= doopleerling; binnen het christendom is dit iemand die zich voorbereidt op zijn doopsel (en/of vormsel) – je kan er het woord catechese in herkennen, het opvoeden tot geloof) was en in de

afwezigheid van Joannes tot grote armoede verviel, in schulden geraakte en in een benarde situatie kwam.

Een boze Jood drong er bij hem op aan, zich te vergiftigen, omdat hij toch tot zijn dood toe, wegens zijn schulden, in de gevangenis zou moeten blijven. Ik zag de arme drommel in zijn kommer en angst driemaal een bruine koperen schaal, die vol gift was, uitdrinken, maar, dewijl Joannes hem geleerd had, het teken van het kruis over alle spijs en drank te maken, – wat hij ook nu gedaan had – zo schaadde het gift hem niet, hoewel hij zich wilde vergiftigen.

Maar nu kwam Joannes terug in de stad, en toen de man hem zijn nood klaagde en over zijn misdaad berispt werd, kreeg hij een groot berouw, en Joannes tekende op dezelfde schaal, waarin het gift geweest was, een kruis en gaf hem die, in goud veranderd, terug om daarmee zijn schulden te betalen.

Deze man is een leerling van Joannes geworden, en later zelfs bisschop van de stad, waarbij Joannes de jongeling aantrof, die hij daarna bij een roversbende terugvond.

(Over deze wordt nu aanstonds gesproken).

2256.

Ik heb ook gezien dat Joannes deze jongen vond bij een kudde vóór een stad, en dat hij in een gesprek met hem, onder een ruwe, verwaarloosde schors uitstekende hoedanigheden in hem ontdekte. Hij zegde hem zijn ouders te roepen. Zijn vader en moeder zag ik dan ook komen; het waren arme herders, zij hadden allebei herdersstaven in de hand.

Joannes bad hen dat zij hem hun jongen zouden afstaan, aan wie hij een goede opvoeding wilde laten geven en zij stemden erin toe; hij was 10 jaar. Joannes bracht hem naar Beroë bij de bisschop, opdat deze hem zou opleiden, met de waarschuwing dat hij hem eens van hem zou teruggeisen.

In het begin ging het goed. Naderhand liet de bisschop de jongen te grote vrijheid en deze kwam dan eindelijk onder een roversbende terecht.

Toen Joannes terugkwam en naar hem informeerde, vernam hij dat hij in het gebergte onder de rovers was. Hij besteede een muilezel, daar hij oud was en de weg in het gebergte steil. Hij ontdekte hem en bad met hem geknield om zijn bekering. De knaap was nu een jongeling van ongeveer twintig jaar geworden. Joannes nam hem mee en legde hem een penitentie op; daarna is de jonge man nog bisschop geworden.

In de plaats van de nalatige bisschop stelde Joannes een andere aan⁵⁹.

⁵⁹ Menig feit door K.E. hier over Joannes verteld, vindt men in zijn levensbeschrijving in *Petits Bollandistes*, 27 december. In deze levensschets zijn ze overgenomen uit de oude kerkelijke schrijvers.

Zulk een historie is het geval van de christelijke jongen, die uitgroeide tot een rovershoofdman en door Joannes tot zijn christelijke plicht teruggebracht werd. Deze geschiedenis wordt als authentiek erkend.

Dit geval, zoals dat van Saragossa mag volstaan om aan te tonen hoeveel overeenkomst er meestal bestaat tussen de verhalen van K.E. en de oudste geschiedenis van het christendom. Doch onze K. verhaalt alles op een eigen, oorspronkelijke manier, waardoor zij, zoals eerder reeds gezegd en betoogd, genoegzaam aantoonde dat ze van andere bronnen onafhankelijk is. Haar voorstelling is gewoonlijk veel natuurlijker en dus aanvaardbaarder.

Het mirakel waardoor Joannes staafjes of takjes in goud, en parelen in diamanten veranderde heeft K. gemeen met de 'Handelingen van Joannes' door Prochorus. Dit is een apocrief verhaal, wordt gezegd in *Pet. Boll.*, doch wanneer men het wonder bij K. in zeer natuurgetrouwe en reële omstandigheden voorgesteld ziet, heeft men minder moeite om het te geloven of om in elk geval de mogelijkheid ervan niet uit te sluiten. Het zou interessant zijn, maar het is ondoenlijk, alles wat K. hierna over het leven der apostelen en andere tijdgenoten van Christus verhaalt, te vergelijken met hun levensschets in *Pet. Boll.*

Dat Joannes doden heeft opgewekt, wordt aanvaard op het gezag van Eusebius en Sozomenus (cfr. *Pet. Boll. T. 14, blz. 491*). In *Pet. Boll.* is menig feit veel uitvoeriger beschreven.

(28 december 1820)

2257.

Op 28 december verhaalde K. het volgende, herhalend het slot van nr. 2253 en het begin van nr. 2254:

Joannes nam de 2 broeders van het gedoopte kind Fidelis mee naar Azië (zie nr. 2254) en trok langs de rivier bij Kedar stroomopwaarts tot op de plaats, waar hij, 3 jaar vóór zijn dood, in de woestijn zijn evangelie zal schrijven.

De leerlingen waren, terwijl hij schreef, niet bij hem, maar een eind achtergebleven; zij brachten hem nu en dan wat te eten. Ik zag dat hij onder een boom te schrijven lag, het regende, maar boven hem bleef de hemel droog. Hij is daar lang gebleven en heeft er ook gepredikt en vele mensen uit de omliggende steden bekeerd, maar de namen van die steden ben ik vergeten. Ik meen dat dit geweest meer naar het noorden lag dan de streek waardoor Jezus in het land van de H. Driekoningen kwam.

Van hier kwam Joannes weer naar Efeze terug.

De hoofdgroepen van de stammen der H. Driekoningen hadden zich na hun doopsel, dat zij uit de handen van H. Tomas ontvingen, op het eiland Kreta gevestigd. De overige minderheid had zich over andere landen verspreid.

2258.

De bisschop aan wie de jongen toevertrouwd werd, is Aquila, die we straks nader zullen leren kennen en die bisschop was van een stad, enige mijlen van Efeze (zie nr. 2261). Het was Heraclea, althans volgens de kerkelijke schrijvers.

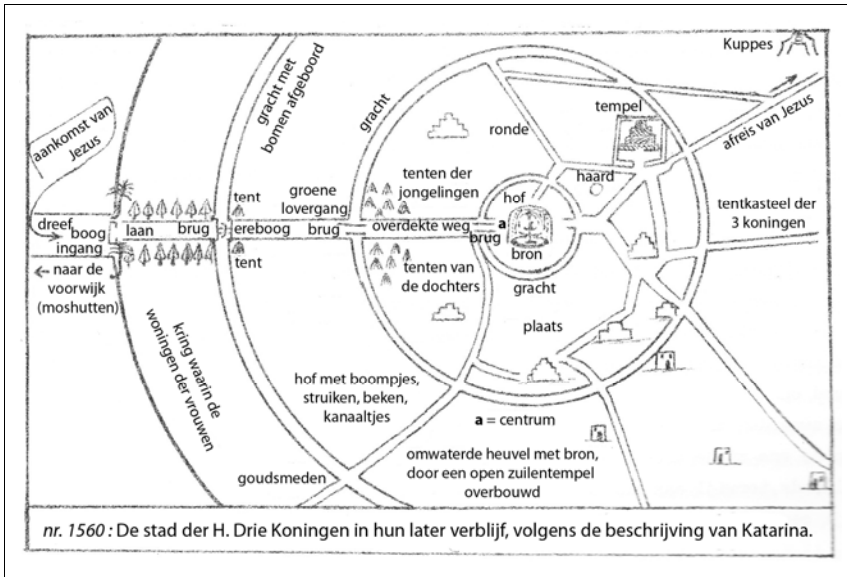
In nr. 2256 schijnt K. te zeggen dat het Beroë was, maar desnoods kan dit anders uitgelegd worden.

Joannes trok er naar toe op een muilezel. (Over het nut van het muilnier om te reizen in de gebergten, vindt men een nota in fasc. 4, nr. 109, voetnoot 232).

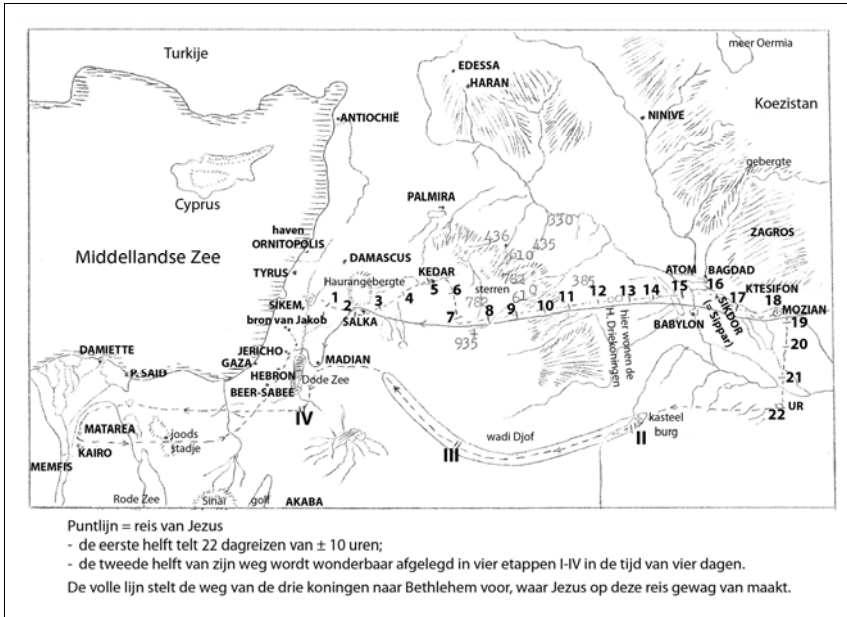
In Arabië waren door Tomas verscheidene bisschoppen uit de volkeren van de H. Driekoningen aangesteld.

Deze bisschoppen voelden behoefte aan de hulp van medewerkers; hun arbeid was ontoereikend, zodat de mensen terug in de afgodendienst vielen; zij schreven daarom aan de H. Joannes en hij zond hun de beide broeders van Fidelis, die onder de namen van Makarius en Cajus gedoopt en nu reeds volwassen mannen en zijn leerlingen waren.

Maar die bisschoppen drongen zo lang bij hem aan, tot hij, spijs zijn hoge leeftijd, zelf nog de reis tot hen ondernam; zij woonden nog ver voorbij het tentenkamp of de latere woonplaats van koning Mensor.

Ik zag Joannes bij een van die bisschoppen in de stad van die Chaldeeën, welke de besloten hof van Maria hadden⁶⁰.

De tempel bestond niet meer; zij hadden in de plaats daarvan een kleine kerk. Deze had dezelfde vorm als het huis van Maria bij Efeze met een plat dak, zoals ik alle kerken in de eerste tijden gezien heb.

Ook de overige bisschoppen van het land kwamen hier tezamen. Zij baden Joannes toch te willen beschrijven wat Jezus hier in het land gedaan had en verklaarden zich bereid hem alles mee te delen wat zij daarvan wisten. Maar hij antwoordde hun dat zijn boek over Jezus' leven reeds af was, en dat hij over Jezus'

⁶⁰ Die een besloten hof van Maria hadden. – K.E. zegt: de besloten hof van Maria, omdat hij een zinnebeeld van haar was. Die tempel stond te Sikdor, 3 dagreizen voorbij het latere land van de H. Driekoningen (zie hierover fasc. 28, nr. 1606, enz.).

Godheid geschreven had, wat hij daarover op aarde schrijven kon (zo verheven als dit op aarde mogelijk is). Ook bekende hij dat hij onder het schrijven bijna gedurig in de hemel was geweest en dat hij niets anders schrijven kon.

Nochtans droeg hij Makarius en Cajus op, aan te vullen wat een leerling die de reis van de Heer meegemaakt had, nl. Eremenzear, de latere Hermas, daarover te boek gesteld had. Mij werd meegedeeld dat zij dit bevel uitgevoerd hebben; voorts dat het werk van Makarius verloren is gegaan, maar dat het werk van Cajus nog bestaat.

Over de geschriften van de H. Joannes zelf werden mij nog vele omstandigheden meegedeeld, die ik niet meer weet.

Van hier is Joannes naar Jeruzalem gegaan, vervolgens naar Rome en dan is hij naar Efeze teruggekeerd.

Ik heb vele wetenswaardigheden uit het leven van die bisschoppen in Arabië en over de geschriften van Makarius en Cajus vergeten.

De dood van Joannes.

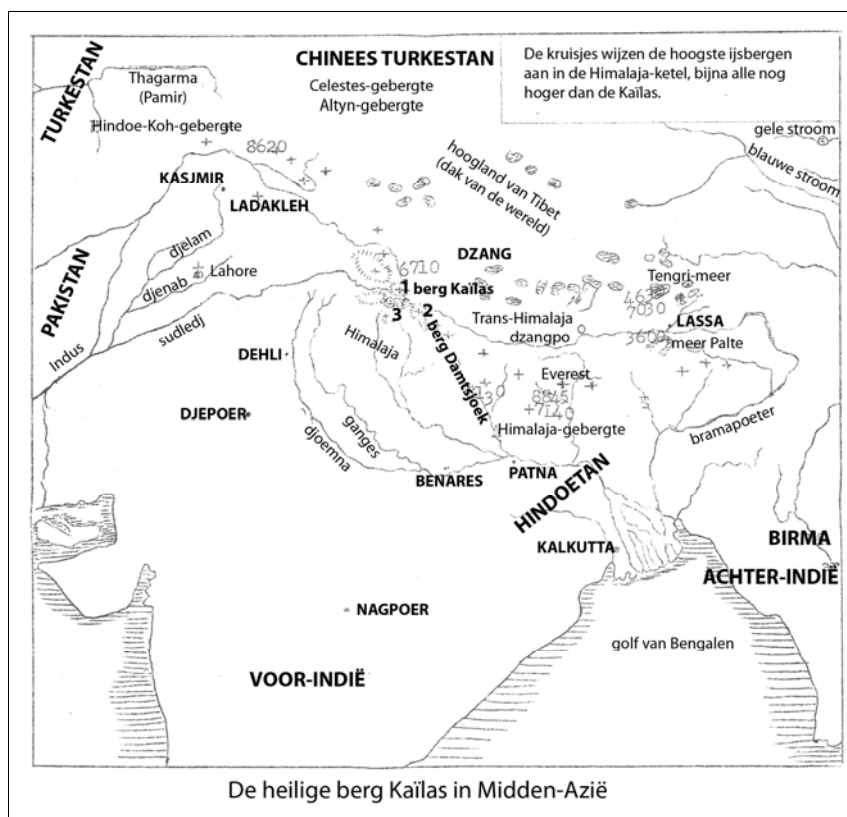
2259.

Ik heb een schoon visioen gehad op de dood van de H. Joannes. Hij was reeds zeer oud, maar zijn aangezicht was nog altijd schoon, zacht en jeugdig. Ik zag hem te Efeze in de kerk – ik geloof 3 dagen achtereen – het brood breken en uitdelen.

Ik meen ook dat Jezus hem verschenen was en hem zijn dood aangekondigd had; ik herinner me dit slechts vaag, doch dikwijls heb ik Jezus hem zien verschijnen.

Ik zag hem hierna (na Jezus' verschijning) in het open veld vóór de stad onder een boom een toespraak houden tot zijn leerlingen

die hem omringden. Daarna ging hij met slechts 2 van hen achter een kleine heuvel in een bosje⁶¹.

Daar was een liefelijk grasplein en men kon aan de gezichteinder de zee zo blauw met de blauwe hemel zien versmelten.

⁶¹ In het vorige nr. 2258 is gezegd dat Joannes met 2 gezellen achter een kleine heuvel ging; het is de heuvel Ajasoloek, waarin zijn graf was, waarop een grootse basiliek tot zijn eer gebouwd werd, en waarvan nog heerlijke overblijfselen bestaan. Deze zijn zo groots, dat een blik op een goede foto er van de verbazing wekt.

Eindelijk over de Profetenberg, zie de opmerking in fasc. 18, nr. 735, voetnoot 363.

Hij wees hun iets aan op de grond: zij moesten ofwel zijn graf delven of het voltooiën, doch ik geloof dat dit laatste het geval was, want de korte tijd waarin zij ermee klaar waren, deed me geloven dat hij er reeds vroeger aan had laten werken en dat het meeste reeds gedaan was; de spaden en schuppen lagen trouwens ook reeds bij het werk.

Na dit bevel zag ik hem tot de andere leerlingen teruggaan; hij gaf hun liefdevolle vermaningen, bad met hen en herhaalde nog eens zijn geliefkoosde vermaning: “Kindertjes, bemint elkander!”

Ik zag ook dat de 2 leerlingen teruggekeerd waren en dat een van hen hem zeide: “Ach! vader, wij geloven dat gij ons wilt verlaten!” Zij verdrongen zich allen rondom hem en wierpen zich wenend te gronde. Hij vermaande hen, bad en zegende hen. Ik zag dan dat hij hun beval hem niet te volgen en dat hij vervolgens met 5 van hen naar het graf ging. Het was niet zeer diep en had deze vorm (nl. van een gebalsemd en in grafdoeken gehuld lichaam).

De bodem van het graf was zeer schoon met graszoden belegd en het had een deksel van vlechtwerk, waarop, geloof ik, naderhand een grasbed kwam en een steen gelegd werd.

Joannes bad enige tijd met uitgestrekte armen, staande aan de rand van het graf; hij legde er zijn mantel in, daalde erin af, zette zich neer en verlengde nog zijn gebed. Terwijl hij ook nog sprak, zag ik een groot licht op hem nederdalen; de leerlingen hadden zich er vóór ter aarde neergeworpen; zij baden en weenden dat ze snikten.

Ik zag nu iets wonderbaars: terwijl Joannes zacht een liggende houding aannam en stierf, **zag ik in het op hem neergedaalde licht een schitterende gestalte verschijnen, die sprekend op hem geleek, of liever geheel was gelijk hij en die uit zijn lichaam als uit een grof omhulsel opsteeg en met dit hemelse licht verdween.**

Ik zag nu ook de overige leerlingen naderen. Zij wierpen zich ter aarde rond het graf boven het lichaam neer, dat daarna toegedekt werd. Zodra dit tafereel verdwenen was, kreeg ik in een nieuw visioen de Profetenberg te zien en ik zag daar de gestalte die ik er reeds zo dikwijls zag, onder een tent zitten.

(Deze paragraaf dient aangevuld te worden met de lezing in fasc. 33, nr. 2088 over de dood van Joannes;

men kan ook herlezen wat gezegd werd over het graf van Joannes in fasc. 34, 'Uitweiding over Efeze, stad en omgeving'.)

Joannes in de olietel te Rome. – De H. Aquila en het kind martelaar Fidelis.

(Deze paragraaf is een latere aanvulling)

2260.

Voordat Joannes in de ziedende olie geworpen werd, preekte hij in Italië en daar werd hij gevangen genomen en naar Rome gebracht. Van Patmos waar hij zeer bemind was en vele mensen bekeerde, zag ik hem meermalen met zijn bewakers weggevoerd, zelfs naar het gewest van Efeze. Hij heeft zijn openbaring niet in één tijd gehad noch geschreven, maar met tussenruimten.

Zijn Evangelie schreef hij diep in Azië, pas 3 jaren vóór zijn dood⁶².

⁶² Joannes schreef zijn openbaring niet in één tijd of adem. – Tegenwoordig staat het onder de exegeten vast dat de Apocalyps niet in één adem

Ik had meerdere visioenen van zijn marteling te Rome.

Ik zag hem in een rond binnenhof, dat met een eenvoudige muur omringd was, ontkleed en gegeseld worden; hij was reeds oud, maar nog zacht, fris en jeugdig in zijn uiterlijk. Ik zag hem ook buiten de poort en in een grote, ronde plaats gebracht worden, waar een hoge en nogal enge ketel op een stenen ronde haard stond, die van onderen tochtgaten had.

Joannes droeg een wijde, op de borst toegehaakte mantel, schier gelijk die van de Heer bij zijn verguizing (doornenkroning). Er stonden veel toeschouwers omheen. Men trok hem zijn mantel af en zijn lijf was bloedig rood van de wrede geseling. Twee mannen hieven Joannes die geen tegenstand bood, in de ketel omhoog, waarbij hij zelfs omhoog scheen te zweven. De olie kookte; zij stookten eronder met donkerkleurige spaanders, die in bundels aangebracht werden.

Nadat Joannes zonder teken van smart of hinder een korte tijd in de olie gestaan had, hieven zij er hem weer uit en hij was over geheel zijn lichaam ongedeerd, ja, zelfs als verjongd en alle geselwonden waren verdwenen. Vele mensen die getuige van dit wonder waren, snelden zonder vrees naar de ketel en vulden ook kleine kruiken met de olie, waarbij ik me verwonderen moest dat ze zich niet verbrandden. Joannes echter zag ik weer teruggebracht worden.

Ik heb reeds vroeger en ook hedennacht weer gezien dat op verscheidene plaatsen nog een restje van deze olie bewaard wordt.

geschreven werd. Men onderscheidt er vroegere en latere gedeelten. De oudste zouden wel tot het jaar 63 kunnen teruggaan.

Daaruit volgen VERONDERSTELLINGEN, b.v. dat niet alles door Joannes geschreven zou zijn, dat sommige delen, met name doubletten, door leerlingen van Joannes eraan toegevoegd werden.

Misschien is het best te zeggen, op grond van K.'s mededelingen, dat Joannes zelf de auteur van die aanvullingen is.

Ik zag ook dat later op de plaats van het wonder een grote kerk gebouwd werd, waarin van deze olie een deeltje bewaard werd⁶³.

(29 juli)

2261.

Op 29 juli herkende de zienster onder meerdere bij haar gebrachte relikwieën één als afkomstig van de bisschop bij Efeze, aan wie Joannes de knaap had toevertrouwd, die naderhand onder de rovers terecht kwam; zij zegde over hem:

Het was een goedig man, die veel tegen de ketters te strijden had, maar tegenover de jongen maakte hij zich schuldig aan nalatigheid. Hij was nauwelijks 6 jaar bisschop en bekleedde op zekere wijze de plaats voor Joannes. Zijn naam is Aquila (Hand. 18, 1-3; K. spelde één voor één de letters)

Hij stierf een natuurlijke dood.

O hoe heeft hij geweend, toen Joannes hem zijn zorgeloosheid ten opzichte van de jongen verweet. Schuldbekennend knielde hij voor hem neer.

Hij leefde in de laatste tijd van de apostel en was niet te Efeze bisschop, maar in een stad verderop. Hij was uit Korinte en met zijn vrouw Prisca maakte hij tapijten, deksels en wanden (schermen) van vlechtwerk.

Paulus had bij hem zijn intrek genomen; hij bekeerde hem en nam hem en zijn vrouw mee naar Efeze en liet hem als leraar in deze

⁶³ Even buiten Rome, in de buurt van de Porta Latina, bestaat een oude kerk met de titel Sint-Jan-in-de-olie. Tot vóór kort werd de marteling herdacht op 6 mei; ze werd ons overgeleverd door Tertullianus en andere kerkelijke schrijvers, die getuigen dat hij door een goddelijk wonder ongedeerd uit de ziedende olie kwam. Dit geschiedde volgens een overlevering vóór de zogenaamde Latijnse Poort.

Bij het vorige kapittel plaatst Brentano deze nota: het hier gegeven visioen kreeg zij op 6 mei 1820, feest van Sint Jan bij de Latijnse Poort (d.i. aan de zuidkant van Rome).

stad achter (Hand. 18, 3. 19). Zijn vrouw onderwees vrouwen en kwam tot in Kedar en maakte vele bekeerlingen.

Aquila scheidde van zijn vrouw en verbleef enige tijd bij de bisschop van Efeze, die na Timoteüs daar gekomen was en die Onesimus heette.

Toen Aquila met Paulus naar Efeze kwam, was hij zeer ijverig, maar zijn vrouw was het nog meer. Zij was groot en sterk, van bruinachtige kleur, en had een bijna mannelijk aangezicht. Op het hoofd droeg zij een hoge muts, met fijne wol (wollen doek) omwonden, alsof men het haar boven op het hoofd in een beker zou steken en het hoofd, samen met de beker, zou omwinden. *(Als wenn man die Haare oben in einen Becker stecken und den Kopf über diesem Becker zuwickeln würde).*

Ook Tekla was zo gekleed.

Later verkoelde Aquila's ijver. Joannes stelde hem vóór zijn reis tot bisschop aan in een stad, die enige mijlen van Efeze afgelegen was. Joannes was weer de opperherder van geheel dit gewest; hij kwam en ging (in de uitoefening van zijn ambt).

2262.

Toen hij tot Aquila reisde en onderweg het volk onderrichtte, vond hij de knaap die hij aan Aquila toevertrouwd had. Na 9 of 10 jaren vorderde hij hem terug, en daar hij er niet meer was, (want hij was rover geworden), zocht hijzelf hem op bij de rovers. Aquila weende zeer en beterde zich. De jongeling werd ook nog een deugdzaam man.

Van Onesimus heb ik ook gezien dat hij in Smyrna bij Ignatius was, toen deze op zijn reis naar Rome, waar hij de marteldood zou ondergaan, in deze stad kwam. Ook hijzelf werd naar zijn marteldood gevoerd.

12 november 1820. –

Heden door een relikwie van het martelaarskind Fidelis opgewekt, vertelde de zienster:

Het kind dat Joannes op de schoot van zijn moeder gedoopt had, was de achterkleinzoon van dat hoogbejaarde echtpaar, dat Jezus genezen had tussen Kedar en de stad, waarheen zij hem na hun genezing tot een bruiloft gevolgd waren. De overgrootvader heette Benjamin en stamde in rechte lijn van Ruth af; ik heb in een lange reeks van taferelen hun geschiedenis en die van hun nakomelingen gezien.

2263.

De ouders van het kind heetten Arab en Mara; zijn oudste broeders Jehu (Cajus = Kajus) en Machare (= Makarius). Dezen woonden bij Efeze onder de christenen, die uit Judea daarheen gevlucht waren en zich in de omkring van ongeveer een uur om het huis van Maria gevestigd hadden. Dit huis diende hun tot kerk en alle apostelen die in de nabijheid kwamen, bezochten het, en bovendien ook de kruisweg en het graf van Maria, dat nog in een zeer goede staat was en voor deze ingeweken christenen een plaats van gebed was.

Arab en Mara waren door Judas Tadgeüs gedoopt. Ik had een zeer liefelijk gezicht van de doop van hun jongste kind door Joannes. Hij was, na zijn oliebad in Rome, te Efeze en in de omstreken met Eremenzear en enige reisgezellen aangekomen en hield zich daar enige dagen verborgen, bezocht alleen in de nacht de woningen en verrichtte ook de goddelijke dienst in het huis van Maria.

Ik zag Arab en Mara vol verlangen op de H. Joannes wachten; het was nacht en de lamp brandde in de met vlechtwerk licht gebouwde woning. Nog enige andere christenen waren in de kamer. Ik zag Joannes aan de deur aankloppen. De vreugde van de ouders was onbeschrijfelijk. De moeder nam het kind dat nog scheen te zuigen; zij hield het op haar schoot opgericht, ontblootte

het tot op de heupen en een man en een vrouw legden het de hand op de schouders. Het kind was zeer levendig en speels en greep met de handjes heen en weer.

Joannes goot het met de hand water uit een bekken op het hoofd en de moeder nam een doek en wreef dit water, als waste zij het kind, over zijn bovenlijfje. Joannes gaf het ook iets uit een klein busje in de mond en bad. Hij gaf het de naam FIDELIS.

Het kind werd zo vroeg gedoopt, omdat Joannes hier niet bleef en een hevige vervolging woedde. Joannes voorzegde dat het kind de Heer zeer getrouw zou zijn (het woord 'fidelis' betekent gelovig, getrouw).

Hij reisde van hier naar Patmos en wel, geloof ik, in ballingschap. Ik meen dat de broers van Fidelis hem uitgeleide deden. Later, toen Fidelis ongeveer 7 jaar oud was, zag ik al deze mensen wegens een vervolging naar Jeruzalem trekken. Ik zag dat zij daar deugdzaam leefden en de voetstappen van Jezus vereerden.

Te Jeruzalem was veel verwoest en het H. Graf met puin en afbraak bedekt, maar de christenen zochten toch elke plaats op en baden er.

Bij zulk een gelegenheid werd Fidelis met andere kinderen gegrepen; men poogde hen op alle manieren afvallig te maken; men geselde hen in de tegenwoordigheid van hun ouders om deze tot afvalligheid te bewegen. In zulk een marteling zag ik Fidelis vreugdig sterven. De christenen begroeven hem nadien op de Kalvarieberg.

Ik heb ook gezien dat zij (Fidelis met andere kinderen) later ontgraven en naar Rome overgebracht werden. Hun marteldag valt samen met die van de onschuldige kinderen.

Joannes was reeds hoogbejaard en mager, toen hij het kind doopte. Hij had een lang wit gewaad aan en had voor baard een blonde, kleine lok aan de kin.

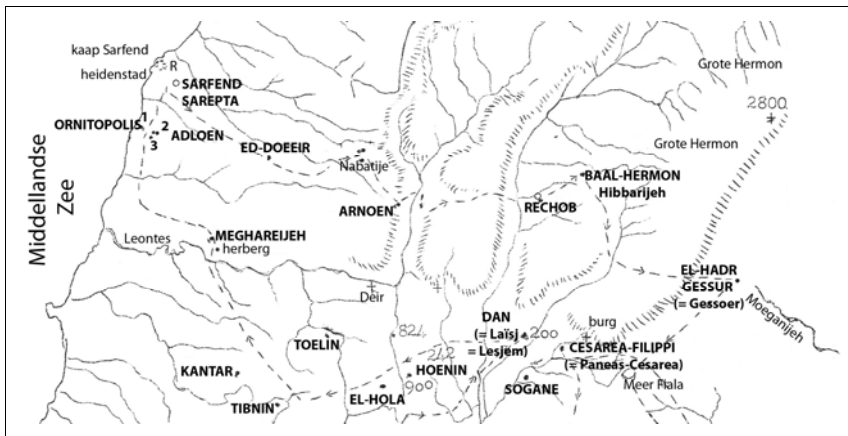
De H. Bartolomeüs.

2265.

Bartolomeüs, een Esseen, was een fraai en schrander man; hij had een hoog voorhoofd, grote zwarte ogen, krulhaar en een kleine gekrulde baard, die in het midden een weinig gespleten was; hij was wit van kleur, was stevig gebouwd en was van alle apostelen in zijn uitwendig de natuurlijkste, behendigste en tevens in zijn manieren de verfijndste. Hij had iets soepels, voornaams, edels en bevalligs in zijn omgang; hij was vlug, kwik, ging zeer recht en was onder die minder verfijnde apostelen gelijk een jong edelman met voorname opvoeding.

De overige apostelen, vooral Petrus en Andreas, hadden in het begin in hun voorkomen een zekere verlegenheid en onhandigheid.

De vader van Bartolomeüs heette Tolmaï en stamde af van de koning Tomaï van Gessoer, wiens dochter met David getrouwd was geweest. Hij woonde in de vlakte Gessoer en was een groot landbouwer en vee fokker. Het gewest van Gessoer was ongezond. (Wellicht door de overvloedige mist die van de grote Hermon nederdaalt).

Later verkocht hij zijn goederen bij Gessoer en ging zich in het dal Zabulon vestigen, waar een deugdzaame ouder broer van de H. Jozef, met name Sadoch woonde. Deze had 2 zonen en 2 dochters.

Ik meen dat Tolmaï uit deugdzaamheid en wegens zijn vriendschap met Sadoch naar hier kwam. De kinderen van Sadoch onderhielden betrekkingen met de H. Familie, en toen Jezus in Jeruzalem verloren was, zochten Maria en Jozef Hem ook onder deze mensen. De zonen zag ik dikwijls bij Jezus in zijn jongelingsjaren.

Bartolomeüs hoorde reeds vroeg van Jezus, wanneer deze hier en daar als een uitblinkende jongeling genoemd werd. In het begin van Jezus' openbaar leven voelde Bartolomeüs zich uitwendig menigmaal zo sterk tot Jezus aangetrokken, dat hij eens, terwijl hij met zijn vader in de vruchtentuin aan het werk was, opeens zijn arbeid onderbrak en zich vol verlangen naar het gewest wendde, *waar Jezus met zijn leerlingen was*. Zijn vader ondervroeg hem naar de reden daarvan en hij antwoordde dat hij zich door een onweerstaanbaar verlangen naar de Meester die daar leerde, aangetrokken voelde.

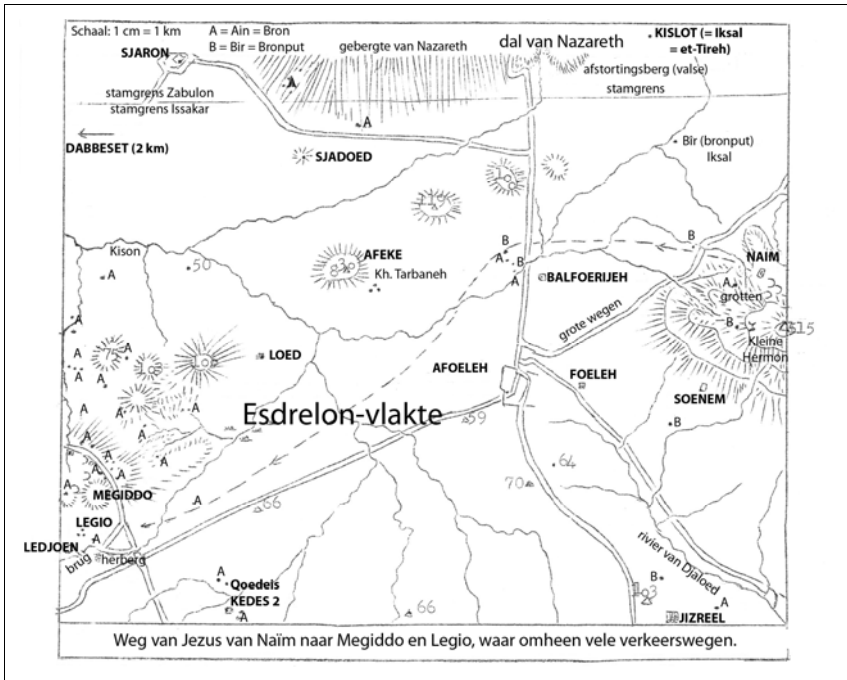
De vader die een goede man was, verzette er zich niet tegen. Integendeel, hij beleefde zulk een vreugde aan wat zijn zoon hem over Jezus vertelde en aan zijn heilig verlangen om Hem te volgen, dat hij op het volgende paasfeest 10 lammeren ten tempel bracht. Zij waren op dit feest allebei te Jeruzalem, maar kwamen nog niet tot Jezus. De vader werd pas na de Hemelvaart door Joannes (de evangelist) gedoopt.

2266.

Toen Jezus op zijn reis voorbij de baden van Betulië kwam en Natanael Chased daar onder de vijgenboom aanzag (fasc. 9, nr. 204), was ook Bartolomeüs daar en werd eveneens door Jezus aangeblijkt en door zijn oogslag getroffen.

Ik meen dat Bartolomeüs ook bij Natanael was, toen deze door Filippus uit zijn huis gehaald en tot Jezus op de weg geroepen werd. Hij kwam, doch bleef op enige afstand staan (fasc. 12, nr. 374).

Ik zag dat ook Lukas zich eens te Dabbeset bij Bartolomeüs ophield en schilderde en ik hoorde hen over Jezus spreken.

Bartolomeüs had hier een betrekking als schrijver; een dochter van de broer van zijn vader of van zijn moeder bestuurd zijn huishouding. Door zijn ambt was hij met Natanael, Tomas en Simon de IJveraar goed bekend.

Toen Jezus vóór het eerste paasfeest – Hij had reeds ongeveer 8 apostelen – naar een stad niet ver van Dabbeset ging, zonderden zich Filippus, Natanael en Simon de IJveraar af op de weg en gingen naar Dabbeset.

(Dit feit is waarschijnlijk in te schakelen in fasc. 13, nr. 411; en de stad is Kislot).

Zij bezochten er Bartolomeüs en nodigden hem uit om mee te gaan en de wonderen van hun Meester te beschouwen en zijn lering te aanhoren. Hij ging ook mee. *Jezus ging toen door een woudgewest en men had hele rijen zieken aan weerskanten van de weg onder tenten gelegd. In het voorbijgaan genas Hij er zeer vele van.*

Deze wonderen zag Bartolomeüs, hij beluisterde Jezus ook in de school, maar sprak nog niet met Hem. Hij bleef ook niet bij Hem, maar keerde naar Dabbeset terug.

2267.

Wanneer Jezus na het eerste paasfeest van de doopplaats aan de Jordaan met zijn leerlingen naar Samaria (of door Samaria) trok,

kwam Bartolomeüs op de terugweg van de doop van Joannes tot de leerlingen en Andreas sprak met hem over Jezus, en ging dan ook tot de Heer zelf en sprak met Hem over Bartolomeüs, want hij had een zwak voor geleerden, die hij Jezus gaarne tot leerlingen voorstelde. Toen Bartolomeüs (bij deze gelegenheid) voorbij Jezus ging, wees Andreas hem aan Jezus aan en *Jezus sprak: "Ik ken hem, hij zal komen."* (fasc. 13, nr. 460).

Later vertelde Bartolomeüs dit aan Tomas en voortaan was Jezus dikwijls het onderwerp van hun gesprekken. Tomas had een broer met name Taddeüs, die te Afeke de houthandel van zijn vader had overgenomen; maar hijzelf studeerde en was een streng en hardnekkig man. Zij hadden ten gevolge van hun handel dikwijls zaken te Dabbeset te doen.

Eens zag ik dat Tomas en Simon Kananeüs op de sabbat een bezoek bij Bartolomeüs hadden afgelegd. Zij gingen bij de synagoge van Dabbeset op een lustplaats wandelen en hun gesprek liep over de wonderen van Jezus en de gevangenschap van Joannes de Doper.

Dabbeset was een kleine handelsstad, waardoor een baan naar de zee liep. Daar bloeide ook de zijdenijverheid en er waren vele naaisters die franjes, zomen, priesterklederen, tempelgewaden, tapijten en versieringen maakten. *Toen Jezus eens in het gewest van Dabbeset kwam, bezocht Hij Bartolomeüs in zijn huis en nam hem onder zijn apostelen op. Hij zegende hem en legde hem de hand op.*

Bartolomeüs zegde aanstonds zijn ambt op dat de broer van zijn nicht overnam en hij volgde Jezus.

De reden waarom men hem Bar-tolomeüs noemde, was, dat Jezus hem altijd met de naam 'zoon (= bar) van Tolmai' aansprak. Zijn eigenlijke naam was de naam van één van de 12 stammen, namelijk Neftali.

Ik meen dat hij de negende onder de apostelen geweest is, want Matteüs, Tomas en Judas werden na hem geroepen. Toen de apostelen zich na de gevangenneming van Jezus verspreidden, vluchtte Bartolomeüs naar zijn vader; zijn moeder was reeds dood.

2268.

Nadat de apostelen uit elkaar gegaan waren, om zich naar hun apostolaatsveld te begeven, heb ik hem eerst in het Oosten in het uiterste Indië gezien, waar de mensen hun ouders zo eren. Zij kregen hem zo lief, dat zij hem vader noemden. Hij maakte er zeer vele bekeerlingen en liet er ook leerlingen achter. Daarna trok hij door het westelijk gedeelte van Japan, waar ook Tomas geweest is, doch deze preekte meer in Indië, tot diep in het noorden.

Vandaar trok Bartolomeüs door Arabië en over de Rode Zee naar Abessinië, waar hij de regerende koning bekeerde. Deze heette Polymius en was, gelijk zijn hovelingen en nog veel andere mensen, wit van kleur, maar het gros van zijn volk bestond uit Moren. De vader van die koning was afkomstig uit het Babylonische rijk en had zijn landgebied onder zijn 3 zonen verdeeld.

In een visioen zag ik die koning al zijn landen afreizen om ze onder zijn 3 zonen te verdelen. Hij stamde ook nog af van die koning, die de laatste profeten zo vervolgd en slechts 5 jaren geregeerd had. Hij was een goede man en reisde ook door Egypte, waar die verbazende oude muren zijn (van de Rode Zee tot de Middellandse Zee?), alsook het land waar de huizen zo hoog zijn en de kinderen hun ouders zo eren. Dit laatste beviel mij ten zeerste.

De koning (vader van Polymius) aanbad iedere morgen de opgaande zon. Ik herinner mij bij de landverdeling en uit het ganse visioen de namen: Medië, Arabië, Egypte, Armenië en meer dergelijke, en ook, zo me dunkt, Abessinië.

Ik bekwam een openbaring als had de koning van het Rijk van Christus gehoord en aan zijn zonen daarover verteld. Één van hen antwoordde toen: “Wat mij betreft, ik wens voor mijn deel het Rijk van Christus, indien ik het kan bekomen!”⁶⁴

⁶⁴ Als commentaar plaatsen wij hier slechts een drietal bemerkingen, die eerder problemen oproepen dan uitleg verstrekken, want over het leven van deze apostel is heel weinig met zekerheid bekend.

- a) Hetgeen Katarina over de apostolische reizen van Bartolomeüs zegt, komt in het algemeen treffend overeen met wat wij er over lezen bij de oude kerkelijke schrijvers, waaruit ook de auteur van Bartolomeüs' levensschets in *Petits Bollandistes* heeft geput.

Toch stellen wij verschillen vast.

Het voornaamste is dat zijn koninklijke bekeerling Polymius niet regeerde over Abessinië – ook K. drukt dit niet stellig, maar aarzelend uit – doch, enige tijd ten minste, over Klein-Armenië.

In nr. 2268 lezen wij kort na elkander deze 2 uitdrukkingen:

- En ook, zo me dunkt, Abessinië.
 - En nog: land, dat naar mijn mening, Abessinië was.
- b) De vader van de bekeerde koning Polymius of Polemon II (de Tweede), droeg dezelfde naam Polymius, nader bepaald: de Eerste.

Deze stierf in het jaar 8 vóór de christelijke tijdrekening.

Volgens *Larousse du XXe Siècle* heeft hij geregeerd over 3 landen:

- sinds 37 vóór Christus over het oostelijk gedeelte van het oude koninkrijk Pontus en
- sinds 14 vóór Christus, bij de gratie van keizer Augustus, ook over Klein-Armenië en
- het koninkrijk van Bosforus.

Dat Polymius II ooit gezegd zou hebben: “Ik verkies voor mijn deel het Rijk van Christus” (= de Messias) wordt begrijpelijk, doordat hij, om te kunnen trouwen met de Joodse Berenice (over wie wij lezen in *Hand.* 25, 13) zich had laten besnijden en de Joodse godsdienst had aangenomen.

Het ligt dus voor de hand dat hij met de Joodse Messiasverwachting vertrouwd was en hierin vond Bartolomeüs het aanknopingspunt voor de lange gesprekken, die hij met Polymius voerde, waarvan K. in deze levensschets gewag maakt.

Na de dood van de vader zag ik de landen onder de zonen verdeeld worden. Ik zag Bartolomeüs in dat land komen en na hem, doch uit een andere richting, ook Matteüs.

Ik zag dat Bartolomeüs in een stad van dat land, dat naar mijn mening Abessinië was, een dode opwekte, die men uit de stad naar de begraafplaats droeg.

Ik zag ook dat hij hier een bruidspaar, dat van de duivel der ontucht bezeten was, verlost en uit een menigte razenden vele duivelen uitdreef.

2269.

Daarna zag ik hem in een andere stad, die, behalve het paleis van de koning en enige grote gebouwen, weinig vaste huizen had; de meeste waren tentwoningen en lichte gebouwen in vlechtwerk. In de afgodentempel waren vele zieken, die op andere tijden door de afgoden (zo meenden de heidenen) genezen werden, maar sedert de aankomst van Bartolomeüs was de afgod verstomd. De

Bij Flavius Josephus lezen wij dat deze Polemon II, toen koning van Cilicië, het Jodendom verzaakte en ook dat Berenice hem verliet en sindsdien weerom verbleef aan het hof van haar broer koning Agrippa II.

Aangaande hun beider motieven geeft Flavius Josephus ons geen zekerheid. Zou Polemon's bekering tot het christendom met deze feiten soms verband kunnen houden?

Hij stierf in het jaar 74 van onze tijdrekening.

- c) Er bestaan veel uiteenlopende meningen over het leven en apostolaat van Sint-Bartolomeüs; ook over het tijdstip, de plaats en de wijze van zijn marteldood.

Zeer verspreid is het verhaal dat de huid hem afgestroopt werd op bevel van Astyages, broer van de bekeerde koning ... en wel in Albane, grensstad in Armenië ... niet in Abessinië!!

Het zij verre van ons, te menen dat wij met deze kleine studie of deze enkele bedenkingen de problemen omtrent het leven van de H. Bartolomeüs hebben opgelost; ze zijn eenvoudig niet op te lossen.

Wat we vooral beogen en wensen is dat de lezer uit de treffende lessen die in het verhaal besloten liggen, geestelijk voordeel moge trekken.

priesters ondervroegen nu een andere afgod naar de reden daarvan en zijn orakel luidde dat het was omdat zich een dienaar van de ware God in de stad bevond, die de afgoden het zwijgen oplegde; meteen beschreef hij hun Bartolomeüs, zodat zij hem zochten en hem door een bezetene vonden, die riep: “Deze man doet me schier verbranden!” Dit riep hij, terwijl Bartolomeüs de duivel uit hem dreef.

Toen de koning van dat land dit vernam, liet hij Bartolomeüs tot zich brengen, opdat hij zijn dochter zou genezen: ze lag razend in de boeien.

Bartolomeüs liet ze voor zich brengen en beval dat men haar van haar ketenen zou ontdoen. Men aarzelde in het begin, want niemand waagde het de razende aan te raken, omdat zij de mensen beet met haar tanden. Maar Bartolomeüs drong aan: “Ontbind haar, want de duivel in haar is gebonden!” Nu maakten zij haar voeten los en ook de duivel moest uit haar wijken en zij zonk in onmacht neer; men bracht haar op het bevel van Bartolomeüs weg naar het bad; zij werd gezond, zwoer de afgodendienst af en liet zich dopen.

Ik zag bovendien een huis vol vrouwen, witte en zwarte en allemaal van de duivel bezeten; zij lagen in een lang gebouw met een arm, en andere daarbij nog met een voet aan de muur vastgeketend; zij raasden op de erbarmelijkste wijze en wierpen en wentelden zich heen en weer. In hetzelfde huis had ook de dochter van Polymius gelegen, doch afgezonderd.

2270.

Deze geesteszieken hadden perioden van kalmte en dan werden zij door de bewakers uitgelaten en in geval van nood weerom vastgeketend. Bartolomeüs genas ze alle en ik zag dat zij op een open plaats tot hem gebracht werden, waar hij hen onderrichtte en de afgoden liet afzweren.

Daarna doopte hij ze aan een grote springbron vóór het paleis van de koning. Deze bron had een zeer groot waterbekken en een zeer

sierlijke metalen verhoging of opzetstuk (*Aufsatz*), waaruit het water in vele stralen uitspoot. De voorgaande gedoopten moesten telkens de handen leggen op de volgende dopelingen. Ik zag het volk over deze genezingen opgetogen, maar de afgodendienaars zeer woedend.

De koning wilde aan Bartolomeüs heerlijke geschenken in goud en klederen geven, maar de apostel verborg zich en daarna werd op zijn verzoek alles aan de armen uitgedeeld.

Ik zag Bartolomeüs zich vaak lang met koning Polymius onderhouden. Deze ondervroeg hem grondig en ik zag dat hij Bartolomeüs dikwijls verliet om allerlei grote geschriften na te slaan en te onderzoeken. Maar de apostel had een rol bij zich die het Evangelie van Matteüs was en waaruit hij hem antwoordde.

Hij zei hem ook dat die mensen door de duivel in het afgodsbeeld eerst ziek gemaakt en dan genezen werden, opdat zij aan die gruwelijke dienst geboeid zouden blijven.

“Maar nu de duivel zelf in de naam van Jezus Christus gebonden is”, zo vervolgde en besloot Bartolomeüs, “kan hij in het beeld niet neer werken, en ik wil u dit alles aantonen, indien gij de tempel aan de ware God wilt toewijden en u met geheel uw volk tot het ware geloof wilt bekeren en u laten dopen.”

De koning riep al het volk in de tempel bijeen en terwijl de priesters offerden, riep satan uit het beeld: “Doet dit niet, want door de Zoon van God ben ik gebonden.”

2271.

Bartolomeüs beval hem al zijn leugens met de genezingen te bekennen en hij bekende alles door de mond van het beeld. Hierna hield Bartolomeüs vóór de tempel in de open lucht een toespraak tot het volk en gaf satan het bevel zich in zijn ware gedaante te vertonen, opdat zijn vereerders mochten zien wat voor een god zij aanbaden. Satan vertoonde zich als een vreselijk zwart wangedrocht in mensengestalte en voer vóór hun ogen in de aarde.

Hierop liet de koning alle afgodsbeelden neerhalen en verbrijzelen⁶⁵.

⁶⁵ Wij komen nog even terug op een bijzonderheid in het leven van de H. Bartolomeüs.

Hier is gezegd dat koning Polymius, nadat de apostel hem de satan in zijn ware gedaante had getoond, de afgodsbeelden liet neerhalen en verbrijzelen, Bartolomeüs hierop de heidense tempel inwijdde tot een kerk en tenslotte de koning met zijn familie en geleidelijk met geheel zijn leger doopte.

Wij zegden ook in het commentaar hiervoor (onder puntje a) dat het voor de hand ligt dat Katarina Armenië en niet Abessinië heeft moeten bedoelen.

Dit wordt nog bevestigd door een feit, bevat in de Armenische traditie, nl. (en dit volgens de Armenische geschiedschrijver Mozes van Chorena, van wie wij deze passage overnemen en die zelf steunt op een Armenisch auteur uit de 5e eeuw, met name Elizeüs), nl. het feit dat gevonden wordt bij Eugène Boré in zijn *Géogr. Anc.* blz. 198, 199:

“De apostel Bartolomeüs evangeliseerde dit land, triomfeerde over de macht van de duivel, haalde hun tempel neer, die aan de godin Anaïs toegewijd was en bouwde een kerk te Gangavar bij de bronnen van de Tigris.

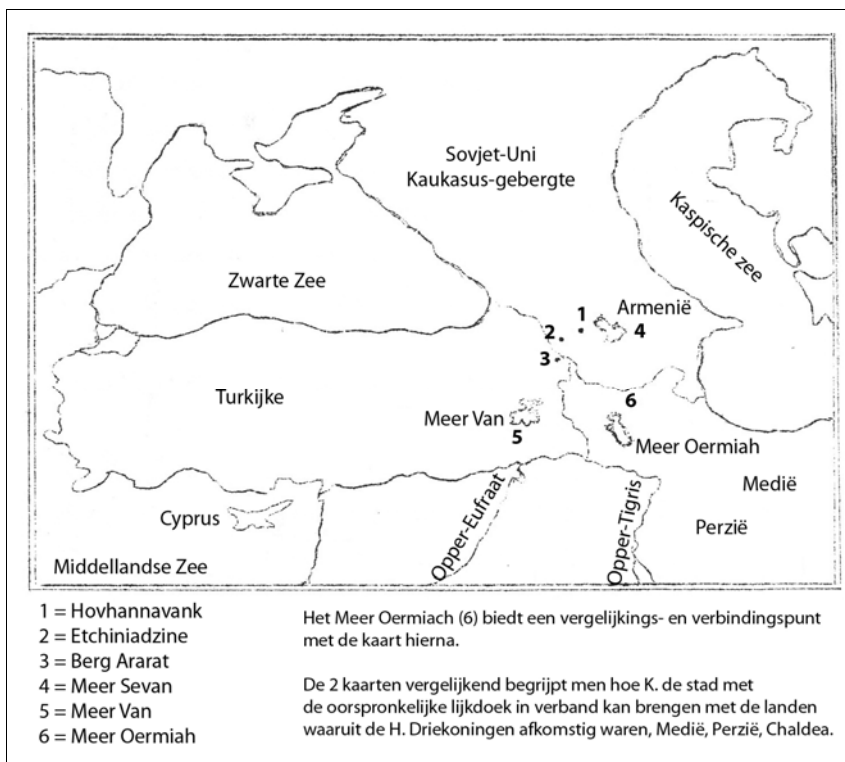
Deze kerk werd gesteld onder de aanroeping van de H. Maagd, van wie de apostel een miraculeus beeld toevertrouwde aan de zorgen van de zusters van Oesgan, Ormuztad en Makovder.

Later werd aan die plaats de naam Hokeatz-Vank gegeven.”

Hokeatz-Vank ligt zowat 60 km ten zuiden van de stad en het Meer Van en 100 ten westen van het meer Oermiah (zie kaartje in fasc. 32, nr. 1985, voetnoot 175; alsook hierna).

Het land is vol afgrijselijke bergen (*des montagnes affreuses*).

Hebben deze de zienster soms niet aan het hooggebergte van Abessinië doen denken? (De gegevens zijn ontleend aan de oude D.B. publié par M. l'abbé Migne, Barthélémy).

Bartolomeüs wijdde de tempel in tot een kerk, doopte de koning met zijn familie en bekeerde en doopte ook van lieverlede (= langzamerhand, beetje voor beetje) geheel zijn leger. Hij predikte, genas de zieken en werd door het gehele volk zeer bemind. Ik zag de doop toegediend worden. Bartolomeüs zegende de bron; de dopelingen in een kring, hielden hun hoofden onder de waterstraal; 2 reeds gedoopten legden elke dopeling de handen op en Bartolomeüs zegende hen al biddend.

Na dit tijdstip werd Bartolomeüs door een waarschuwing van de hemel tot het sterfbed van Maria geroepen.

Gedurende zijn afwezigheid wendden zich de afgodenpriesters tot Astiages, de broer van Polymius en klaagden Bartolomeüs bij hem aan als een tovenaars. Toen deze nu, na de samenkomst der Apostelen, naar dit land terug wilde keren, werd hij, alvorens zijn bestemming bereikt te hebben, vastgegrepen en vóór Astiages gebracht.

Deze zegde hem: “Ge hebt mijn broer verleid om uw God te aanbidden; ik wil u leren aan de mijne te offeren.” Bartolomeüs antwoordde: “De God die mij de kracht gegeven heeft aan uw broer de satan te tonen en hem, vóór zijn ogen naar de hel terug te drijven, geeft mij ook de kracht om uw afgoden te verbrijzelen en u tot het geloof te dwingen.”

2272.

Aanstands hierop bracht een bode de tijding dat de afgod van de koning te pletter gestort was. De koning scheurde woedend zijn klederen (teken van rouw, smart, verontwaardiging) en hij gaf het bevel Bartolomeüs te geselen. Hierna werd de apostel aan een boom gebonden en de huid werd hem afgetrokken, doch onder deze foltering hield hij niet op het Evangelie met luide stem voort te verkondigen totdat de beulen hem met een kort zwaard de hals doorstaken. Zij stroopten hem verder vanaf de voeten de huid geheel af en gaven ze hem in de hand. Na zijn dood wierpen zij zijn heilig lichaam ten prooi voor de dieren, maar in de nacht werd het door de nieuw bekeerde mensen weggehaald.

Ik zag dat koning Polymius hem met vele mensen ging halen en hem een eervolle begrafenis bezorgde. Boven zijn graf werd ook een kapel gebouwd.

2273.

Maar de heidense koning en de priesters, die Bartolomeüs verraden hadden, werden na dertien dagen volslagen razend; zij vluchtten naar Bartolomeüs' graf en riepen hem aan om hulp. De heidense koning bekeerde zich, maar de afgodendienaars stierven een vreselijke dood.

Van al deze gebeurtenissen moet ergens iets beschreven staan, maar deze verhalen zijn door de onbekendheid met die landen en door latere omwerkingen van onvoorzichtige, weinig onderlegde schrijvers jammerlijk onverstaanbaar en onbetrouwbaar geworden. De geleerden willen ze niet voor waar en echt erkennen, omdat zij de aard van de wonderen bij de heidenen niet kennen; deze wonderen zijn absoluut anders en veel geweldiger dan de wonderen bij de Joden, omdat ze tegen de volle toverij en ongebreidelde bedriegerijen van de duivel gericht waren (cfr. Joa. 14, 12; I Kor. 14, 22).

Ik heb ook de bekeerde koning gezien, hoe hij daarna arm werd en verlaten was. In zijn armoede en nood dacht hij aan het rijk van Christus dat hij van zijn vader begeerd had. Ik zag ook dat, terwijl die koning in een kerk aan het bidden was, een rijke vrouw daar binnenkwam, die de belofte gedaan had aan de eerste behoeftige mens die zij ontmoeten zou, de helft van haar goederen te geven. Zij ontmoette het eerst deze koning en zo geraakte hij uit zijn nood en werd later door Matteüs, die in het land kwam, tot priester en bisschop gewijd. Ik geloof ook dat hij later een martelaar geworden is.

Mij werd ook getoond dat aan Bartolomeüs een bijzondere geneeskracht in wanhopige gevallen, en speciaal tegen lamheid, verleend is.